

ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสารสาสน์พิทยา
เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์
ของ
ศิริลักษณ์ เจริญมงคลกิจ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
มีนาคม 2550

ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสารสาสน์พิทยา
เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์
ของ
ศิริลักษณ์ เจริญมงคลกิจ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
มีนาคม 2550
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสารสาสน์พิทยา
เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
ศิริลักษณ์ เจริญมงคลกิจ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
มีนาคม 2550

ศิริลักษณ์ เจริญมงคลกิจ. (2550). ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
วิชาดนตรีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสารสาสน์พิทยา เขตยานนาวา
กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: อาจารย์ดร.พาสนา จุรัตน์.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่
ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มและนักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสารสาสน์พิทยา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร กลุ่ม
ตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนจำนวน 16 คน เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม
กลุ่มละ 8 คน แบบแผนการทดลองครั้งนี้เป็นแบบสลับกลับ (ABA Reversai Design) สถิติที่ใช้
ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การทดสอบของวิลคอกชัน และแมน - วิทนี

ผลการศึกษาค้นคว้า สรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่
ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

THE EFFECT OF GROUP WORK ON NON - ATTENTIVE BEHAVIORS IN STUDYING
MUSIC OF PRATHOM SUKSA VI STUDENTS OF SARASASPITTAYA
SCHOOL IN YANNAWA DISTRICT , BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
SIRILUK CHAROENMONGCOLKIJ

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University
March 2007

Siriluk Charoenmongcolkij.(2006). The Effect of Group Work Program on Non - Attentive behaviors of Prathom Suksa VI Students in the Music Class of Sarasaspittaya School in Yannawa District , Bangkok. Master's Project, M.Ed. (Educational Psychology). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor : Inst. Dr. Pasana Chularut.

The purpose of this experimental research was to study the effect of group work program on non – attentive behaviors of prathom suksa VI students in the music class of Sarasaspittaya school in Yannawa District, Bangkok, in the academic year of 2006. The subjects were 16 students with non – attentive behaviors. They were randomly divided into the experimental group and the control group. Each group consisted of eight students. In this research, the experimental design was ABA reversal design. The data was analyzed by using the Wilcoxon's Matched Pairs Signed – Ranks Test and Mann – Whitney U Test.

The results were as follows :

1. The non - attentive behaviors of students who were exposed to the group work program significantly decreased than before the experiment at .01 level.
2. The non - attentive behaviors of students who were not exposed to the group work program (the control group) also significantly decreased than before the experiment at .01 level.
3. The students who were exposed to the group work program significantly decreased their non - attentive behaviors more than the control group at .01 level.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรและคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสารสาสน์พิทยา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร
ของศิริลักษณ์ เจริญมงคลกิจ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(อาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(รองศาสตราจารย์เวย์นี กรีทอง)

คณะกรรมการการสอบ

..... ประธาน
(อาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์เวย์นี กรีทอง)

..... กรรมการ
(อาจารย์นันทวิทย์ เป่ามหานาคะ)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย ชูชาติ)

วันที่ เดือนมีนาคม พ.ศ. 2550

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาของอาจารย์พาสนา จุลรัตน์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ รองศาสตราจารย์ เวชนี กรีทอง อาจารย์นันทวิทย์ เป่ามหานาคะ กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติมสอบปากเปล่าสารนิพนธ์ ที่ให้คำแนะนำในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ เวชนี กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือ พร้อมทั้งให้คำปรึกษา และคำแนะนำในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่าน ที่ให้ความรัก ความเมตตา ความรู้ และประสบการณ์ต่าง แก่ผู้วิจัยตลอดมา

ขอขอบพระคุณนางนันทิภา ยงค์กมล ผู้อำนวยการโรงเรียนสารสาสน์พิทยา และครูดนตรี เพื่อนร่วมงานทุกท่านที่มีส่วนช่วยในการทำวิจัยครั้งนี้ ทั้งในการเก็บข้อมูล และการดำเนินงานจนทำให้การวิจัยครั้งนี้สำเร็จได้

ขอขอบคุณคุณแม่ ญาติ พี่น้อง ที่ให้การสนับสนุนในด้านต่างๆ จนทำให้ผู้วิจัยได้มีโอกาสในการศึกษา ณ สถาบันแห่งนี้

ขอขอบใจนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือ และความตั้งใจในการทำวิจัยครั้งนี้

คุณค่าและประโยชน์จากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่บิดา - มารดา คณาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่อบรม สั่งสอนผู้วิจัยให้มีความรู้ ความสามารถตลอดมา

ศิริลักษณ์ เจริญมงคลกิจ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ประชากรกลุ่มตัวอย่าง.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	7
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม.....	9
เอกสารที่เกี่ยวข้องเกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม.....	9
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม.....	13
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน.....	14
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน.....	14
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน.....	15
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต.....	16
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	27
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	27
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	27
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ.....	28
การดำเนินการทดลอง.....	32
การวิเคราะห์และการจัดทำข้อมูล.....	32
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	34

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	40
ความมุ่งหมาย สมมติฐาน ขอบเขตของการศึกษา.....	40
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
อภิปรายผล.....	43
ข้อเสนอแนะ.....	46
บรรณานุกรม.....	47
ภาคผนวก.....	52
ภาคผนวก ก.....	53
ภาคผนวก ข.....	63
ภาคผนวก ค.....	104
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	126

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองในระยะก่อน และหลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม.....	35
2 เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนกลุ่มควบคุมในระยะ ก่อนและหลังการไม่ได้รับการใช้โปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อ ลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี.....	36
3 เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีก่อนและหลัง การทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง และนักเรียนกลุ่มควบคุม.....	37
4 แสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนเป็นรายบุคคล ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ.....	105
5 แสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนเป็นรายบุคคล ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ.....	106
6 แสดงคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง.....	107
7 แสดงคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง.....	108
8 แสดงผลต่างของคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง.....	109

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
2 ภาพแสดงระยะต่างๆ ของการทดลอง.....	31
3 คำมัธยฐานความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ.....	38
4 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มทดลองตลอด 3 ระยะ.....	110
5 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มทดลองตลอด 3 ระยะ.....	111
6 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มทดลองตลอด 3 ระยะ.....	112
7 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มทดลองตลอด 3 ระยะ.....	113
8 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มทดลองตลอด 3 ระยะ.....	114
9 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มทดลองตลอด 3 ระยะ.....	115
10 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มทดลองตลอด 3 ระยะ.....	116
11 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มทดลองตลอด 3 ระยะ.....	117
12 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ.....	118
13 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ.....	119
14 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ.....	120
15 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ.....	121
16 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ.....	122

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
17 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ.....	123
18 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ.....	124
19 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ.....	125

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันประเทศไทยมีการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ สังคม รวมถึงการศึกษา การศึกษานับว่าเป็นสิ่งที่ช่วยพัฒนาคนในชาติให้มีความรู้ความสามารถในด้านต่างๆ การพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า ต้องอาศัยบุคลากรหลายฝ่ายในการพัฒนาประเทศการที่จะได้มาซึ่งบุคลากรนั้นก็คือการศึกษาระดับ พัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 (2545 – 2549) มุ่งเน้นแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในระยะปานกลางมีการดำเนินการต่อเนื่องจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 ในด้านที่ยึด "คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา" และเปิดโอกาสให้คนไทยทุกคนสามารถคิดเป็น ทำเป็น มีเหตุผลและสามารถเรียนรู้ได้ต่อเนื่องตลอดชีวิต (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9) กระบวนการที่จะทำให้อำนาจคนในชาติมีประสิทธิภาพที่จะพัฒนาประเทศได้นั้นคือการศึกษ เพราะการศึกษา จะพัฒนาคนให้มีคุณภาพและประเทศก็จะพัฒนาขึ้นด้วย

การศึกษาทำให้บุคคลเกิดการพัฒนาทั้งทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม ทั้งนี้การพัฒนาของบุคคลแต่ละบุคคลจะมีความแตกต่างกันนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถในการรับรู้ หรือศักยภาพของแต่ละบุคคล การศึกษาเป็นกระบวนการที่สำคัญในการถ่ายทอดความรู้จากผู้สอน ผู้เรียน หรือจากคนหนึ่งสู่อีกคนหนึ่งโดยผ่านทางระบบโรงเรียนหรือสถาบันทางการศึกษาต่างๆ ในระบบการศึกษาหรือการเรียนการสอนนั้น ประสิทธิภาพของการเรียนการสอนย่อมเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ประสิทธิภาพในการเรียนการสอนจะเกิดขึ้นได้ก็ด้วยความร่วมมือระหว่างครูกับนักเรียนเป็นสำคัญ ถ้านักเรียนให้ความร่วมมือใน การเรียนด้วยดี การเรียนการสอนก็จะดำเนินไปโดยราบรื่น และบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ (เยาวภา กันทรวิชัยกุล.2530 : 1) ในการเรียนที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีหรือไม่ดีขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายด้าน ได้แก่ ครูผู้สอน เนื้อหาสาระที่สอน กิจกรรม และปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือตัวผู้เรียน ทั้งนี้ถ้าผู้เรียนมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน เช่น ขวนเพื่อนคุย เล่นกับเพื่อนในขณะที่ครูสอน (วิชัย วงษ์ใหญ่.2526 :12-13) ก็จะทำให้การเรียนการสอนไม่ประสบความสำเร็จแต่ถ้าผู้เรียนให้ความร่วมมือการเรียนการสอนก็สามารถที่จะประสบความสำเร็จได้ การเรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จส่วนที่มาจากผู้เรียน ได้แก่การที่ผู้เรียนมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์จะทำให้เกิดผลเสีย ดังที่ สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2526: 24-25) ได้อธิบายผลเสียของการมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน ว่าก่อให้เกิดผลเสียกับตัวผู้เรียน ทำให้ไม่เข้าใจเนื้อหาที่ครูอธิบายเกิดปัญหาตามมาคือ ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่สูงเท่ากับศักยภาพที่ควรจะเป็น การมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์นี้นักเรียนจะแสดงพฤติกรรมออกในหลายลักษณะ ไม่ว่าจะเป็น

จะเป็นพฤติกรรมทางกาย เช่น นั่งเหม่อลอย ไม่สนใจที่ครูสอน หยอกล้อกับเพื่อนหรือพฤติกรรม ทาง วาจา เช่น คอยกับเพื่อนในขณะที่ครูสอน ส่งเสียงรบกวน เป็นต้น การแสดงพฤติกรรมเช่นนั้นเป็น การแสดงถึงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นครูสอนวิชาดนตรีอยู่ที่โรงเรียนสารสาสน์พิทยาสรรพ์ เป็นเวลา 2 ปี ได้ สังเกตพบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ครูผู้สอน วิชาดนตรีในระดับช่วงชั้นที่ 2 จำนวน 4 คนพบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน เช่น คอยกับเพื่อนในขณะที่ครูสอน หยิบเครื่องดนตรีในห้องมาเล่น ร้องเพลงอื่นนอกเหนือจากเพลงที่สอนใน ขณะที่ครูทำการทดสอบนักเรียน ส่งเสียงรบกวน นั่งเหม่อมองไปนอกห้องเรียน และล้อเลียนเพื่อน เมื่อร้องเพลงผิด เป็นต้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการสำรวจปัญหาเบื้องต้นกับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียน สารสาสน์พิทยาสรรพ์ เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร จำนวน 289 คน เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 83 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 94 คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 112 คน โดยให้นักเรียนตอบแบบสอบถามปลายเปิดจำนวน 2 ข้อ ดังนี้

คำถามข้อที่หนึ่ง ถามว่า “ในขณะที่นักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องใดบ้าง” พบว่า นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 38.55 มีปัญหาด้านการเรียน ได้แก่ เรียนไม่รู้เรื่อง อ่านโน้ตช้า และร้องเพลงที่ครูสอนไม่ได้ นักเรียนจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 25.3 มีปัญหาการปรับตัว ได้แก่ เข้ากับเพื่อนไม่ได้ และทะเลาะกับเพื่อนในห้อง นักเรียนจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 19.28 มีปัญหาทางเศรษฐกิจ ได้แก่ ไม่มีเงินซื้ออุปกรณ์การเรียน นักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 39.36 มีปัญหาด้านการเรียน ได้แก่ ไม่เข้าใจ บทเรียน ร้องเพลงไม่ตรงเสียง ไม่มีสมาธิในการเรียนและขาดเรียนบ่อย นักเรียนจำนวน 26 คน คิด เป็นร้อยละ 27.65 มีปัญหาส่วนตัว ได้แก่ พ่อแม่ชอบทะเลาะกัน และของหาย นักเรียนจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 18.09 มีปัญหาการปรับตัว ได้แก่ ทะเลาะกับเพื่อนและเพื่อนไม่ยอมรับเข้ากลุ่ม นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 48.21 มีปัญหาด้านการเรียน ได้แก่ ร้องเพลงที่ครูสอนไม่ได้ อ่านโน้ตเพลงไม่ทัน เรียนไม่ทันเพื่อนและคะแนนสอบไม่ดี นักเรียนจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 27.68 มีปัญหาเศรษฐกิจ ได้แก่ ไม่มีเงินซื้ออุปกรณ์ในการเรียนและขนม นักเรียน จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 13.39 มีปัญหาส่วนตัว ได้แก่ ทะเลาะกับคนในบ้าน และ พ่อแม่ไม่มีเวลาให้

คำถามข้อที่สอง ถามว่า “จากปัญหาที่เกิดขึ้นนักเรียนมีวิธีแก้ปัญหายังไง” พบว่านักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตอบว่า การแก้ปัญหาคือ ตั้งใจฟังครูสอนมากขึ้น ไม่คุยเล่นกับ เพื่อนในขณะที่เรียน และทบทวนการอ่านโน้ตเพลงให้มากขึ้น การแก้ปัญหาคือ พยายาม เล่นกับเพื่อนและช่วยเหลือเพื่อนเมื่อมีปัญหา การแก้ปัญหาคือ ใช้เงินอย่างประหยัด และ หมั่นเก็บออม นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตอบว่าการแก้ปัญหาคือ คุยกับเพื่อนให้

น้อยลง ฝึกอ่านโน้ตเพลงที่ครูสอนบ่อยๆและตั้งใจเรียน การแก้ปัญหาการปรับตัว คือ ยิ้ม ทักทาย เมื่อเจอเพื่อนและช่วยเพื่อนเมื่อมีปัญหา นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตอบว่า การแก้ปัญหาการเรียน คือ ตั้งใจเรียน ไม่คุยในขณะที่ครูสอนร้องเพลงและทบทวนการอ่านโน้ตเพลงให้มากขึ้น การแก้ปัญหาเศรษฐกิจ คือ ใช้เงินอย่างประหยัดและซื้อสิ่งที่จำเป็นเท่านั้น

จากผลการสำรวจปัญหาเบื้องต้นพบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์พิทยาสรรพ กรุงเทพมหานคร น่าจะมีปัญหาพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในวิชาดนตรีและพบปัญหามากที่สุดในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพราะนักเรียนมักจะคุยกับเพื่อนในขณะที่ครูสอน หยิบเครื่องดนตรีในห้องมาเล่น ร้องเพลงอื่นนอกเหนือจากเพลงที่สอน ส่งเสียงรบกวน นั่งเหม่อมองไปนอกห้องเรียน ไม่สนใจที่ครูสอน แกล้งเพื่อน และล้อเลียนเพื่อนเมื่อร้องเพลงผิด ซึ่งสอดคล้องกับ โบรเดน และคนอื่นๆ (ลัดดา แซ่ป้ง. 2530 : 30 ; อ้างอิงจาก Broden and others .1970) กล่าวว่า พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน หมายถึง พฤติกรรมหลุดออกจากที่นั่ง ก้าวร้าว ซุกซน ส่งเสียงดัง พุดคุย มองเพื่อนในขณะที่ครูสอน และไม่ทำงานตามที่ครูมอบหมาย

พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนเป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้สามารถแก้ไขให้หมดไปได้ด้วยการใช้เทคนิคการปรับพฤติกรรม การปรับพฤติกรรมเป็นการประยุกต์หลักการปรับพฤติกรรมวิธีการใดวิธีการหนึ่งหรือหลายวิธีประสมประสานกัน เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ วิธีการปรับพฤติกรรมมีอยู่ด้วยกันหลายวิธี เช่น การลงโทษ การให้เวลานอก การปรับสินไหม การหยุดยั้ง การให้มากจนเกินความต้องการหรือการหมดภาวะ การเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกัน การให้ตัวแบบ การใช้กิจกรรมกลุ่ม การชี้แนะ การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม การควบคุมตนเอง การแก้ไขเกินกว่าเหตุ เป็นต้น ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มว่าจะสามารถนำมาใช้ในการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนได้หรือไม่ และสามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนได้มากน้อยเพียงใด

กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง การนำประสบการณ์มาวางแผนแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกันเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ต้องการในสมาชิกในกลุ่มแต่ละคน และการเปลี่ยนแปลงของกลุ่มโดยรวม การปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มโดยวิธีการดังกล่าว ประสบการณ์จะทำให้เกิดการพัฒนาในตัวบุคคลทุกคน (คมเพชร จิตรศุภกุล. 2522 : 14) และการใช้กิจกรรมกลุ่มสามารถพัฒนาตัวแปรตามต่างๆ ได้ เช่น การใช้กิจกรรมกลุ่มลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของเยาวชน กันทรวิชยากุล (2530 : 39) ที่ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปรางโมกข์วิทยาคม จังหวัดอ่างทอง พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากการใช้กิจกรรมกลุ่ม ส่วนการศึกษาของ ลัดดา แซ่ป้ง (2530 : 62) ศึกษาการใช้กิจกรรมกลุ่มสร้างคุณภาพเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่าหลังจากใช้กิจกรรมกลุ่มสร้างคุณภาพแล้วนักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงเช่นกัน

และการใช้กิจกรรมกลุ่ม เป็นการทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์โดยตรงจากการร่วมกิจกรรม สามารถนำมาพัฒนาตนเองและเพื่อนในกลุ่ม

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสารสาสน์พิทยา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการศึกษา

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มและนักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นแนวทางสำหรับครู อาจารย์ ได้นำกิจกรรมกลุ่มไปใช้ในการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่เหมาะสมซึ่งจะนำไปสู่ผลการเรียนที่ดีขึ้นและประสบความสำเร็จทางการศึกษา

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสารสาสน์พิทยา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2549 ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนจำนวน 54 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสารสาสน์พิทยา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2549 ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนจำนวน 16 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากรแล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

- 1.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนโดยใช้กิจกรรมกลุ่ม
- 1.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **กิจกรรมกลุ่ม** หมายถึง วิธีการที่ผู้วิจัยจัดประสบการณ์ให้แก่นักเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่ม เรียนรู้ที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งร่วมกัน ให้ความร่วมมือซึ่งกันและกัน โดยมีความสนใจและความรับผิดชอบที่จะทำงานเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายเดียวกัน และนักเรียนแต่ละคนจะเรียนรู้สิ่งต่างๆด้วยตนเองโดยวิเคราะห์พฤติกรรมของนักเรียนผู้เข้าร่วมกลุ่มซึ่งเกิดขึ้นขณะนั้น เทคนิคที่นำมาใช้ในการจัดกิจกรรมกลุ่ม ได้แก่ เกมส์ สถานการณ์จำลอง และการอภิปรายกลุ่ม โดยมีขั้นตอนของกิจกรรม 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ

ขั้นนี้เริ่มจากการชี้แจงวัตถุประสงค์ กติกา กฎระเบียบ แนวทางการทำกิจกรรมและการนำเข้าสู่กิจกรรม

ขั้นที่ 2 ขั้นมีส่วนร่วม

ขั้นนี้นักเรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรม โดยนักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนความคิดซึ่งกันและกันในฐานะสมาชิกในกลุ่ม

ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์

ขั้นนี้นักเรียนร่วมกันอภิปราย วิเคราะห์และสรุปกิจกรรมที่ได้ปฏิบัติเพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาของกิจกรรม มีความรู้ความสามารถเข้าใจตนเองหลังจากที่ทำกิจกรรมกลุ่ม

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุปและประเมินผล

ขั้นนี้นักเรียนรวบรวมประสบการณ์และสถานการณ์ต่างๆจากกิจกรรมกลุ่ม แนะนำประเมินผลการเรียนรู้ของตนเองและกลุ่ม แลกเปลี่ยนประสบการณ์ อภิปราย เสนอแนะ ดิชมร่วมกันในกลุ่ม และสามารถนำผลที่ได้ไปปรับปรุงตนเองและกลุ่มเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง

2. **พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี** หมายถึง พฤติกรรมของที่นักเรียนแสดงออกมาในขณะที่ครูสอนในวิชาดนตรีแล้วทำให้การเรียนของนักเรียนไม่บรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ได้แก่ พฤติกรรมดังต่อไปนี้

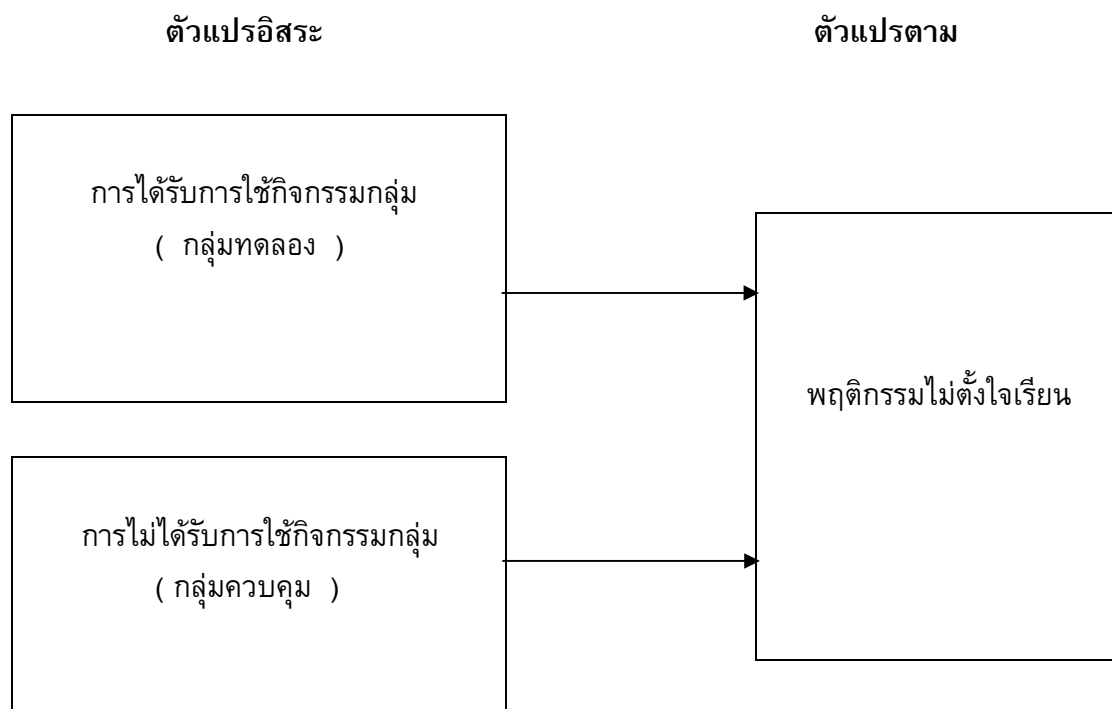
2.1 พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนขณะที่ครูสอน

2.1.1 เหม่อลอย มองออกไปนอกห้อง

2.1.2 ไม่มองครู ไม่มองอุปกรณ์ที่ครูใช้ในการสอน

- 2.1.3 ตีเครื่องดนตรีเล่น
- 2.1.4 แกล้งเพื่อน
- 2.1.5 คู่กับเพื่อน
- 2.2 พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูทดสอบเพื่อน
 - 2.2.1 คู่กับเพื่อน
 - 2.2.2 ล้อเลียนเพื่อนเมื่อร้องเพลงผิด
 - 2.2.3 ร้องเพลงอื่นที่ไม่อยู่ในบทเรียน
 - 2.2.4 แกล้งเพื่อน
 - 2.2.5 หยิบเครื่องดนตรีภายในห้องดนตรีมาเล่น
 - 2.2.6 ส่งเสียงดังรบกวนเพื่อน
- 3. กลุ่มทดลอง หมายถึง นักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มจำนวน 8 คน
- 4. กลุ่มควบคุม หมายถึง นักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มจำนวน 8 คน

กรอบแนวคิดของการศึกษาค้นคว้า

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม ผู้วิจัยจึงขอตั้งสมมติฐานดังนี้

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงเมื่อได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม
2. นักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม
3. นักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยผู้ศึกษาได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องเกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม
 - 1.1.1 ความหมายของกิจกรรมกลุ่ม
 - 1.1.2 จุดมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่ม
 - 1.1.3 ขนาดของกลุ่มที่ใช้ในกิจกรรมกลุ่ม
 - 1.1.4 กิจกรรมที่ใช้ในกิจกรรมกลุ่ม
 - 1.1.5 ประโยชน์ของกิจกรรมกลุ่ม
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม
 - 1.2.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 1.2.2 งานวิจัยต่างประเทศ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
 - 2.1.1 ความหมายของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
 - 2.2.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 2.2.2 งานวิจัยต่างประเทศ
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต
 - 3.1 ความหมายของการสังเกต
 - 3.2 จุดมุ่งหมายของการสังเกต
 - 3.3 ข้อควรพิจารณาก่อนการดำเนินการสังเกต
 - 3.4 วิธีการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม
 - 3.5 หลักในการสังเกตพฤติกรรม
 - 3.6 หลักในการบันทึกพฤติกรรม
 - 3.7 ประโยชน์ของการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม

1.1.1 ความหมายของกิจกรรมกลุ่ม

ทิสนา แคมณี (2522 : 1) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมกลุ่มว่า เป็นวิทยาการที่ว่าด้วยเรื่องความสัมพันธ์ของกลุ่มคน และกระบวนการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ โดยพยายามศึกษาเพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ที่จะนำไปใช้ปรับปรุง หรือเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมของตน

คมเพชร ฉัตรศุภกุล (2522 : 14) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง การนำเอาประสบการณ์มาวางแผนแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ต้องการในสมาชิกแต่ละคน และการเปลี่ยนแปลง ของกลุ่มโดยส่วนรวม การปฏิสัมพันธ์ ระหว่างสมาชิกในกลุ่มโดยวิธีการดังกล่าวนี้ และประสบการณ์ในกลุ่มจะทำให้เกิดการพัฒนาด้านตัวบุคคลทุกคน

ประนอม เดชชัย (2531:100-101) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่ดำเนินการโดยกลุ่ม ทำเป็นกลุ่ม กิจกรรมประเภทนี้จะช่วยฝึกประสบการณ์ต่าง ๆ ของผู้เรียนให้พัฒนาขึ้น เช่น ช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะในการทำงานร่วมกันกับผู้อื่น ฝึกทักษะทางสังคม ฝึกให้ผู้เรียนยอมรับมติของกลุ่ม เพื่อพัฒนาความเป็นประชาธิปไตยของผู้เรียน

อำนาจ กังเทเวศน์ (2543 : 70) ได้สรุปความหมายของกิจกรรมกลุ่มไว้ว่า หมายถึง บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปรวมกันเป็นกลุ่ม มีการทำกิจกรรม ทั้งกิจกรรมที่มีผู้นำดำเนินการให้ข้อมูลหรือแนวทางในการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม หรือการกระทำกิจกรรมในจุดหมายเดียวกัน มีบทบาทหน้าที่ของแต่ละคนสร้างประสบการณ์ร่วมกันในกลุ่ม ร่วมดำเนินกิจกรรมเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่สมาชิกในกลุ่มตั้งเป้าไว้

เรกอน และเชฟเฟิร์ด (Ragon ; & Shepherd. 1971:197) กล่าวว่า กิจกรรมเป็น การศึกษาถึงธรรมชาติของกลุ่ม เพื่อมารวมตัวกัน ซึ่งในการศึกษาพฤติกรรมของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม โดยใช้วิธีการอภิปราย และประเมินผลรวมกัน

แฮร์โรลด์ (Harrold. 1992 : 492 – 504) ได้กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่ม เป็นกระบวนการที่ทำให้ทุกคนมีโอกาสรวมกันเป็นกลุ่ม เพื่อแก้ปัญหาหรือทำอย่างใดอย่างหนึ่งโดยมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน

จากความหมายที่กล่าวมาในข้างต้น สรุปได้ว่า กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง การจัดประสบการณ์ ให้แก่สมาชิกในกลุ่มได้ศึกษาถึงธรรมชาติของกลุ่ม การแก้ไขปัญหาาร่วมกัน การทำกิจกรรมบางสิ่งบางอย่างที่มีจุดมุ่งหมายเดียวกัน เพื่อไปสู่การทำงานอย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ อีกทั้งยังเป็นการช่วยพัฒนาในตัวบุคคลคนนั้นด้วย

1.1.2 จุดมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่ม

คมเพชร ฉัตรศุภกุล. (2530 : 137) กล่าวว่า การใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาบุคคลและกลุ่มนั้นมีรายละเอียดของจุดมุ่งหมายดังต่อไปนี้

1. เพื่อสร้างความเข้าใจในตนเองอย่างถูกต้อง โดยปกติบุคคลทั่วไปอาจจะคิดว่าตนเองมีความเข้าใจในตนเอง ไม่จำเป็นที่จะต้องให้คนอื่นช่วยชี้แจงว่าตนเป็นคนอย่างไร ในทางจิตวิทยาแล้วมนุษย์ย่อมเข้าใจตนเอง แต่ในบางด้านก็อาจจะไม่เข้าใจตนเองได้ดีเท่าที่ควร

2. เพื่อสร้างความเข้าใจในบุคคลอื่น มนุษย์มีความต้องการจะอยู่รวมกันอย่างมีความสุข ปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งคือ ความเข้าใจในสมาชิกของกลุ่ม ความเข้าใจบุคคลอื่นย่อมจะทำให้เกิดการยอมรับพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกมา ดังนั้นในการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันของสมาชิก จะเปิดโอกาสให้สมาชิกเกิดการเรียนรู้ลักษณะต่างๆ ของแต่ละคนได้เป็นอย่างดี ยิ่งเวลาล่วงเลยไปนานเท่าใด ก็ยิ่งทำให้สมาชิกแสดงพฤติกรรมออกมาอย่างชัดเจน

3. เพื่อสร้างความสามารถในการทำงานร่วมกันระหว่างสมาชิก ในการทำงานร่วมกันระหว่างสมาชิก นอกจากจะอาศัยความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ของสมาชิกแต่ละคนแล้ว สิ่งที่สำคัญและมีความหมายต่อความสำเร็จของกลุ่มเป็นอย่างยิ่งก็คือ “ ความร่วมมือ ” ถึงแม้ว่าสมาชิกทุกคนจะมีความ สามารถเป็นเลิศในด้านต่างๆ ก็ตามแต่ถ้าขาดการร่วมมือที่ดีจะทำให้การทำงานของ กลุ่มไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ในบางกลุ่มอาจจะทำให้การทำงานล้มเหลว ดังนั้นในการทำ กิจกรรมกลุ่มจึงมีจุดมุ่งหมายที่จะเสริมสร้างคุณลักษณะที่ดีให้แก่สมาชิกในกลุ่ม ให้มีทักษะที่จำเป็น การทำงานร่วมกับบุคคลอื่น

ประนอม เดชชัย (2531 : 101 – 102) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่ม ไว้ดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ คือ ความเข้าใจตนเองและเข้าใจบุคคลอื่นในกลุ่มซึ่งจะทำให้บุคคลปรับตัวเข้ากับบุคคลได้ เกิดการเรียนรู้เรื่องของตนเองได้ดีขึ้น เช่น รู้ข้อบกพร่องของตนเอง หรือรู้ว่าตนเป็นคนอย่างไร เมื่อเทียบกับบุคคลในกลุ่ม เกิดความเข้าใจบุคคลอื่นในกลุ่ม โดยสมาชิกในกลุ่มได้ทำกิจกรรมร่วมกัน ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้และรู้จักซึ่งกันและกันได้ดี ทราบถึงข้อดีและข้อเสีย ข้อบกพร่องทั้งของตนเองและคนอื่น อันจะเป็นแนวทางให้เกิดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน คิดช่วยเหลือกัน ตลอดจนการปรับตัวเข้าหากัน

2. ให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการการทำงานหรือแก้ปัญหาต่างๆ ร่วมกัน ประสบการณ์ที่จัดในกิจกรรมกลุ่ม จะช่วยให้สมาชิกได้เรียนรู้วิธีการทำงานร่วมกัน เพราะไม่มีมนุษย์คนใดอยู่คนเดียวได้โดยไม่ต้องพึ่งพาอาศัยกัน ฉะนั้นการฝึกกิจกรรมกลุ่มในการเรียนการสอนจะช่วยฝึกให้บุคคลเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการทำงานและร่วมมือกันแก้ปัญหา

3. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกความรู้สึกทางด้านคุณธรรมจริยธรรม ในระหว่างร่วมกิจกรรมกลุ่ม เช่น ฝึกความรู้สึกอดทน ฝึกการยอมรับความคิดเห็นของส่วนรวม เป็นต้น สิ่งที่ได้มาจากกิจกรรมกลุ่ม เหล่านี้จะไปช่วยพัฒนาตัวบุคคลและสังคมต่อไป

บัททัน (Button. 1971:1-2) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่มว่า เพื่อช่วยส่งเสริมมนุษย์ให้เติบโตและพัฒนาขึ้น โดยเฉพาะทักษะทางสังคม การจัดกิจกรรมกลุ่มจึงเป็นการสร้างโอกาสให้มนุษย์ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ในบรรยากาศที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน โดยใช้เทคนิคต่าง ๆ เพื่อให้สมาชิกกลุ่มพยายามช่วยสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนด

จากจุดมุ่งหมายของพฤติกรรมกลุ่มที่กล่าวมา สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่ม คือ การทำให้บุคคลได้เรียนรู้ ฝึกฝน เข้าใจทั้งตนเองและผู้อื่น ให้เกิดการพัฒนาตนเองในด้านต่างๆ ซึ่งจะทำให้สามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

1.1.3 ขนาดของกลุ่มที่ใช้ในกิจกรรมกลุ่ม

คมเพชร จิตรศุภกุล (2530 : 26) กล่าวว่าขนาดของกลุ่มอาจจะเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งในการพิจารณาธรรมชาติ การปฏิสัมพันธ์ของกลุ่ม กลุ่มที่มีขนาดแตกต่างกันจะทำให้กระบวนการปฏิสัมพันธ์แตกต่างกันไปด้วยในกลุ่มที่สมาชิกมากเกินไป สมาชิกจำนวนมากเกินความจำเป็น สมาชิกจะต้องทำการซ้ำซ้อนกัน บางคนคาดหวังว่าจะรับผิดชอบทั้งหมดในขณะที่สมาชิกคนอื่นรู้สึกคับข้องใจที่ไม่มีงานทำให้ไม่มีโอกาสได้ใช้ทักษะที่ตนเองมีอยู่ ขนาดของกลุ่มไม่ควรเกิน 15 คน กลุ่มจะใหญ่เท่าใด ย่อมขึ้นอยู่กับความจำเป็นของสถานการณ์ จุดมุ่งหมายของกลุ่ม แหล่งที่จะให้ความช่วยเหลือในกลุ่ม และระดับวุฒิภาวะของบุคคลในกลุ่ม

ชอร์ว (Shaw. 1981 : 3) กล่าวว่ากลุ่มย่อยควรมีสมาชิก 10 คน เป็นอย่างมากถ้าจำนวนสมาชิก 30 คนขึ้นไป ก็จัดเป็นกลุ่มใหญ่ แต่ก็อาจจะแบ่งเป็นกลุ่มย่อยได้ และมีความเห็นว่าจำนวนสมาชิกมีใช้ปัญหาสำคัญ ต้องมีองค์ประกอบอื่นๆ ซึ่งได้แก่ความสัมพันธ์ของสมาชิก และการร่วมมือในการทำงานของสมาชิก จะมีความสำคัญต่อการทำงานกลุ่มมากกว่า

กล่าวโดยสรุป กลุ่มมีความสัมพันธ์กันและมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ลักษณะขนาดของกลุ่มจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความจำเป็นของสถานการณ์นั้นๆ แต่ไม่ควรเกิน 15 คน

1.1.4 กิจกรรมที่ใช้ในกิจกรรมกลุ่ม

ทิศนา แชนณี (2522 : 201 – 202) ได้กล่าวถึงกิจกรรมที่นำมาใช้ในการทำกิจกรรมกลุ่มมีหลายวิธี ดังนี้

1. เกมส์ (Games) คือการที่ผู้เรียนลงเล่นด้วยตนเอง ภายใต้ข้อตกลงหรือกติกาบางอย่างที่กำหนดไว้ ซึ่งผู้เรียนจะต้องตัดสินใจทำอย่างใดอย่างหนึ่ง วิธีการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์ความรู้สึกนึกคิดและพฤติกรรมต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจและยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานในการเรียนรู้ด้วย

2. บทบาทสมมติ (Role Playing) วิธีในลักษณะนี้เป็นสถานการณ์สมมติ มีการกำหนดบทบาทของผู้เล่นในสถานการณ์ที่สมมติขึ้น แล้วให้ผู้เรียนเข้าสวมบทบาทนั้นแสดงออกตามธรรมชาติโดยอาศัยบุคลิกภาพ ประสบการณ์ และให้ผู้แสดงรู้ถึงความนึกคิดของตนเป็นหลัก วิธีการนี้มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสศึกษา วิเคราะห์ถึงความรู้สึก และพฤติกรรมของตนอย่างลึกซึ้ง และยังช่วยเสริมสร้างบรรยากาศ การเรียนรู้ที่น่าสนใจ และน่าติดตามด้วย

3. สถานการณ์จำลอง (Simulation) คือการจำลองสถานการณ์จริงหรือสร้างสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับความจริง แล้วให้ผู้เรียนลงไปอยู่ในสถานการณ์นั้น และมีปฏิริยาโต้ตอบกัน วิธีนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทดลองพฤติกรรมต่างๆ ซึ่งในสถานการณ์จริงผู้เรียนอาจจะไม่กล้าแสดงเพราะอาจจะเป็นการเสี่ยงต่อผลที่ได้รับ

4. กรณีตัวอย่าง (Case) คือการนำกรณี หรือเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นจริง นำมาดัดแปลงและให้เป็นตัวอย่างในการให้ผู้เรียนได้ศึกษาวิเคราะห์ และอภิปรายกัน เพื่อสร้างความเข้าใจ และฝึกฝนหาทางแก้ไขปัญหานั้น การอภิปรายจะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน รวมทั้งนำเอากรณีต่างๆ ซึ่งคล้ายกับชีวิตจริงมาใช้ จะช่วยให้การเรียนรู้มีลักษณะใกล้เคียงกับความจริง ซึ่งมีส่วนทำให้การเรียนรู้ มีความหมายต่อผู้เรียน

5. ละคร (Acting or Dramatization) คือวิธีการที่ให้ผู้เรียนได้ทดลองแสดงบทบาทตามที่เราเรียนหรือกำหนดไว้ให้โดยผู้แสดงจำต้องพยายามแสดงให้สมตามที่กำหนดไว้โดยไม่เอาบุคลิกภาพ และความรู้สึกของตนเองเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้อง อันจะมีส่วนทำให้เกิดผลเสียต่อการแสดงบทบาทนั้นๆ วิธีนี้เป็นวิธีช่วยทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ ทำให้เข้าใจความรู้สึก เหตุผล และพฤติกรรมของผู้อื่น ซึ่งความเข้าใจนี้มีส่วนเสริมสร้างความเห็นอกเห็นใจและการที่ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงละครร่วมกันจะช่วยฝึกให้ผู้เรียนเกิดความรับผิดชอบในการเรียนร่วมกัน และได้ฝึกการทำงานร่วมกันด้วย

6. กลุ่มย่อย (Small Group) คือการแบ่งกลุ่มออกเป็นตามขนาดเล็กลงเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในการแสดงออก และช่วยให้ผู้เรียนได้ข้อมูลเพิ่มเติมมากขึ้นในการทำกิจกรรมกลุ่มนั้นมีกิจกรรมหลายอย่าง ซึ่งในการทำกิจกรรมกลุ่มนั้นมีเทคนิควิธีและกิจกรรมต่างๆ หลายกิจกรรม เช่น ละคร บทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง เกมส์ กรณีตัวอย่าง กลุ่มย่อย ซึ่งช่วยให้ผู้ทำกิจกรรมบรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

1.1.5 ประโยชน์ของกิจกรรมกลุ่ม

รอเจอร์ส (Rogers. 1970 : 121 – 122) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของกิจกรรมกลุ่ม ดังนี้

1. ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการรับรู้ทางความรู้สึก

2. มีการตระหนักถึงความรู้สึกของตนเองและผู้อื่นมากขึ้น ตลอดจนเปิดเผยความรู้สึกมีความจริงใจและเป็นไปอย่างธรรมชาติ มีการเปลี่ยนแปลงทางความสามารถในการควบคุมความรู้สึกต่างๆ ของตนเอง มีการแสดงที่ตรงกับความรู้สึกของตน

3. เกิดแนวทางในการสร้างแรงจูงใจ หมายถึง การเข้าใจในตนเอง)Self-Actualization) การรู้จักตัดสินใจด้วยตัวเอง

4. เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านทัศนคติทั้งต่อตนเองและผู้อื่น หมายความว่าบุคคลยอมรับตนเอง พัฒนาในเรื่องคุณค่าของตนเอง เข้าใจตนเองและมีความมั่นใจยิ่งขึ้น ลดการสั่งสอนและควบคุมผู้อื่น มีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้น และมีความรู้สึกพึ่งพากันและกัน เชื่อในความสามารถของบุคคล มีการแก้ปัญหาโดยการทำงานเป็นกลุ่มและเป็นสมาชิกที่ดีของกลุ่ม

พนม ลิ้มอารีย์ (2522 : 56 – 57) กล่าวถึงประโยชน์ของกิจกรรมกลุ่ม ดังนี้

1. สมาชิกได้ทดสอบและแสดงความสามารถ เช่น ในกรณีที่คนพูดเก่ง แต่ไม่มี โอกาสจะพูดที่ไหนก็อาศัยกลุ่มเป็นที่ทดสอบหรือแสดงความสามารถให้คนในกลุ่มเห็น

2. ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ เจตคติ ความคิดเห็น และปรับปรุงเจตคติและนิสัย ใจคอ รวมทั้งเป็นกำลังใจให้กันและกัน

3. ช่วยเสริมสร้างควมมีวินัยและความอดทนให้แก่ตนเอง จากการที่ต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ร่วมกัน

4. ช่วยให้เกิดความรู้สึกปลอดภัย อบอุ่น มีกำลังใจ มีความรัก ช่วยบำรุงขวัญของสมาชิก ช่วยให้เข้าใจตนเองดีขึ้น รู้สึกมั่นคงปลอดภัยและเชื่อมั่นในตนเองขึ้น

จากประโยชน์ของกิจกรรมกลุ่มข้างต้น สรุปได้ว่ากิจกรรมกลุ่มสามารถช่วยให้สมาชิกได้พัฒนาควมมีวินัยและความอดทนในตนเอง ช่วยให้เข้าใจตนเองได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ เจตคติ ความคิดเห็น ปรับปรุงเจตคติ และนิสัยใจคอ ช่วยให้เกิดความรู้สึกอบอุ่น มั่นคงปลอดภัย เกิดความรักและกำลังใจ ซึ่งเป็นสิ่งเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลได้ดี

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม

1.2.1 งานวิจัยในประเทศ

สุนารี เหล่าพานิช (2541 : 77) ได้ศึกษาผลการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการกระทำผิดของเยาวชนที่มีภาระกระทำผิดซ้ำในสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรางค์ พบว่าเยาวชนที่กระทำผิดฐานความผิดครอบครองเฮโรอีน เพื่อเสพและขายมีทัศนคติต่อการกระทำผิดลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นิสร่า คำมณี (2544 : 48) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ด้านการรู้จักตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร จังหวัดนครปฐม พบว่า นักเรียนมีความฉลาดทางอารมณ์ด้านการรู้จักตนเองสูงขึ้นหลังจากได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นิธิวรรณ เชาว์นิธิ (2546 : 48) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อเจตคติต่อวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

(ฝ่ายมัธยม) กรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนมีทัศนคติต่อวิชาสังคมศึกษาทางบวกมากขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จุฑานุช บุษปวนิช (2547 : 59) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเทวราชกุญชร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มมีความฉลาดทางอารมณ์เพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.2.2 งานวิจัยต่างประเทศ

เบิร์คเฮาเซอร์ (Birkhauser. 1985 : 103) ศึกษาผลของกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ที่มีต่ออัตมโนทัศน์ของนักเรียนในชั้นเรียนระดับประถมศึกษา โดยเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มนักเรียนเกรด 3, 4, 5 จำนวน 77 คน ซึ่งมีส่วนร่วมอยู่ในชั้นเรียนตามปกติและนักเรียน 75 คน ซึ่งอยู่ในชั้นเรียนไม่เก็น 6 สัปดาห์ พบว่าทั้ง 2 กลุ่ม มีอัตมโนทัศน์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เดวิส (Davis. 1988 : 3263) ศึกษาผลการใช้ทักษะกระบวนการกลุ่มในการเรียนคณิตศาสตร์ หน่วยการเรียนรู้แก้ปัญหามีผลสัมฤทธิ์และทัศนคติในการเรียนวิชาดังกล่าวของนักเรียนเกรด 7 จำนวน 104 คน โดยแบ่งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่าผลสัมฤทธิ์และทัศนคติในการเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในขณะเดียวกันก็พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันดีกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม

บอร์ตแมน (Bordman. 1988 : 1952) ศึกษาผลจากการนำกระบวนการกลุ่มไปใช้ในโปรแกรม การเลิบบุหรี่ให้กับอาสาสมัคร 67 คน พบว่า กระบวนการกลุ่มช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของโปรแกรมดังกล่าวได้ โดยเฉพาะในเพศหญิง

จากงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมกลุ่ม สรุปได้ว่า กิจกรรมกลุ่ม เป็นกิจกรรมที่สามารถช่วยพัฒนาผู้เรียน หรือพัฒนามนุษย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ กระบวนการกลุ่ม หรือกิจกรรมกลุ่มสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ตามที่ผู้ศึกษาได้กำหนดเป้าหมายของพฤติกรรมนั้นๆ กิจกรรมกลุ่มจึงเป็นวิธีการหนึ่งที่ใช้ในการพัฒนาคุณภาพของบุคคลให้เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนด

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

2.1.1 ความหมายของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

โบรเดน และคนอื่น (ลัดดา แซ่ป้ง. 2530 : 30 ; อ้างอิงจาก Broden and others. 1970 : 199) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนว่า หมายถึง พฤติกรรมลุดออกจากที่นั่ง ส่งเสียงพูดคุย มองเพื่อนในขณะที่ครูสอน และไม่ทำงานตามที่ครูมอบหมาย

มิลแมน และคนอื่นๆ (ลัดดา แซ่ป้ง . 2530 : 30 ; อ้างอิงจาก Broden and others. 1970 : 147) กล่าวว่า พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่มีลักษณะก้าวร้าว ซุกซนไม่อยู่กับที่ ไม่ทำงานตามที่ครูมอบหมาย และพูดคุยกับเพื่อน

จากความหมายของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนดังกล่าว สรุปได้ว่า พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกในลักษณะที่ขัดขวางการเรียนรู้ ทั้งของตนเองและผู้อื่น ทำให้การเรียนไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เช่น การเหม่อลอยมองออกไปนอกห้องเรียน นอกหน้าต่าง ส่งเสียงพูดคุยไม่ ทำงานตามที่ครูมอบหมายซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้เป็นพฤติกรรมที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนแต่พฤติกรรมเหล่านี้สามารถแก้ไขให้หมดไปได้ด้วยการปรับพฤติกรรม

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

2.2.1 งานวิจัยในประเทศ

อรสา สุตาตวง (2539 : 57 – 60) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการเสริมแรง พฤติกรรมที่ขัดกันและการปรับสินไหมเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน ปทุมวัน สังกัดกรุงเทพมหานคร ผลการทดลองพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ใช้การเสริมแรง พฤติกรรมที่ขัดกันและนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ใช้การปรับสินไหม มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ลดลงอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อเปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มทดลอง ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ใช้การเสริมแรงที่ขัดกันมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน ลดลงมากกว่านักเรียนที่ใช้การปรับสินไหมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กนกวรรณ เลื่อยคลั่ง (2546 : 51) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือแข่งขันควบคู่กับการให้เวลานอกและการเรียนรู้แบบร่วมมือควบคู่กับการปรับสินไหมที่มีต่อ พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมกะสันพิทยา กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษา พบว่านักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบร่วมมือแข่งขันควบคู่กับการให้เวลานอกและการเรียนรู้แบบร่วมมือควบคู่กับการปรับสินไหมมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 เท่ากัน

มงคลรัตน์ สิมพา (2547 : 54) ได้ศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือแข่งขันควบคู่กับการควบคุมตนเองและการเรียนรู้แบบร่วมมือแข่งขันควบคู่กับการปรับสินไหมที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 21 อำเภอบ่อพลอย จังหวัด กาญจนบุรี ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบร่วมมือแข่งขันควบคู่กับการควบคุมตนเองและการเรียนรู้แบบร่วมมือแข่งขันควบคู่กับการปรับสินไหมมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในวิชา คณิตศาสตร์ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

เย็นจิตร ชวนะวิบูลยางกุล (2547 : 48) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบผลของการเสริมแรงแบบดี อาร์ เอ และการปรับสินไหมเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดหนองจอก (ภัคดีนรเศรษฐ) เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากที่ได้รับการเสริมแรงแบบดี อาร์ เอ และการปรับสินไหม นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

2.2.2 งานวิจัยต่างประเทศ

แรพพอร์ต เมอร์ฟี ; และเบลลีย์ (Rapport, Murphy ; & Bailey. 1982 : 205 – 216) ได้ใช้วิธีการปรับสินไหมเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนและไม่ทำงานที่ครูมอบหมาย โดยใช้การเสริมแรงด้วยการใช้เวลาว่าง 20 นาที หายชั่วโมงเรียน เพื่อไปทำกิจกรรมที่ตนเองต้องการ แต่ถ้านักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ดังกล่าว จะถูกหักเวลาค้างละ 1 นาที หากนักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนจะถูกหัก เวลาลงจาก 20 นาที จนกระทั่งหมดไปเรื่อยๆ นักเรียนที่ถูกหักเวลามากก็จะมีเวลาสำหรับทำกิจกรรมที่ นักเรียน ต้องการน้อย ผลปรากฏว่า พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงอย่างเห็นได้ชัดหลังจากได้รับ การปรับสินไหม

แพตเตอร์สัน (มงคลรัตน์ สิมพา. 2547 : 30 ; อ้างอิงจาก Patterson. 1971 : 275 - 282) ทดลองใช้หลักปรับพฤติกรรมกับเด็กที่มีพฤติกรรมชกอยู่ไม่สุขเกินปกติ ผู้รับการทดลอง คือเด็กชายเอิล อายุ 9 ปี การทดลองนี้ให้การเสริมแรงทางสังคมและสิ่งของ คือ คำชมเชยของครู และได้รับรางวัล คือ ขนมหรือเพนนี่ เมื่อเด็กชายเอิลมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ผลการทดลองพบว่า ในระยะก่อนการทดลอง พฤติกรรมอยู่ไม่สุขเกินปกติของเด็กชายเอิล เท่ากับ 8.4 ครั้งต่อนาที หลังจากการทดลองใช้การเสริมแรงพฤติกรรมอยู่ไม่สุขเกินปกติเท่ากับ 3.2 ครั้งต่อนาที แสดงว่าพฤติกรรมอยู่ไม่สุขเกินปกติลดลงและมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการเสริมแรงทางสังคม

จากผลการวิจัยทั้งในและต่างประเทศดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนเป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน และเป็นพฤติกรรมที่เป็นอุปสรรคต่อสภาพการเรียนรู้ การสอน แต่พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนสามารถแก้ไขให้ลดลงได้ด้วยการ ปรับสินไหม การใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือแข่งขัน การให้เวลานอก การเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกัน เป็นต้น

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต

3.1 ความหมายของการสังเกต

การสังเกตเป็นเทคนิคที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ซึ่งมีผู้ให้ความหมายของการสังเกตไว้ต่างๆ ดังนี้

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 28) กล่าวว่า การสังเกตเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาพฤติกรรม และตามหลักพฤติกรรม ลักษณะของพฤติกรรมที่จะสังเกตต้องเป็นพฤติกรรมที่

บุคคลแสดงออก กระทำ หรือตอบโต้สิ่งเร้าหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสถานการณ์หนึ่ง และจะต้องเป็นพฤติกรรมที่สังเกตเห็นได้ นับได้ ได้ยินได้ และวัดได้

ประทีป จินี่ (2541 : 21) กล่าวว่า การสังเกตพฤติกรรม หมายถึง กระบวนการของการดูแลบันทึกพฤติกรรมอย่างเป็นระบบเพื่อวัตถุประสงค์ในการตัดสินใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขพฤติกรรมของบุคคลและการกำหนดพฤติกรรมที่จะสังเกตนั้น พฤติกรรมจะต้องมีลักษณะสำคัญ 3 ประการ คือ

1. สามารถสังเกตเห็นได้ว่าบุคคลกำลังทำพฤติกรรมอะไร
2. มีความชัดเจน นั่นคือเมื่ออ่านพฤติกรรมเป้าหมายแก่บุคคลอื่นแล้วเขาสามารถบอกได้ทันทีว่าจะสังเกตพฤติกรรมอะไร
3. มีความสมบูรณ์ นั่นคือสามารถแยกแยะได้ว่าพฤติกรรมใดบ้างอยู่ในขอบเขตของพฤติกรรมเป้าหมาย

จำเนียร ช่วงโชติ (25 44 : 69) ได้ให้ความหมายของการสังเกตว่า การสังเกตเป็นการสังเกตพฤติกรรม กล่าวคือ สังเกตพฤติกรรมในขณะปัจจุบันเพื่อทำนายพฤติกรรมในอนาคต

จากความหมายดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า การสังเกตเป็นการเฝ้าดูพฤติกรรมของบุคคลอย่างมีจุดมุ่งหมาย พฤติกรรมที่สังเกตต้องเป็นพฤติกรรมที่เห็นได้ชัดเจน นับได้ สามารถวัดได้เพื่อเป็นข้อมูลในการตัดสินใจว่าพฤติกรรมนั้นควรได้รับการพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงมาน้อยเพียงใด

3.2 จุดมุ่งหมายของการสังเกต

กลมรัตน์ หล้าสูงษ์ (2527 : 32) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสังเกตที่ใช้ในการแนะแนวไว้ ดังนี้

1. เพื่อให้ได้ข้อมูลหรือข้อเท็จจริงด้วยตนเอง ข้อมูลนี้อาจได้เป็นครั้งแรกหรืออาจได้เพื่อเพิ่มเติมข้อมูลรายละเอียดซึ่งเคยได้รับคำบอกเล่าจากผู้อื่น
2. เพื่อเข้าใจพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้สังเกตว่ามีลักษณะปกติหรือไม่เพื่อใช้ประกอบการแนะ แนวบุคคลให้เป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพในสังคมต่อไป
3. เพื่อค้นหาสาเหตุบางประการ ซึ่งอาจเป็นปัญหาแต่ไม่มีผู้ใดทราบเพื่อนำมาใช้ในการให้คำปรึกษาและแนะแนวต่อไป
4. เพื่อให้ผู้สังเกตเป็นผู้มีความรอบคอบและไวต่อการมีปฏิกิริยาตอบโต้จากสิ่งแวดล้อมจนเป็นผู้ปรับตัวได้ดีและรวดเร็วในแต่ละสถานการณ์

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2524 : 264) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการสังเกตนั้นเพื่อให้ครูได้ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline Data) ของพฤติกรรมที่ต้องการเปลี่ยนแปลง และช่วยให้ครูสามารถตัดสินใจได้อย่างถูกต้องว่าควรเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใด

จากจุดมุ่งหมายสรุปได้ว่า การสังเกตมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เข้าใจถึงพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออก การเฝ้าดูพฤติกรรมต่างๆ ที่นักเรียนแสดงออกมา อย่างมีจุดมุ่งหมาย เพื่อเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์ และตัดสินใจของครูในการช่วยเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมบางอย่างของนักเรียน

3.3 ข้อควรพิจารณาก่อนการดำเนินการสังเกต

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2536 : 63 – 64) กล่าวถึงข้อควรพิจารณาก่อนการดำเนินการสังเกตพฤติกรรมว่าผู้สังเกตควรยึดหลักดำเนินการสังเกตพฤติกรรม ดังนี้

1. สภาพการณ์และสถานที่สังเกตพฤติกรรม ทั้งนี้เนื่องจากสภาพการณ์และสถานที่ มีผลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมของบุคคลจึงจำเป็นที่จะต้องกำหนดให้ชัดเจนลงไปว่าจะทำการสังเกตในสภาพการณ์ใดและสถานที่ใด การกำหนดนั้นขึ้นอยู่กับลักษณะของพฤติกรรมที่เป็นปัญหา หรือลักษณะของพฤติกรรมเป้าหมายว่าต้องการให้เกิดขึ้นในสภาพการณ์ใดและสถานที่ใด เช่น พฤติกรรมการก่อกวนในชั้นเรียน ซึ่งแน่นอนสภาพการณ์ก็จะเป็นในขณะที่มีการเรียนการสอน และสถานที่ก็จะเป็นชั้นเรียน หรือพฤติกรรมกล้าแสดงออกในที่ประชุม สภาพการณ์ก็ย่อมเป็นในขณะที่ประชุม และสถานที่ก็ย่อมเป็นห้องประชุม เป็นต้น

2. จำนวนครั้งที่สังเกตตามหลักการทั่วไปควรสังเกตพฤติกรรมทุกๆ วัน และถ้าเป็นไปได้ก็ควรจะสังเกตพฤติกรรมในทุกๆ ชั่วโมงในช่วงเวลาที่คิดว่าพฤติกรรมเป้าหมายจะเกิดขึ้น แต่อย่างไรก็ตามการสังเกตพฤติกรรมจะถี่มากน้อยแค่ไหน ย่อมขึ้นอยู่กับความแปรปรวนของพฤติกรรมตามช่วงเวลาเปลี่ยนแปลงในแต่ละช่วงเวลาในแต่ละวัน และความพร้อมของผู้สังเกต ถ้าพฤติกรรมในแต่ละวันเกิดคงที่ การสังเกตทุกวันก็ไม่มีความจำเป็น แต่ถ้าพฤติกรรมแปรปรวนบ่อยก็ควรจะสังเกตให้บ่อยครั้งที่สุดซึ่งอาจเป็นทุกชั่วโมงหรือทุกวันก็ได้

3. ความยาวนานของเวลาที่ใช้ในการสังเกตคำถามที่มักเกิดขึ้นเสมอในการสังเกตพฤติกรรมคือ ควรใช้เวลายาวนานแค่ไหนในการสังเกตแต่ละครั้ง ซึ่งหลักการโดยทั่วไป คือควรจะทำการสังเกตตลอดช่วงเวลาที่พฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้น เช่น ถ้าสนใจจะสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียน ความยาวนานของเวลาที่สังเกตก็ควรจะเป็น 1 คาบของการเรียน หรืออาจเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ในแต่ละคาบของการเรียนก็ได้ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับเป้าหมายของผู้สังเกตพฤติกรรมเป็นหลัก นอกจากนี้บางพฤติกรรมอาจเกิดขึ้นเฉพาะช่วงเวลาสั้นๆ ของแต่ละวันก็ได้ ส่วนในแง่ของพฤติกรรมเป้าหมายที่เกิดขึ้นตลอดวัน การสังเกตพฤติกรรมก็อาจไม่จำเป็นที่จะต้องสังเกตพฤติกรรมนั้นตลอดทั้งวัน แต่จะสังเกตพฤติกรรมเฉพาะในช่วงเวลาที่ต้องการจะให้พฤติกรรมเป้าหมายนั้นเกิดขึ้นเท่านั้น

4. ควรสังเกตพฤติกรรมเมื่อใด ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับวิธีการสังเกตแบบใด ถ้าเลือกสังเกตแบบสุ่มเวลาก็อาจสุ่มสังเกตในช่วงเวลานั้นๆ ในแต่ละวัน หรือตลอดทั้งวันก็ได้ แต่ถ้าเป็นการสังเกตแบบยาวนานของเวลาก็ควรจะสังเกตตั้งแต่จุดเริ่มต้นของพฤติกรรมที่ต้องการจะสังเกตจนกระทั่ง

พฤติกรรมนั้นยุติลง อย่างไรก็ตามการสังเกตพฤติกรรมตลอดทั้งวันย่อมมีข้อดีกว่าตรงที่ว่า จะสามารถ ทำให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมในช่วงเวลาที่แตกต่างกันไปในแต่ละวันได้

จากข้อมูลข้อควรพิจารณาก่อนการดำเนินการสังเกต สรุปได้ว่า ก่อนที่เราจะทำการสังเกต ควรที่จะคำนึงถึงสภาพการณ์และสถานที่ที่เราจะสังเกตพฤติกรรม กำหนดให้ชัดเจนว่าจะสังเกต พฤติกรรมใดจำนวน ครั้งที่ใช้ในการสังเกต ความยาวนานหรือเวลาที่ใช้ในขณะที่ทำการสังเกต และ เลือกวิธีที่จะสังเกตว่าจะสังเกตแบบใด ซึ่งข้อควรพิจารณาก่อนการสังเกตนี้จะช่วยให้ผู้สังเกตทำการ สังเกตอย่างมีประสิทธิภาพและได้ข้อมูลที่ตรงตามความต้องการ

3.4 วิธีการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

เปอร์ เฮอร์รอน ; และฮิวเวิร์ด (อรษา สุดาตวง. 2539 : 27 – 28 ; อ้างอิงจาก Coper, Heron ; & Heward. 1987) ได้อธิบายถึงวิธีการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมไว้ ดังนี้

ในการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมต้องกระทำตามสภาพการณ์จริง โดยผู้สังเกตจะไม่ ดี ความหรือแสดงความคิดเห็นใดๆ ทั้งสิ้นในการปรับพฤติกรรม ผู้สังเกตจะต้องทำการกำหนดสถานที่ ที่จะทำ การสังเกตบันทึกพฤติกรรมให้เฉพาะเจาะจงลงไปว่าจะทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม ณ สถานที่ใดทั้งนี้ เนื่องจากพฤติกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นจะมีความแตกต่างกันไปตามสถานที่ นอกจากการ กำหนดสถานที่แล้วยังจะ ต้องมีการกำหนดเวลาอีกด้วย เพราะว่าบางพฤติกรรมจะเกิดในบางเวลา เท่านั้น เช่น พฤติกรรมการร้องไห้โยเย ไม่ยอมไปโรงเรียนก็จะเกิดขึ้นในตอนเช้า หรือพฤติกรรมการ ร้องไห้โยเยไม่ยอมเข้านอนก็จะเกิดขึ้นในเวลา กลางคืน เป็นต้น ส่วนในเรื่องของความยาวนานของ เวลาที่ใช้ในการสังเกตแต่ละครั้งนั้น ควรใช้เวลาเพียง 20 – 30 นาที ในการสังเกตแต่ละครั้งก็อาจจะ เพียงพอแล้ว

ประทีป จินี (2541 : 21 – 29) ได้เสนอวิธีการสังเกตพฤติกรรมและบันทึกพฤติกรรมที่ เป็นที่นิยม 7 วิธี ดังนี้

1. การบันทึกแบบระเบียบเหตุการณ์ (Anecdotal Recording) วิธีนี้จะเป็นการสังเกตและ บันทึกพฤติกรรมตามสภาพการณ์ที่เป็นจริง โดยไม่มีการตีความ ผู้สังเกตจะเห็นอย่างไรก็บันทึกข้อเท็จจริง ที่เห็นไปอย่างนั้น วิธีการนี้ส่วนใหญ่จะนำไปใช้เมื่อต้องการหาพฤติกรรมโดยทั่วไปที่ยังไม่ได้กำหนด เฉพาะเจาะจง ไว้และบันทึกพฤติกรรมทุกอย่างที่เขาแสดงออกมาให้เห็น เช่น ต้องการรู้ในสภาพการ เรียนการสอนวิชาภาษาไทยของนักเรียน นักเรียนจะมีพฤติกรรมอย่างไรบ้าง ผู้สังเกตก็เข้าไปนั่งสังเกต พฤติกรรมต่างๆ ไปของนักเรียน แล้วบันทึกว่าเหตุการณ์อะไรที่เกิดขึ้นหรือมีพฤติกรรมอะไรเกิดขึ้น แต่ การสังเกตและบันทึกแบบนี้จะต้องทำการกำหนดสถานที่ ที่จะทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมให้ เฉพาะเจาะจงลงไป ทั้งนี้เพราะพฤติกรรมที่เกิดขึ้นอาจมีความแตกต่างกันไปตามสถานที่ที่บุคคลอยู่นั้นเอง

2. การบันทึกแบบความถี่ (Frequency Recording) การสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมด้วยวิธีนี้เป็นการบันทึกจำนวนครั้งของการเกิดพฤติกรรมเป้าหมายในช่วงเวลาที่กำหนด ซึ่งช่วงเวลาที่ใช้ในการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมนั้นขึ้นอยู่กับลักษณะของพฤติกรรมที่จะทำการสังเกตเป็นหลัก การบันทึกแบบความถี่นี้ ใช้ได้ดีกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นและยุติลงในเวลาสั้นๆ และแน่นอน ไม่ต่อเนื่อง เช่น การมาทำงานตรงเวลา การตีเพื่อน การยกมือ เป็นต้น

ความเที่ยงตรงระหว่างผู้สังเกต (Interobserver Reliability หรือ IOR)

ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมนั้นจะเชื่อถือได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับค่าความเที่ยงตรงระหว่างผู้สังเกต ซึ่งค่าความเที่ยงตรงระหว่างผู้สังเกตจะหาได้นั้นจะต้องมีข้อมูลจากผู้สังเกต 2 คน สังเกตพฤติกรรมเดียวกันและในเวลาเดียวกัน แต่ต่างคนต่างสังเกตแล้วนำข้อมูลที่ได้มาคำนวณตามสูตรซึ่งขึ้นอยู่กับวิธีการบันทึกข้อมูลแต่ละแบบซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นค่าร้อยละทั้งนี้เพราะในการสังเกตพฤติกรรมมักจะให้ความสนใจกับข้อมูลที่เป็นข้อมูลดิบมากกว่า

ในการหาค่าความเที่ยงตรงระหว่างผู้สังเกต ในกรณีที่บันทึกข้อมูลแบบความถี่นั้นจะใช้สูตรคำนวณดังนี้

$$\text{สูตรค่าความเที่ยงตรงระหว่างผู้สังเกต (IOR)} = \frac{\text{จำนวนความถี่ของพฤติกรรมที่สังเกตได้น้อยกว่า}}{\text{จำนวนความถี่ของพฤติกรรมที่สังเกตได้มากกว่า}} \times 100$$

ค่าความเที่ยงตรงระหว่างผู้สังเกตโดยใช้สูตรทั่วไปนี้ต้องมีค่า IOR ตั้งแต่ 80% ขึ้นไป(Kazdin. 1983)

3. การบันทึกแบบช่วงเวลา (Interval Recording) เป็นวิธีการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมที่ต้องการสังเกตนั้นเกิดขึ้นหรือไม่เกิดในช่วงเวลาที่กำหนด โดยไม่สนใจว่าพฤติกรรมนั้นจะเกิดขึ้นกี่ครั้ง การบันทึกแบบช่วงเวลานี้จะแบ่งช่วงเวลาที่ทำการสังเกตเป็นช่วงเวลาสั้นๆ เท่าๆ กันและทำการสังเกต และบันทึกว่าพฤติกรรมเป้าหมายนั้นเกิดขึ้นหรือไม่ในช่วงเวลาสั้นๆ ที่ทำการสังเกต เช่น เวลา 20 นาที จะแบ่งเวลาเป็นช่วงสังเกต 20 วินาที จะได้ช่วงเวลาสังเกตทั้งสิ้น 60 ช่วงเวลาของการสังเกตการกำหนดช่วงเวลาในการสังเกตนั้น Kazdin ได้เสนอไว้ว่าควรอยู่ระหว่าง 5 – 20 วินาที ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะของพฤติกรรมที่สังเกต ซึ่งตัวอย่างการสังเกตผลการสังเกตโดยการบันทึกแบบช่วงเวลา ดังนี้

การหาค่าความเที่ยงระหว่างผู้สังเกตในกรณีที่บันทึกข้อมูลแบบช่วงเวลา สูตรที่ใช้ในการคำนวณคือ

$$\text{IOR (แบบช่วงเวลา)} = \frac{A}{A + B} \times 100$$

A = การบันทึกได้ตรงกันระหว่างผู้สังเกตในแต่ละช่วงเวลา

B = การบันทึกได้ไม่ตรงกันระหว่างผู้สังเกตในแต่ละช่วงเวลา

4. การบันทึกแบบสุ่มเวลา (Time Sampling) เป็นการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมแบบเดียวกันกับการบันทึกแบบช่วงเวลา แต่จะต่างกันตรงที่การบันทึกแบบช่วงเวลาจะต้องสังเกตและบันทึกในแต่ละช่วงเวลาที่กำหนดไว้ต่อเนื่องกันไปจนครบจำนวนเวลาที่กำหนด แต่การบันทึกแบบสุ่มเวลานั้นจะทำการสังเกตและบันทึกตามช่วงเวลาที่กำหนดไว้ โดยที่จำนวนช่วงเวลานั้นไม่ต่อเนื่องกัน

5. การบันทึกแบบสุ่มเวลาในขณะใดขณะหนึ่ง (Momentary Time Sampling) เป็นการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมที่มีรูปแบบ เช่นเดียวกับการบันทึกแบบช่วงเวลา ต่างกันที่ว่าการสังเกตแบบนี้จะไม่สังเกตในช่วงเวลาที่กำหนด แต่จะทำการสังเกต เมื่อสิ้นสุดช่วงเวลาของการสังเกตแต่ละช่วง โดยจะดูว่าพฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้น เพราะฉะนั้นวิธีนี้ทำให้ผู้สังเกตไม่จำเป็นต้องตั้งใจสังเกตตลอดทั้งช่วงเวลา หากแต่ใช้เวลาเพียงเสี้ยววินาที เมื่อสิ้นสุดในแต่ละช่วงเวลาของการสังเกตพฤติกรรม

6. การบันทึกแบบความยาวนานของเวลา (Duration Recording) การสังเกตและบันทึกพฤติกรรมด้วยวิธีนี้ เป็นการบันทึกเกี่ยวกับความยาวนานของบุคคลในการแสดงพฤติกรรม

การหาค่าความเที่ยงระหว่างผู้สังเกตในกรณีที่บันทึกข้อมูลแบบความยาวนานของเวลาจะมีลักษณะที่แตกต่างจากวิธีการหาค่าความเที่ยงระหว่างผู้สังเกตในกรณีที่บันทึกข้อมูลแบบความถี่และช่วงเวลา เนื่องจากค่าที่ได้จะเป็นค่าเฉลี่ยของความแตกต่างของเวลาที่บันทึกได้แตกต่างกัน แล้วหาค่าความแตกต่างของเวลาระหว่างผู้สังเกตควรจะเป็นเท่าไรจึงจะยอมรับได้ว่าการสังเกตครั้งนั้นมีความเที่ยงเพียงพอ เรื่องนี้ Hall (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2536 ; อ้างอิงจาก Hall. 1983) ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่าไม่มีข้อกำหนดใดๆ ว่าค่าเฉลี่ยของความแตกต่างของเวลาระหว่างผู้สังเกตควรเป็นเท่าไรจึงจะยอมรับได้ แต่ถ้าพิจารณาในหลักการทั่วไปก็อาจกล่าวได้ว่า ค่าเฉลี่ยความแตกต่างระหว่างผู้สังเกตยิ่งเข้าใกล้ 0 มากเท่าไรก็น่าจะยอมรับได้มากขึ้นเท่านั้น

7. การบันทึกผลของพฤติกรรม (Product Recording) การสังเกตและบันทึกพฤติกรรมด้วยวิธีการบันทึกผลของพฤติกรรม (Product) ว่ามีลักษณะอย่างไร เช่น การบันทึกน้ำหนักของผู้ที่ต้องการลดความอ้วน แทนที่เราจะสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการกินของบุคคลนั้น เราอาจจะบันทึกที่

น้ำหนักตัวของเขาแทนเพราะเราเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงของน้ำหนักตัวน่าจะเป็นผลมาจากพฤติกรรม การกินของเขา นอกจากนี้พฤติกรรมอื่นๆ ที่เราสามารถดูได้จากผลของพฤติกรรม เช่น พฤติกรรม การเรียน เราอาจจะดูที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน อาจจะพิจารณาจากผลก็คืองบประมาณการซ่อมแซมในแต่ละปีก็ได้ และเนื่องจากข้อมูลที่ได้ด้วยการ สังเกตและบันทึกด้วยวิธีนี้มีความชัดเจนอยู่แล้วเราอาจจะไม่จำเป็นต้องหาค่าความเที่ยงก็ได้

3.5 หลักในการสังเกตพฤติกรรม

พนม ลิ้มอารีย์ (2533 : 50 – 51) ได้กล่าวถึงหลักในการสังเกตว่า การสังเกตไม่ใช่สิ่งที่ ยาก แต่การที่จะให้ผลของการสังเกตเป็นที่เชื่อถือได้ผู้สังเกตต้องมีการฝึกฝน การฝึกฝนการสังเกตอยู่ เสมอจะช่วยให้ครูหรือผู้แนะแนวเกิดความเจริญงอกงาม และสามารถสังเกตนักเรียนได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ การฝึกการสังเกตที่บุคคล 2 – 3 คนได้ร่วมกันสังเกตอย่างต่อเนื่องและมีการนำผลการสังเกต ของแต่ละคนมาเปรียบเทียบกัน จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ฝึกการสังเกตอย่างมาก หลักในการสังเกต คือ

1. กำหนดสิ่งที่จะสังเกตให้ชัดเจนก่อนจะเริ่มสังเกต นั่นคือในการสังเกตแต่ละครั้งจะต้อง ทามตนเองก่อนว่าต้องการทราบเรื่องราวเกี่ยวกับด้านใดและสิ่งที่ต้องการทราบนั้นจะช่วยให้เข้าใจเด็ก ได้ดีขึ้นหรือไม่

2. ผู้สังเกตจะต้องสังเกตพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ควบคู่ไปกับสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมด้วย เสมอ เพราะสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมย่อมมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกมา

3. จงทำการสังเกตเด็กเพียงคนเดียวในการสังเกตครั้งหนึ่งๆ เพราะจะช่วยให้ครูได้มี โอกาสศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน

4. จงสังเกตเด็กในขณะที่ทำกิจกรรมปกติ เช่น ขณะเรียนหนังสือ เล่นกับเพื่อน ทำงาน ตามลำพัง หรือทำกิจวัตรประจำวันอื่นๆ

5. ทำการสังเกตเป็นระยะเวลายาวนาน นั่นคือมีการสังเกตหลายๆ ครั้งและเป็นเวลา หลายๆ วัน

6. เพื่อให้ได้มาซึ่งพฤติกรรมที่แท้จริงของเด็ก ควรมีผู้สังเกตหลายๆ คน ทั้งนี้เพื่อช่วย ป้องกันข้อบกพร่องซึ่งอาจจะก่อให้เกิดการมีอคติของผู้สังเกต

7. ผู้สังเกตต้องพยายามฝึกฝนตนเองอย่าให้เกิดความลำเอียงหรือมีอคติ คือผู้สังเกต จะต้องพยายามทำใจให้เที่ยงตรงและเป็นกลางมากที่สุด

8. ควรจะได้มีการสังเกตเด็กในสถานการณ์วิกฤต ซึ่งผิดแผกไปจากสถานการณ์ปกติบ้าง เพราะ พฤติกรรมที่เด็กแสดงออกในสถานการณ์ผิดปกตินี้จะช่วยให้ครูได้ทราบบุคลิกที่แท้จริงบาง ประการของเด็ก

9. การสังเกตจะมีคุณค่า เมื่อมีการบันทึกผลการสังเกตไว้อย่างถูกต้อง เพื่อใช้เป็นหลักฐานในการคิดค้นหาสาเหตุแห่งพฤติกรรมที่เกิดขึ้น

10. การสังเกตที่ดีจะต้องตรวจสอบผลที่ได้ด้วยเครื่องมือวัดที่แน่นอนอื่นๆ ประกอบด้วยเสมอ เพื่อให้การสังเกตเป็นที่เชื่อมั่นได้มากยิ่งขึ้น

วาร์โ พิงส์วีสต์ (2549 : 2) รายวิชาหลักการวัดและประเมินผลการศึกษา.(Online)
กล่าวว่า หลักในการสังเกต คือ

1. ต้องตั้งจุดมุ่งหมายในการสังเกตที่แน่นอนว่าจะสังเกตพฤติกรรมใด เช่น พฤติกรรมช่วยเหลือผู้อื่น การเสียสละ เป็นต้น
2. ต้องสังเกตอย่างระมัดระวังและการใช้วิจารณญาณในการพิจารณาวิเคราะห์ทั้งพฤติกรรมดีและไม่ดี และต้องมีความยุติธรรมกับเด็กมากที่สุด
3. ระยะเวลาในการสังเกตต้องติดต่อกัน และต้องทำการสังเกตหลายๆ ครั้ง หลายๆ สถานการณ์เพื่อที่จะให้ได้พฤติกรรมที่แท้จริง
4. วิธีการสังเกตและวิธีการบันทึกข้อมูลต้องเป็นระบบ มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอน เช่น การใช้มาตราส่วนประมาณค่า ระเบียบพฤติกรรม เป็นต้น
5. ขณะที่สังเกตจะต้องไม่ให้ผู้ถูกสังเกตรู้ตัว เพื่อให้ได้พฤติกรรมที่แท้จริง
6. บันทึกเฉพาะพฤติกรรมที่สังเกตเห็นเท่านั้นไม่ใส่ความรู้สึกส่วนตัวของผู้สังเกตเข้าไป
7. การสังเกตจะได้ผลที่แน่นอน น่าเชื่อถือควรใช้ผู้สังเกตหลายๆ คน

จากหลักในการสังเกต สรุปได้ว่า การสังเกตพฤติกรรมต่างๆ ควรที่จะสังเกตอย่างต่อเนื่อง มีผู้สังเกตหลายคนและเพื่อให้ได้ความน่าเชื่อถือจะต้องมีการนำผลการสังเกตของแต่ละคนมาเปรียบเทียบกัน ผู้ที่สังเกตต้องมีความยุติธรรมในการสังเกตพฤติกรรมของเด็ก ไม่มีอคติ และมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนในการสังเกต

3.6 หลักในการบันทึกพฤติกรรม

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2536 : 67 – 71) ได้กล่าวถึง หลักในการบันทึกพฤติกรรมไว้ดังนี้

1. บันทึกความถี่ของพฤติกรรม หมายถึง การบันทึกจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่กำหนดไว้ เช่น การบันทึกจำนวนครั้งที่ ด.ช. สมชาย ยกมือขึ้นเพื่อถามคำถามและตอบคำถามในชั่วโมงวิทยาศาสตร์ พฤติกรรมที่สามารถบันทึกด้วยความถี่นั้น จะต้องเป็นพฤติกรรมที่ต่อเนื่อง เวลาของการแสดงพฤติกรรมแต่ละครั้งใกล้เคียงกันและจะต้องใช้เวลาเดียวกันในการบันทึกแต่ละวัน แต่หากการบันทึกพฤติกรรมแบบความถี่นั้นเพียงแต่แค่ทำรอยคะแนนจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเท่านั้น

2. บันทึกช่วงเวลาของพฤติกรรม หมายถึง การบันทึกพฤติกรรมตามช่วงเวลาที่เกิดขึ้นซึ่งสามารถใช้บันทึกพฤติกรรมได้ทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมต่อเนื่องหรือไม่ต่อเนื่องก็ตาม โดยผู้ที่ทำการบันทึกจะต้องกำหนดเวลาที่จะบันทึกให้แน่นอนก่อน เช่น ต้องการจดบันทึกพฤติกรรมการคุยในช่วงเวลา 30 นาที ในวิชาคณิตศาสตร์ ก็ต้องแบ่งเวลา 30 นาทีนั้น ออกเป็นช่วงเวลาสั้นๆ เท่าๆกัน อาจจะเป็นช่วงเวลา 20 วินาที 30 วินาที หรือ 1 นาที ก็ได้ตามแต่ต้องการ ส่วนการบันทึกพฤติกรรมก็จะพิจารณาดูว่าพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นหรือไม่ ถ้าไม่เกิดให้ใส่ 0 ลงในช่วงเวลานั้นๆ แต่ถ้าพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกเกิดขึ้นแม้ว่าจะเกิดขึ้นมากกว่า 1 ครั้ง ในช่วงเวลานั้นก็ตามให้นับเพียง 1 ครั้ง เท่านั้น โดยเขียนเลข 1 ลงในช่วงเวลาที่เกิดขึ้น

3. บันทึกระยะเวลาของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น หมายถึง การบันทึกพฤติกรรมตามระยะเวลาของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่จะใช้พฤติกรรมที่มีความต่อเนื่องเป็นหลัก วิธีการบันทึกแบบนี้เพียงแต่ใช้นาฬิกาจับเวลา แล้วดูว่าพฤติกรรมนั้นใช้เวลานานเท่าใด ทำเช่นนี้ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งหมดเวลาที่สังเกตพฤติกรรม

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตพฤติกรรมได้มาจากค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตระหว่างผู้สังเกต 2 คน ซึ่งใช้เวลาในการสังเกต 2 สัปดาห์ โดยจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไป การสังเกตนั้นจึงจะเชื่อถือได้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 38) โดยใช้สูตรในการคำนวณ ดังนี้

$$\text{สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน}}{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน} + \text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกต่างกัน}}$$

3.7 ประโยชน์ของการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 39) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรม ดังนี้

1. จะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถเลือกสังเกตและบันทึกพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่จะศึกษาได้อย่างถูกต้อง
2. จะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถเลือกวิธีปรับพฤติกรรมให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับและเป้าหมายของการปรับพฤติกรรมชนิดนั้นๆ
3. จะช่วยให้ทราบทิศทางของพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับนั้นว่าเปลี่ยนแปลงหรือไม่หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

4. จะช่วยให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมพื้นฐานที่ได้เปลี่ยนแปลงไปภายหลังการปรับตัวแล้วและยังรวมถึงสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องด้วย

พนม ลิ้มอารีย์ (2533 : 51) กล่าวว่า การสังเกตจะมีคุณค่าและประโยชน์มากน้อยเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับผู้สังเกต ถ้าผู้สังเกตเป็นผู้ที่มีความสามารถในการสังเกต การสังเกตก็จะมีคุณค่าและประโยชน์ ดังต่อไปนี้

1. การสังเกตช่วยให้เห็นพฤติกรรมที่แท้จริงของเด็ก เพราะในขณะที่สังเกตเด็กจะไม่รู้ว่าถูกสังเกต จึงแสดงออกปฏิกิริยาที่แท้จริงของตนออกมา ทำให้ผู้สังเกตได้เห็นพฤติกรรมที่แท้จริงของเด็ก

2. การสังเกตให้รายละเอียดเพิ่มเติม เป็นการช่วยให้ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเด็กด้วยวิธีการอื่นๆ เกิดความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

3. การสังเกตให้ข้อเท็จจริงบางประการ

4. การสังเกตเป็นการเลือกเฟ้น เนื่องจากผู้สังเกตไม่อาจจะรายงานการกระทำทุกอย่างของเด็กได้ จำเป็นต้องเลือกเหตุการณ์ต่างๆ ที่คิดว่าจะมีความสำคัญและมีประโยชน์ต่อการเข้าใจเด็ก

5. การสังเกตช่วยให้ผู้สังเกตเกิดความเจริญงอกงาม ครูที่ทำการสังเกตเด็กของตนบ่อยๆ ผลที่ได้นอกจากครูจะมีทักษะในการสังเกตดีขึ้นแล้ว ยังช่วยให้ครูสามารถเข้าใจเด็กของตนได้ดีขึ้นด้วย

จำเนียร ชวงโชติ (2544 : 77) กล่าวว่า การสังเกตมีประโยชน์ ดังนี้

1. การสังเกตเป็นการเลือกเฟ้น เนื่องจากผู้สังเกตไม่สามารถรายงานพฤติกรรมหรือเหตุการณ์ทุกสิ่งทุกอย่างของเด็กได้ จึงจำเป็นต้องเลือกเฟ้นพฤติกรรมหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่คิดว่าจะมีความสำคัญ สำหรับเด็ก การเลือกสังเกตและรายงานเฉพาะสิ่งที่สำคัญๆ จำให้ประโยชน์ต่อการให้คำปรึกษาแก่เด็กเพราะจะช่วยให้ผู้แนะแนว และผู้ให้คำปรึกษาทราบได้ว่าผู้สังเกตนั้นเน้นพฤติกรรมใดสำคัญที่สุด นอกจากนั้นแล้วการเลือกเฟ้นเพื่อการสังเกตยังจะช่วยให้ครูได้มีเวลาสังเกตเด็กได้อย่างทั่วถึงอีกด้วย

2. การสังเกตช่วยส่งเสริมให้ผู้ทำการสังเกตเกิดความงอกงาม สำหรับครูการสังเกตไม่แต่เพียงส่งเสริมทักษะที่ดีในการสังเกตเท่านั้น หากแต่ยังช่วยปรับปรุงความสามารถในการเข้าใจเด็กให้ดีขึ้นด้วย ดังนั้นการที่ครูได้สังเกตเด็กบ่อยๆ และได้มีการอภิปรายข้อสังเกตของตนร่วมกับครูอื่นๆ หรือผู้ที่มีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับเด็กแล้ว จะช่วยส่งเสริมให้ครูเกิดความงอกงามในการสังเกตและเข้าใจเด็กได้ดีขึ้นอีกด้วย

3. การสังเกตจะช่วยจัดหารายละเอียดเพิ่มเติม ซึ่งส่งเสริมข้อเท็จจริงที่ได้จากเทคนิคอื่นๆ

4. การสังเกตช่วยรวบรวมข้อมูลหรือรายละเอียดซึ่งไม่สามารถหาได้จากการใช้เทคนิคแนะแนวอื่นๆ

5. การสังเกตช่วยให้เห็นตัวอย่างพฤติกรรมอันแท้จริงของเด็ก ในบางกรณีการสังเกตอาจให้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องมากกว่าที่จะได้จากคำบอกเล่าของเด็กเองโดยเฉพาะถ้าเด็กไม่รู้สึกรู้สว่าถูกสังเกตอยู่ ก็มักจะแสดงออกปฏิกิริยาที่แท้จริงของตนออกมา ซึ่งจะช่วยให้ผู้แนะแนวได้เห็นพฤติกรรมที่แท้จริงของเด็ก

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต สรุปได้ว่า การสังเกตเป็นเครื่องมือในการศึกษาพฤติกรรม โดยพฤติกรรมที่จะสังเกตเป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก เพื่อตอบโต้ในสถานการณ์ต่างๆ และต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ นับได้ ได้ยินได้ และวัดได้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ต้องการศึกษา แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการสังเกตนั้นไปวิเคราะห์ต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสารสาสน์พิทยา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2549 ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนจำนวน 54 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสารสาสน์พิทยา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2549 ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนจำนวน 16 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) จากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ผู้วิจัยประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งมีนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีได้จำนวน 54 คน
2. ผู้วิจัยสัมภาษณ์นักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี เพื่อสอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมการทดลองปรากฏว่านักเรียนสมัครใจทุกคน ผู้วิจัยจึงสุ่มอย่างง่ายมา 16 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี
2. แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี
3. โปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่ม

การสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. แบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

1.1 ผู้วิจัยศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

1.2 ผู้วิจัยสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาดนตรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เกี่ยวกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียน

1.3 ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนขณะที่ครูสอน และขณะที่ครูทดสอบเพื่อนในห้อง ผู้วิจัยนำข้อมูลที่สังเกตได้และข้อมูลจากข้อ 1.1 และ 1.2 มาสร้างแบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนแล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน คือ รองศาสตราจารย์เวณิ กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ตรวจสอบรายละเอียดของแบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนว่าสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะหรือไม่ แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.4 ผู้วิจัยนำแบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มทดลองโดยให้ครูผู้สอนวิชาดนตรีเป็นผู้ประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนที่จะนำไปใช้ในการวิจัย

2. แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

2.1 ผู้วิจัยศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรม

2.2 ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่เรียนวิชาดนตรีโดยนั่งอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินเสียงชัดเจน แล้วจดบันทึกพฤติกรรมที่สังเกตได้

2.3 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากข้อ 2.1 และ 2.2 และคำตอบจากแบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของครูผู้สอนวิชาดนตรีที่สอดคล้องกับการสังเกตของผู้วิจัยมาสร้างเป็นแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนแล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิม ตรวจสอบให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.4 ผู้วิจัยนำแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสารสาสน์พิทยา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน จำนวน 8 คนที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องก่อนที่จะนำไปใช้ในการวิจัย

ลักษณะและการให้คะแนนของแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน เป็นแบบบันทึกพฤติกรรมใช้การสังเกตแบบสุ่มเวลา (Time Sampling) โดยสังเกตในชั่วโมงดนตรี ผู้สังเกต 2 คน สังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน ในการสังเกตแต่ละครั้งแบ่งการสังเกตเป็น 8 ช่วง ช่วงละ 4 นาที สังเกตนักเรียนคนละ 30 วินาที ในการสังเกตแต่ละครั้งใช้เวลา 40 นาที

การบันทึกคะแนน

1. เมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในช่วงของการสังเกต ให้นับเพียง 1 คะแนน โดยให้เขียนเลข 1 ลงแบบบันทึกในช่วงที่พฤติกรรมนั้นเกิดขึ้น
2. เมื่อนักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ในช่วงของการสังเกตให้เขียน 0 คะแนน ลงแบบบันทึกในช่วงที่พฤติกรรมนั้นเกิดขึ้น

3. โปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่ม

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างโปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่ม ดังนี้

- 3.1 ผู้วิจัยศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
 - 3.2 ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่ม
 - 3.3 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิมจำนวน 3 คน ตรวจสอบให้สอดคล้อง ระหว่างวัตถุประสงค์กับวิธีดำเนินการ
 - 3.4 ผู้วิจัยนำโปรแกรมที่สร้างมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตสนธิพิทยา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร จำนวน 8 คน ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาข้อบกพร่องและปรับปรุงให้เหมาะสม
 - 3.5 ผู้วิจัยนำโปรแกรมที่ทดลองใช้แล้ว มาปรับปรุงแก้ไข เพื่อใช้ในการวิจัยต่อไป
- สำหรับโปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน จะใช้เวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวม 12 ครั้ง ครั้งละ 45 นาที คือวันจันทร์ เวลา 11.30 – 12.15 น.และวันพฤหัสบดี เวลา 11.30 – 12.15 น. ครั้งละ 45 นาที

การเตรียมการก่อนการวิจัย

1. ผู้วิจัยเลือกผู้ช่วยผู้วิจัยคือ อาจารย์วีระพงษ์ พุงสันเทียะ จำนวน 1 คน และผู้ร่วมการทดลอง 1 คนคือ อาจารย์วีระยะ ทองเต็ม โดยมีหลักเกณฑ์ดังนี้ ผู้ช่วยผู้วิจัยและผู้ร่วมการทดลองเป็นครูสอนในวิชาดนตรีชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นครูที่สอนวิชาดนตรีนักเรียนกลุ่มทดลอง เมื่อผู้วิจัยได้รับความร่วมมือจากผู้ช่วยผู้วิจัยและผู้ร่วมการทดลองแล้ว ผู้วิจัยชี้แจงให้ผู้ช่วยผู้วิจัยและผู้ร่วมการทดลองทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการทดลอง

2. ผู้วิจัยอธิบายให้ผู้ช่วยผู้วิจัยและผู้ร่วมการทดลองเข้าใจหลักการปรับพฤติกรรมโดยใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี การสังเกตและการให้คะแนนในการสังเกตโดยฝึกจนสามารถนำไปใช้ในการทดลองได้

การสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

1. ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย ศึกษาและทำความเข้าใจความมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้
2. ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย ศึกษา नियามของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีให้เข้าใจตรงกัน เพื่อการบันทึกการสังเกตได้อย่างถูกต้อง
3. การวิจัยครั้งนี้ใช้การสังเกตแบบสุ่มเวลา (Time Sampling) โดยสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในวิชาดนตรี สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนการทดลองเป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ ขณะดำเนินการทดลองเป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ และหลังการทดลองเป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ ในการสังเกตแต่ละครั้งแบ่งการสังเกตเป็น 8 ช่วง ช่วงละ 4 นาที สังเกตนักเรียนคนละ 30 วินาที และพัก 1 นาที ในแต่ละช่วง

กลุ่มทดลอง สังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนวันอังคาร เวลา 8.50 – 9.30 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 13.00 – 13.40 น. ครั้งละ 40 นาที

กลุ่มควบคุม สังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนวันอังคาร เวลา 10.30 – 11.10 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 14.10 – 14.50 น. ครั้งละ 40 นาที

4. ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยเข้าสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินเสียงชัดเจน ไม่ให้ความสนใจกับนักเรียนคนใดคนหนึ่งและไม่ให้นักเรียนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรม

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตคำนวณได้จากให้ผู้สังเกต 2 คน สังเกตพฤติกรรมพร้อมๆ กันแล้วนำผลที่สังเกตมาเปรียบเทียบกันเพื่อพิจารณาความสอดคล้องของผู้สังเกต 2 คน โดยนำจำนวนช่วงเวลาที่ผู้สังเกต 2 คนบันทึกตรงกันว่านักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน และจำนวนที่ผู้สังเกตบันทึกไม่ตรงกันมาคำนวณตามสูตร ดังนี้

จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน

$$\text{สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน}}{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน} + \text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกต่างกัน}}$$

แบบแผนการวิจัย

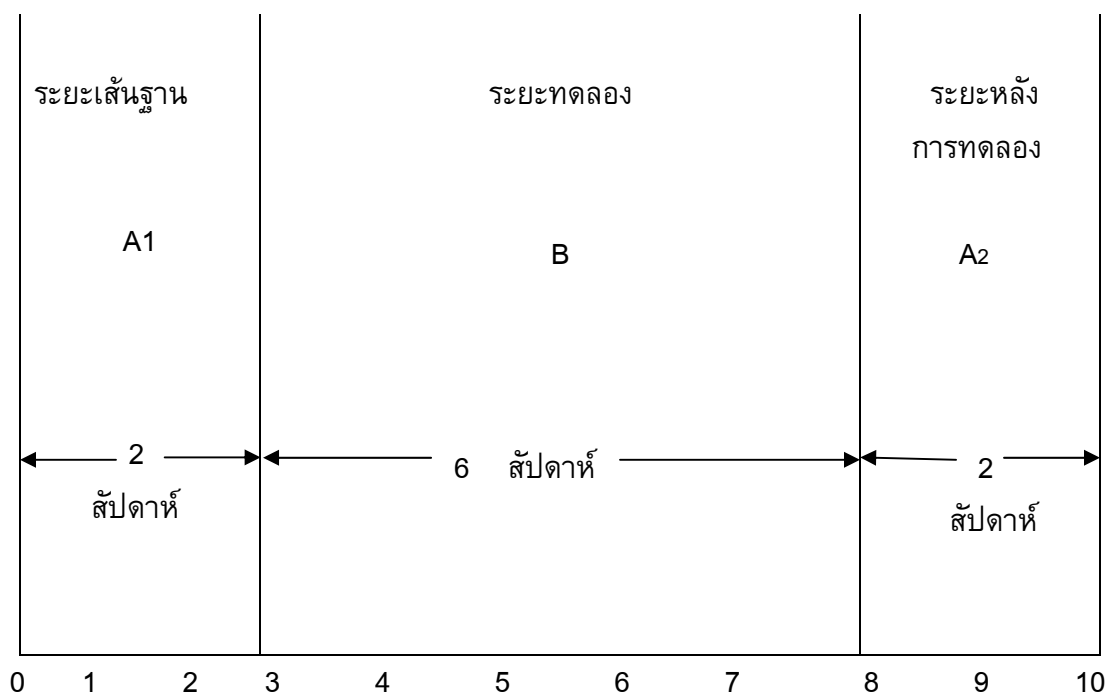
การทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 155 -156) โดยแบ่งระยะการทดลองดังนี้

ระยะเส้นฐานพฤติกรรม (A1) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มในสภาพการเรียนการสอน โดยที่นักเรียนไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

ระยะทดลอง (B) ใช้ระยะเวลา 6 สัปดาห์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มในสภาพการเรียนการสอน โดยนักเรียนกลุ่มทดลอง ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี และนักเรียนกลุ่มควบคุม ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

ระยะหลังการทดลอง (A2) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ คือช่วงติดตามผล โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มในสภาพการเรียนการสอนปกติที่นักเรียนไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ภาพประกอบ 2 ภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

การดำเนินการทดลอง

การทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) โดยแบ่งการทดลองเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะเส้นฐานพฤติกรรม (A1) เป็นระยะหาเส้นฐานพฤติกรรมโดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง และนักเรียนกลุ่มควบคุม ในสภาพการเรียนการสอน ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 10 ตุลาคม 2549 ถึงวันที่ 19 ตุลาคม 2549 โดยแบ่งเป็นสัปดาห์ละ 2 ครั้งๆ ละ 40 นาที ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เท่ากับ 0.86 และ 0.87 ตามลำดับ

ระยะทดลอง (B) เป็นระยะทดลองเริ่มตั้งแต่สัปดาห์ที่ 3 - 8 ตั้งแต่วันที่ 23 ตุลาคม 2549 ถึงวันที่ 30 พฤศจิกายน 2549 ใช้เวลา 6 สัปดาห์ๆ ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที ระยะนี้ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มกับกลุ่มทดลอง และไม่ได้ใช้โปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มกับกลุ่มควบคุมโดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในสภาพการเรียนการสอน ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยของการสังเกตในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เท่ากับ 0.85 และ 0.86 ตามลำดับ

ระยะหลังการทดลอง (A2) เป็นระยะหลังการทดลองใช้เวลา 2 สัปดาห์ๆ ละ 2 ครั้งๆ ละ 45 นาที ตั้งแต่วันที่ 7 ธันวาคม 2549 ถึงวันที่ 19 ธันวาคม 2549 ในระยะนี้ทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในสภาพการเรียนการสอนปกติ โดยที่นักเรียนไม่ได้รับการใช้โปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่ม ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เท่ากับ 0.89 และ 0.88

หลังสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. นำผลการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้สังเกต 2 คน
2. ผู้วิจัยนำผลการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนมาวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติ
3. นำเสนอข้อมูลด้วยกราฟเส้นตรง

การวิเคราะห์และการจัดกระทำข้อมูล

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม
3. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มและนักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม

4. ใช้คะแนนของนักเรียนแต่ละคนเขียนกราฟ เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติหาคุณภาพของเครื่องมือ

$$\text{สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{จำนวนช่วงเวลาที่จัดบันทึกตรงกัน}}{\text{จำนวนช่วงเวลาที่ตรงกัน} + \text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกต่างกัน}}$$

ดัชนีความเที่ยงตรงของการสังเกต จะต้องมีค่าตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป การสังเกตนั้นจึงจะเชื่อถือได้ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2524 : 274 ; อ้างจาก Kazdin. 1975)

2. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

2.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่

2.1.1 ค่ามัธยฐาน (Median)

2.1.2 ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile Deviation)

2.2 สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

2.2.1 เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของวิกคอกซ์ (The Wilcoxon's Matched – Pairs Sing – Ranks Test)

2.2.2 เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้แบบทดสอบของ แมน – วิทนี (The Mann – Whitney U Test)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์และแปลความหมายผลของการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมายดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
Mnd	แทน	ค่ามัธยฐานของกลุ่มตัวอย่าง
Mnd _{diff}	แทน	ค่าความแตกต่างของค่ามัธยฐานของกลุ่มตัวอย่าง
Q.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนควอไทล์ของกลุ่มตัวอย่าง
Q.D. _{diff}	แทน	ค่าความแตกต่างของส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของกลุ่มตัวอย่าง
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบของวิลคอกซัน
U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของ แมน - วิทนี
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกต

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี
3. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีก่อนและหลังการได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มของนักเรียนกลุ่มทดลอง และนักเรียนกลุ่มควบคุม
4. นำเสนอการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี ทั้ง 3 ระยะ โดยการเขียนกราฟเส้น

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการได้รับโปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม

กลุ่มทดลอง	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนทดลอง	8	58.00	1.00	0**
หลังทดลอง	8	5.00	0.00	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

จากตาราง 1 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีลดลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 01. ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 แสดงว่า กิจกรรมกลุ่มสามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี ของนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีลงได้

2.เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

กลุ่มควบคุม	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนทดลอง	8	63.00	1.50	0**
หลังทดลอง	8	26.50	1.50	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้โปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีลดลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 แสดงว่า การไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มก็สามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีลงได้

3. เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีก่อนและหลังการได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มของนักเรียนกลุ่มทดลอง และนักเรียนกลุ่มควบคุม ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง และนักเรียนกลุ่มควบคุม

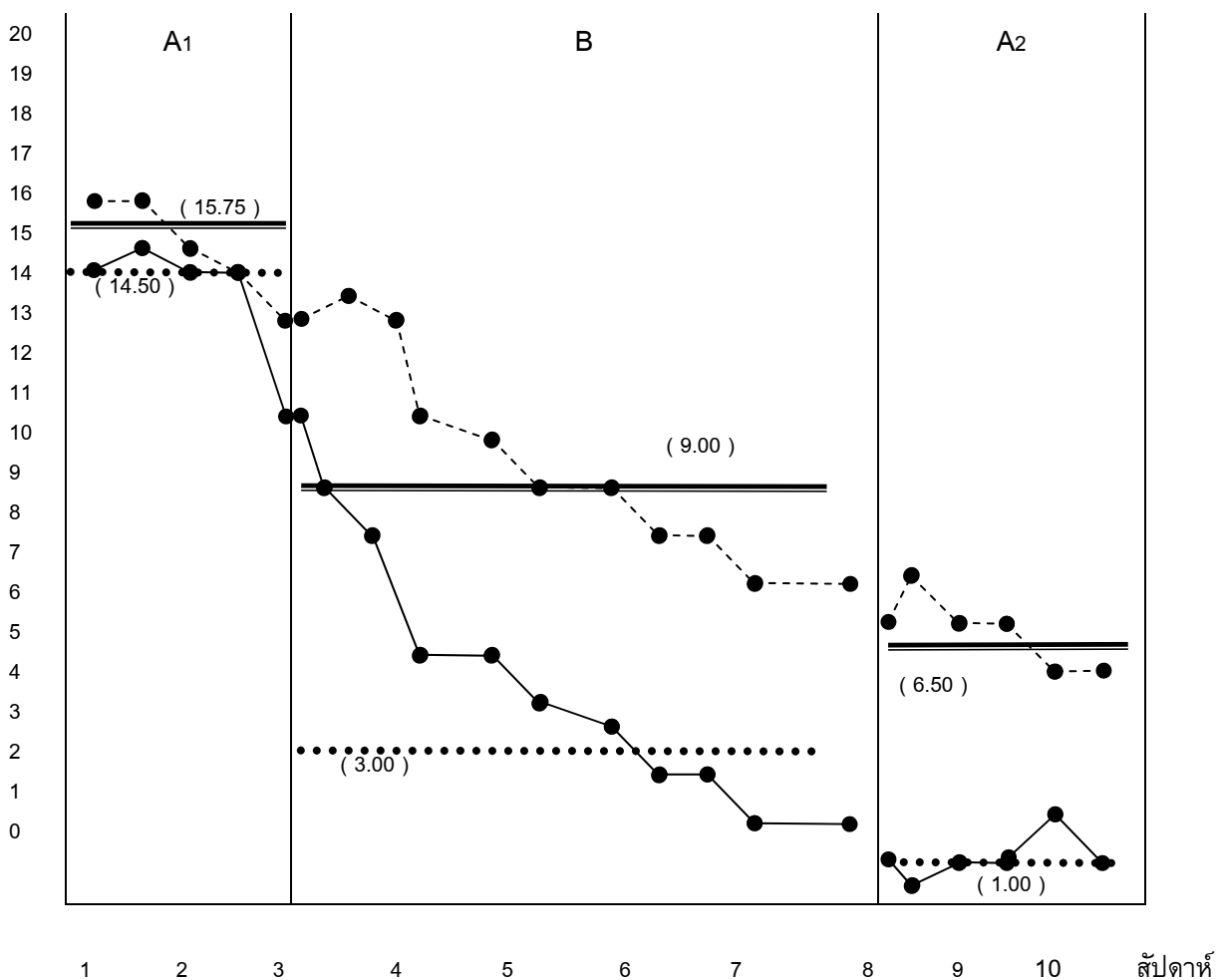
กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn _{diff}	Q.D. _{diff}	U
กลุ่มทดลอง	8	55.00	2.00	1.00
กลุ่มควบคุม	8	26.50	1.50	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีในกลุ่มทดลอง มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีลดลงมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีในกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 01. ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 แสดงว่าการใช้กิจกรรมกลุ่มสามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนได้มากกว่า การไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถนำเสนอการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี ทั้ง 3 ระยะ โดยการเขียนกราฟเส้น ดังนี้

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ภาพประกอบ 3 มัธยฐานความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
ตลอด 3 ช่วง

จากภาพประกอบ 3 จะเห็นได้ว่า ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม ในระยะเส้นฐานและระยะทดลองลดลงจาก 14.50 เป็น 3.00 แสดงว่า การใช้กิจกรรมกลุ่มในนักเรียนกลุ่มทดลองลดลง ส่วนระยะหลังการทดลอง ซึ่งเป็นช่วงติดตามผล ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี มีค่า 1.00 ซึ่งลดลงจากระยะทดลองเล็กน้อย และนักเรียนกลุ่มควบคุม ที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในระยะเส้นฐาน และระยะทดลองลดลงจาก 15.75 เป็น 9.00 แสดงว่า การไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มของนักเรียนกลุ่มควบคุมลดลง ส่วนระยะหลังทดลองซึ่งเป็นช่วงติดตามผลค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีมีค่า 6.50 ซึ่งสูงกว่าระยะทดลองเล็กน้อย

เมื่อเปรียบเทียบค่ามัธยฐานความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม ในระยะเส้นฐานพฤติกรรม ปรากฏว่า ค่ามัธยฐานความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มลดลงมีค่าแตกต่างกัน คือ 14.50 และ 15.50 และในระยะทดลองค่ามัธยฐานความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มลดลงมีค่าแตกต่างกัน คือ 3.00 และ 9.00 ส่วนในช่วงติดตามผล ค่ามัธยฐานความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนมีค่าเท่ากับ 1.00 และ 6.50 แสดงให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมกลุ่มสามารถช่วยให้พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนลดลงและมีความคงทนของพฤติกรรมมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มและนักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงเมื่อได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม
2. นักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม
3. นักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นแนวทางสำหรับครูอาจารย์ได้นำกิจกรรมกลุ่มไปใช้ในการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่เหมาะสมซึ่งจะนำไปสู่ผลการเรียนที่ดีขึ้นและประสบความสำเร็จทางการศึกษา

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสารสาสน์พิทยา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2549 ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนจำนวน 54 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสารสาสน์พิทยาสรรพ์ เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2549 ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนจำนวน 16 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) จากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี
2. แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี
3. โปรแกรมการใช้อภิปรายกลุ่ม

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ระยะเตรียม

1.1 ผู้วิจัยเลือกผู้ช่วยผู้วิจัย 1 คน และครูผู้ร่วมการทดลอง 1 คน

1.2 ผู้วิจัยดำเนินการฝึกครูผู้ร่วมการทดลองเกี่ยวกับโปรแกรมการใช้อภิปรายกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี จนเข้าใจและสามารถร่วมกิจกรรมได้ ใช้เวลาฝึก 2 สัปดาห์

1.3 ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยฝึกสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ในการเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 คน เป็นเวลา 2 สัปดาห์ โดยได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัย และผู้ช่วยผู้วิจัยเป็น 0.87

2. ระยะดำเนินการทดลองใช้เวลา 10 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 10 ตุลาคม 2549 ถึงวันที่ 19 ธันวาคม 2549 การทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) โดยแบ่งการทดลองเป็น 3 ระยะ ดังนี้

2.1 ระยะเสถียรภาพพฤติกรรม (A₁) เป็นระยะหาเสถียรภาพพฤติกรรมโดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง และนักเรียนกลุ่มควบคุม ในสภาพการเรียนการสอน ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 10 ตุลาคม 2549 ถึงวันที่ 19 ตุลาคม 2549 โดยแบ่งเป็นสัปดาห์ละ 2 ครั้งๆ ละ 40 นาที ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เท่ากับ 0.86 และ 0.87 ตามลำดับ

2.2 ระยะทดลอง (B) เป็นระยะทดลองเริ่มตั้งแต่สัปดาห์ที่ 3 - 8 ตั้งแต่วันที่ 23 ตุลาคม 2549 ถึงวันที่ 30 พฤศจิกายน 2549 ใช้เวลา 6 สัปดาห์ๆ ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที ระยะนี้ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการใช้อภิปรายกลุ่มกับกลุ่มทดลอง และไม่ได้ใช้โปรแกรมการใช้อภิปรายกลุ่มกับกลุ่มควบคุม โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

2.3 ระยะหลังการทดลอง (A2) เป็นระยะหลังการทดลองใช้เวลา 2 สัปดาห์ๆ ละ 2 ครั้งๆ ละ 40 นาที ตั้งแต่วันที่ 7 ธันวาคม 2549 ถึงวันที่ 19 ธันวาคม 2549 ในระยะนี้ทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในสภาพการเรียนการสอนปกติ โดยที่นักเรียนไม่ได้รับการใช้โปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่ม ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เท่ากับ 0.89 และ 0.88

3. เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.1 ผู้วิจัยนำผลการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้สังเกต 2 คน

3.2 ผู้วิจัยนำผลการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนมาวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติ

3.3 ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลด้วยกราฟเส้นตรง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำคะแนนที่ได้จากการสังเกตไปวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม
3. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนก่อนและหลังได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลอง สรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลของการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน วิชาดนตรีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสารสาสน์พิทยา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาค้นคว้าอภิปรายได้ดังนี้

1. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีลดลงหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1 ที่ตั้งไว้ แสดงว่ากิจกรรมกลุ่มสามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนได้ ทั้งนี้เพราะกิจกรรมกลุ่มเป็นกิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เข้า ร่วมกิจกรรมเกิดความสนใจ ก่อให้เกิดบรรยากาศที่เป็นกันเอง ทำให้เกิดความสนุกสนาน เป็นอิสระในการ แสดงความคิดเห็น การอภิปรายและการซักถาม ดังที่ โอลเซน (Ohlsen. 1970:31) กล่าวว่า ประสบการณ์ต่างๆ ที่ได้จากกลุ่มจะทำให้สมาชิกเกิดการเรียนรู้และพัฒนาในด้านต่างๆ เช่น อารมณ์ สังคม สติปัญญา ซึ่งสอดคล้องกับ รอเจอร์ส (Rogers. 1970:121-12) ที่ได้กล่าวว่า การมีประสบการณ์ ทางกลุ่มจะมีผลให้เกิดการพัฒนาบางอย่างได้

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ คณางค์ คำหนูเอนก (2544:45) ที่ได้ศึกษา ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการทำงานกลุ่มของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดบรมนิวาส กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการทำงานกลุ่มดีขึ้นหลังจากเข้าร่วม กิจกรรมกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และงานวิจัยของลัดดาวรรณ ณ ระนอง (2525: 52) ที่ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนทุ่งมหาเมฆ กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกกิจกรรมกลุ่ม มีพัฒนาการด้าน ความมีวินัยในตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการสังเกตในขณะทดลอง ผู้วิจัยพบว่า กิจกรรมกลุ่มเป็นวิธีหนึ่งที่สามารถลดพฤติกรรมไม่ ตั้งใจเรียนได้ นักเรียนมีโอกาสนปฏิบัติกิจกรรม อภิปราย สรุปผลร่วมกัน แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ เรื่องความไม่ตั้งใจเรียน ร่วมกันได้อย่างมีเหตุผล ซึ่งวิธีการเหล่านี้ ช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจ ร่วมกันวิเคราะห์สรุปผลได้เป็นอย่างดี และทำให้นักเรียนเกิดแนวทางในการพัฒนาด้านความ ตั้งใจในการเรียน การทำงานที่เกี่ยวข้องกับการเรียน และความรับผิดชอบในการเรียนให้เพิ่มขึ้นได้

จากที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่าการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มช่วยลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ได้ของนักเรียน

2. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ แสดงว่าแม้นักเรียนไม่ได้รับการใช้ กิจกรรมกลุ่มก็สามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนได้ ทั้งนี้เพราะในชีวิตประจำวันของนักเรียนได้รับการ ปลุกฝังในเรื่อง ความรับผิดชอบในด้านการเรียน ความตั้งใจในการเรียนอยู่ตลอดเวลา เช่น การอบรม สั่งสอนจากทางบ้าน การอบรมจากครูและการเรียนหนังสือซึ่งได้ถูกสอดแทรกเรื่องความตั้งใจในการ

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ หรรษา แดงภักดี (2536: 58) ที่ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมกลุ่ม ที่มีต่อคุณธรรมความมีน้ำใจนักกีฬา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดโสธรวรารามวรวิหาร จังหวัดฉะเชิงเทรา ผลการวิจัยพบว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มมีคุณธรรมความมีน้ำใจนักกีฬาโดยส่วนรวมและแต่ละด้านสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ จุฑานุช บุษปวนิช (2547:59) ที่ได้ศึกษาผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเทวราชกุญชร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนมีความฉลาดทางอารมณ์เพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการสังเกตในขณะสอน ผู้วิจัยพบว่า ครูที่ทำการสอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ส่วนใหญ่จะเข้มงวดกับนักเรียนในเรื่องของความตั้งใจในการเรียน ความรับผิดชอบในหน้าที่อย่างสม่ำเสมอ เช่น สังเกตพฤติกรรม อบรมสั่งสอน ว่ากล่าวตักเตือน เป็นต้น ทำให้นักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลง แม้จะไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม

จากที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มก็สามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนได้

3. นักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 3 ที่ตั้งไว้ แสดงว่ากิจกรรมกลุ่มเป็นวิธีหนึ่งที่สามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้ ซึ่งในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี โดยใช้เทคนิคต่างๆ ได้แก่ สถานการณ์จำลอง เกมส์ และการอภิปรายกลุ่ม ซึ่งในแต่ละเทคนิคผู้วิจัยจะดำเนินการโดยมีขั้นตอน 4 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ ผู้วิจัยให้นักเรียนลงมือปฏิบัติหรือทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง รวมทั้งมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ขั้นที่ 2 ขั้นมีส่วนร่วม ผู้วิจัยใช้เทคนิคทั้ง 3 เทคนิค สลับกันไปในแต่ละครั้ง หลังจากนั้นให้นักเรียนได้ร่วมกันวิเคราะห์ สรุปกิจกรรมที่ได้ปฏิบัติและอภิปรายร่วมกัน เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความรับผิดชอบ และความตั้งใจในการเรียน รวมทั้งเพื่อให้นักเรียนรู้จักตนเองดีขึ้น ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์ ผู้วิจัยให้นักเรียนรวบรวมแนวคิดที่ได้จากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่มมาสรุปเป็นหลักการของตนเอง และสามารถนำหลักการนั้นมาใช้ให้เหมาะสมกับตนเอง ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันสรุปผลการเรียนรู้ของตนเอง และจากกลุ่ม โดยการร่วมกันอภิปรายแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น และให้ข้อเสนอแนะร่วมกันของสมาชิกในกลุ่ม โดยนักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมทุกกิจกรรม ซึ่งทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องความตั้งใจเรียนที่เกี่ยวข้องกับการเรียนอย่างต่อเนื่อง

จากผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเป็นวิธีหนึ่งที่ใช้พัฒนาความตั้งใจเรียนของนักเรียนให้มากขึ้น ทั้งนี้เพราะการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มทำให้นักเรียนได้มีโอกาสปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ด้วยตนเองโดยมีปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่ม มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา มีการอภิปรายและสรุปเกี่ยวกับเรื่องความตั้งใจเรียน จึงทำให้นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มได้รับประสบการณ์ในเรื่องความตั้งใจเรียนมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ดังนั้น นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มจึงมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ดังแนวความคิดของ วินิจ เกตุขำ และ คมเพชร จัตรศุภกุล (2522:172) ที่กล่าวว่า การฝึกกิจกรรมกลุ่มสามารถพัฒนาได้ดีกว่าการให้ข้อเสนเทศ เพราะบุคคลจะได้ประสบการณ์ตรง ทำให้บุคคลเกิดความซาบซึ้ง ประทับใจ มากกว่าจะมุ่งให้เกิดการพัฒนาโดยใช้ความรู้เพียงอย่างเดียว ผลการวิจัยครั้งนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ คำนิง อยู่เลิศ (2541:39) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมกลุ่ม ที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดเสด็จนคร เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีความรับผิดชอบด้านการเรียนมากกว่านักเรียนที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการสังเกตพบว่านักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีอย่างเห็นได้ชัด ในการปฏิบัติกิจกรรมแต่ละกิจกรรม คือ มาร่วมกิจกรรมตรงเวลา ตั้งใจฟังในขณะที่ครูสอน มีความละเอียดรอบคอบ อันเป็นผลเนื่องมาจากนักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มอย่างต่อเนื่อง จากโปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่ม ทำให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ในเรื่องความตั้งใจเรียนที่เกี่ยวข้องกับการเรียนมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มซึ่งแม้ว่าครูที่ทำการสอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ส่วนใหญ่จะเข้มงวดกับนักเรียนในเรื่องของความตั้งใจในการเรียน ความรับผิดชอบในหน้าที่อย่างสม่ำเสมอ เช่น สังเกตพฤติกรรม อบรมสั่งสอน ว่ากล่าวตักเตือน เป็นต้น ดังนั้นจึงทำให้นักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลง แต่ก็ลดลงน้อยกว่านักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

จากที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่าในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1.1 จากการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การใช้กิจกรรมกลุ่มสามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีได้ ดังนั้น จึงควรนำกิจกรรมกลุ่มไปใช้ในการเรียนการสอนเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจในการเรียนของนักเรียนในรายวิชาอื่นๆ

1.2 การใช้กิจกรรมกลุ่ม ผู้ที่ใช้ควรมีความเชี่ยวชาญในการทำกิจกรรมกลุ่ม ดังนั้นผู้ที่ใช้เทคนิคกิจกรรมกลุ่มควรมีการฝึกอบรมในการใช้กิจกรรมกลุ่มให้เกิดความชำนาญ ก่อนนำไปใช้ในการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

1.3 ควรส่งเสริมให้นักเรียนในระดับชั้นต่างๆ ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเพื่อให้นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจในการเรียนลดลงไม่ว่าจะเป็นวิชาใดก็ตาม

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรทดลองใช้กิจกรรมกลุ่มในการพัฒนาพฤติกรรมอื่นๆ เช่น ความรับผิดชอบต่อตนเอง ความสามารถในการแก้ปัญหา พฤติกรรมหนีเรียน และพฤติกรรมรังแกเพื่อน เป็นต้น

2.2 ควรมีการศึกษารายละเอียดของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความไม่ตั้งใจเรียนในระดับชั้นอื่นๆ เช่น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นต้น

2.3 ควรทดลองใช้เทคนิคอื่นเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน เช่น การปรับพฤติกรรมโดยการวางเงื่อนไข หรือการเสริมแรง เป็นต้น

2.4 ควรมีการติดตามผล เช่น ติดตามผลในระยะ 1 เดือน 4 เดือน เป็นต้น เพื่อศึกษาความคงทนของพฤติกรรม

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ เลี้ยวคลัง. (2546). ผลของการใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือควบคู่กับการให้เวลานอก และการเรียนรู้แบบร่วมมือควบคู่กับการปรับสินไหมที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมกษัตริย์พิทยา เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2527 : 32). การศึกษาบุคคลเป็นรายกรณี. กรุงเทพฯ: ภาควิชาแนะแนวและ จิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- คณางค์ คำณูเอนก. (2544). ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 โรงเรียนวัดบรมนิวาส กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- คมเพชร จัตรศุกกุล. (2522). กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยา การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. โรงพิมพ์แสงรุ่งการพิมพ์.
- คมเพชร จัตรศุกกุล. (2530). กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยา การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. โรงพิมพ์แสงรุ่งการพิมพ์.
- คำนึ่ง อยู่เลิศ. (2541). ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการงานที่ เกี่ยวข้องกับการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดเศวตฉัตร เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จุฑานุช บุษปวนิช. (2547). ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเทวราชกุญชร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จำเนียร ช่างโชติ. (2544). เทคนิคการแนะแนว. ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย รามคำแหง. พิมพ์ครั้งที่ 7 สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ทิตนา แหมณี. (2522). คู่มือการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ เล่ม 1. กรุงเทพฯ.โรงพิมพ์จุฬาลงกร- มหาวิทยาลัย.
- นิภา ศรีโพธิ์โรจน์. (2533). สถิตินอนพาราเมตริก. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

- นิสร่า คำมณี. (2544). ผลของกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ด้านการเข้าใจตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร จังหวัดนครปฐม. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิธิวรรณ เชาว์นิธิ. (2546). ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อเจตคติต่อวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) กรุงเทพมหานคร. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประนอม เดชชัย. (2531). นวัตกรรมการเรียนการสอนและแนวปฏิบัติสังคมศึกษา. เชียงใหม่: ภาควิชามัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ประทีป จินนี่. (2541). การวิเคราะห์พฤติกรรมและการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปิยาภรณ์ วิบูลศรีสัจจะ . (2546). การศึกษาปัญหาการเรียน สาเหตุ และแนวทางแก้ไขปัญหานักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี กรุงเทพมหานคร. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2536). การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พนม ลิ้มอารีย์. (2533). การแนะแนวเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : พิมพ์ที่ โอ. เอส. พรินติ้งเฮาส์.
- เย็นจิตร ชวนะวิบูลยางกุล. (2547). การเปรียบเทียบผลของการเสริมแรงแบบดี อาร์ เอ และการปรับสินไหมเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดหนองจอก (ภาควิชาเศรษฐ) เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เยาวภา กันทรวิชัยกุล . (2530). ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปามอกข์วิทยาภูมิ จังหวัดอ่างทอง.
- ลัดดา แซ่ป้ง . (2530). การใช้กิจกรรมกลุ่มสร้างคุณภาพเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วาโร เฟิงสวัสดิ์. (2549). รายวิชาหลักการวัดและประเมินผลการศึกษา.
- สืบค้นเมื่อ 25 กันยายน 2549, จาก <http://www.geocities.com/mincoo/mainb4.3.htm>
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2526). ความหมายของหลักสูตรการสอน. สารพัฒนาหลักสูตร.

วินิจ เกตุขำ ; และคมเพชร จิตรศุภกุล.(2522). *กระบวนการกลุ่ม*. กรุงเทพฯ:โอเดียนสโตร์.

ศึกษาธิการ, กระทรวง.

_____. (2524). *คู่มือจริยศึกษา เล่ม 6*. กรุงเทพฯ:กรมศาสนา.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2524) . *การปรับพฤติกรรม*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2526) . *การปรับพฤติกรรม “ แนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็น
ปัญหาสำหรับนักเรียน ”* *คุรุปริทัศน์*.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2536) . *ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม*. กรุงเทพฯ :

ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานয়รัฐมนตรี.(2544). *แผนการ
พัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 พ.ศ. 2545 – 2549*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.

สุวิทย์ ;และ อรทัย มูลคำ. (2544). *เรียนรู้สู่คู่มืออาชีพ*. พิมพ์ครั้งที่ 6 . หจก.ภาพพิมพ์. อัดสำเนา

สุนารี เหล่าพานิช. (2541). *ผลการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการกระทำผิดของเยาวชนที่มีการ
กระทำผิดซ้ำในสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี .* *ปริญญานิพนธ์ กศ.ม*
(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ถ่ายเอกสาร.

อรสา สุตาตวง .(2539). *การเปรียบเทียบผลของการเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกันและการปรับ
สินใหม่เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมวัน*

สังกัดกรุงเทพมหานคร. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ :

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

Boardman,JA “ The effectiveness of Structured Group Internations to Elementary School
Classroom,” *Dissertation Abstracts International* 450 (1) : 1952 – A, 1988

Button, Leslie. (1971). *Discovery and experience : a new approach to training, group work,
and teaching*.London : Oxford University Press

David, Robert Gene. (1988) . “ A study on Effects of Student use of Selected Group Process
skill on student's Achievement and Attitude During A Seventh Grade Coopretion Learning
Mathematics Problem Solving Unit,” *Dissertation Abstracts International*. 49 (11):
2263 – A

Harold,K.F. (1992). “Evaluation and Research in Group Dynamic,” *Education and Psychological
Measurement*. P. 492 – 504. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice Hall.

- Ohlsen, Merle M. (1970). *Group counseling*. New York : Holt,Rinehart.
- Rogers, Carl R. (1970). *Encounter Groups*. New York : Harper and Row.
- Ragon , William B. ; & Gene D . Shepherd. (1971). *Moern Elementary Curriculum*. 4th ed.
New York : Holt Rinehart and Winston,Inc
- Rapport, M.D., H.A.Murphy and J.S. Bailey. (1982). "Ritalin versus Response Cost in the
Control of Hyperactive Children : A within Subject Comparison" *Journal of Applied
Behavior Analysis*. 15 : 205 – 216.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

1. แบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
2. แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

แบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

(สำหรับครูผู้สอน)

ผู้ประเมิน ตำแหน่ง

คำชี้แจง

พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี หมายถึง พฤติกรรมของที่นักเรียนแสดงออกมาในขณะที่ครูสอนในวิชาดนตรีแล้วทำให้การเรียนของนักเรียนไม่บรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ดังนี้

1. พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนขณะที่ครูสอน ได้แก่
 - 1.1 เหม่อลอย มองออกไปนอกห้อง
 - 1.2 ไม่มองครู ไม่มองอุปกรณ์ที่ครูใช้ในการสอน
 - 1.3 ตีเครื่องดนตรีเล่น
 - 1.4 แกล้งเพื่อน
 - 1.5 คูยกับเพื่อน
- 2 พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูทดสอบเพื่อน ได้แก่
 - 2.1 คูยกับเพื่อน
 - 2.2 ล้อเลียนเพื่อนเมื่อร้องเพลงผิด
 - 2.3 ร้องเพลงอื่นที่ไม่อยู่ในบทเรียน
 - 2.4 แกล้งเพื่อน
 - 2.5 หยิบเครื่องดนตรีภายในห้องดนตรีมาเล่น
 - 2.6 ส่งเสียงดังรบกวนเพื่อน

แบบประเมินฉบับนี้เป็นแบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียน โดยขอให้ผู้ประเมินตระหนักถึงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่เกิดขึ้นจริงตามเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

การให้คะแนน

ให้เขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนแสดง

3 หมายถึง	นักเรียนแสดงพฤติกรรมมาก
2 หมายถึง	นักเรียนแสดงพฤติกรรมปานกลาง
1 หมายถึง	นักเรียนแสดงพฤติกรรมน้อย
0 หมายถึง	นักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมเลย

แบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี
(สำหรับครูผู้สอน)

ผู้ถูกประเมิน..... ชั้น

ข้อ	พฤติกรรม	ความถี่ของพฤติกรรม				หมายเหตุ
		3	2	1	0	
1	พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนขณะที่ครูสอน					
	1.1 เหม่อลอย มองออกไปนอกห้อง					
	1.2 ไม่มองครู ไม่มองอุปกรณ์ที่ครูใช้ในการสอน					
	1.3 ดึงเครื่องดนตรีเล่น					
	1.4 แก่งเพื่อน					
	1.5 คอยกับเพื่อน					
2	พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูทดสอบเพื่อน					
	2.1 คอยกับเพื่อน					
	2.2 ล้อเลียนเพื่อนเมื่อร้องเพลงผิด					
	2.3 ร้องเพลงอื่นที่ไม่อยู่ในบทเรียน					
	2.4 แก่งเพื่อน					
	2.5 หยิบเครื่องดนตรีภายในห้องดนตรีมาเล่น					
	2.6 ส่งเสียงดังรบกวนเพื่อน					

แบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

ผู้ประเมิน ตำแหน่ง

คำชี้แจง

พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี หมายถึง พฤติกรรมของที่นักเรียนแสดงออกมาในขณะที่ครูสอนในวิชาดนตรีแล้วทำให้การเรียนของนักเรียนไม่บรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ดังนี้

1. พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนขณะที่ครูสอน ได้แก่
 - 1.1 เหม่อลอย มองออกไปนอกห้อง
 - 1.2 ไม่มองครู ไม่มองอุปกรณ์ที่ครูใช้ในการสอน
 - 1.3 ตีเครื่องดนตรีเล่น
 - 1.4 แกล้งเพื่อน
 - 1.5 คุยกับเพื่อน
- 2 พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูทดสอบเพื่อน ได้แก่
 - 2.1 คุยกับเพื่อน
 - 2.2 ล้อเลียนเพื่อนเมื่อร้องเพลงผิด
 - 2.3 ร้องเพลงอื่นที่ไม่อยู่ในบทเรียน
 - 2.4 แกล้งเพื่อน
 - 2.5 หยิบเครื่องดนตรีภายในห้องดนตรีมาเล่น
 - 2.6 ส่งเสียงดังรบกวนเพื่อน

แบบประเมินฉบับนี้เป็นแบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียน โดยขอให้ผู้ประเมินตระหนักถึงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่เกิดขึ้นจริงตามเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

การให้คะแนน

ให้เขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนแสดง

3	หมายถึง	นักเรียนแสดงพฤติกรรมมาก
2	หมายถึง	นักเรียนแสดงพฤติกรรมปานกลาง
1	หมายถึง	นักเรียนแสดงพฤติกรรมน้อย
0	หมายถึง	นักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมเลย

แบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี
(สำหรับครูผู้สอน)

ผู้ถูกประเมิน..... ชั้น

ข้อ	พฤติกรรม	ความถี่ของพฤติกรรม				หมายเหตุ
		3	2	1	0	
1	พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนขณะที่ครูสอน					
	1.1 เหม่อลอย มองออกไปนอกห้อง					
	1.2 ไม่มองครู ไม่มองอุปกรณ์ที่ครูใช้ในการสอน					
	1.3 ดึงเครื่องดนตรีเล่น					
	1.4 แก้งเพื่อน					
	1.5คุยกับเพื่อน					
2	พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูทดสอบเพื่อน					
	2.1 คุยกับเพื่อน					
	2.2 ล้อเลียนเพื่อนเมื่อร้องเพลงผิด					
	2.3 ร้องเพลงอื่นที่ไม่อยู่ในบทเรียน					
	2.4 แก้งเพื่อน					
	2.5 หยิบเครื่องดนตรีภายในห้องดนตรีมาเล่น					
	2.6 ส่งเสียงดังรบกวนเพื่อน					

แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

(สำหรับผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย)

ครั้งที่ กลุ่ม

วันที่บันทึก ผู้สังเกต

คำชี้แจง

พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนแสดงออกมาในขณะที่ครูสอนในวิชาดนตรีแล้วทำให้การเรียนของนักเรียนไม่บรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ดังนี้

1. พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนขณะที่ครูสอน ได้แก่
 - 1.1 เหม่อลอย มองออกไปนอกห้อง
 - 1.2 ไม่มองครู ไม่มองอุปกรณ์ที่ครูใช้ในการสอน
 - 1.3 ตีเครื่องดนตรีเล่น
 - 1.4 แกล้งเพื่อน
 - 1.5 คอยกับเพื่อน
2. พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูทดสอบเพื่อน ได้แก่
 - 2.1 คอยกับเพื่อน
 - 2.2 ล้อเลียนเพื่อนเมื่อร้องเพลงผิด
 - 2.3 ร้องเพลงอื่นที่ไม่อยู่ในบทเรียน
 - 2.4 แกล้งเพื่อน
 - 2.5 หยิบเครื่องดนตรีภายในห้องดนตรีมาเล่น
 - 2.6 ส่งเสียงดังรบกวนเพื่อน

คำอธิบาย

การสังเกต แบ่งออกเป็น 8 ช่วง ๆ ละ 4 นาที สังเกตนักเรียนคนละ 30 วินาที โดยพัก 1 นาที ในแต่ละช่วง และบันทึกความถี่ของพฤติกรรมทุกครั้งที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี ให้ตรงกับช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมตามความจริงมีเกณฑ์การบันทึก ดังนี้

1. ช่วงเวลาที่สังเกต ถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมใดไม่ว่าจะแสดงกี่ครั้งก็ตามให้ใส่หมายเลข 1 ลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกมา
2. ช่วงเวลาที่สังเกต ถ้านักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมใดเลย ให้ใส่หมายเลข 0 ลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนไม่แสดงออกมา

ภาคผนวก ข

โปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

โปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	“มารู้จักกัน”	1. เพื่อให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคยระหว่างนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม 2. เพื่อสร้างบรรยากาศที่ดีและเป็นกันเองภายในกลุ่ม 3. เพื่อให้นักเรียนกล้าเปิดเผยตัวเอง กล้าพูดและกล้าแสดงออก	1. ผู้วิจัยแนะนำตนเอง และให้นักเรียนร่วมกิจกรรมมารู้จักกัน 2. ผู้วิจัยนำป้ายชื่อนักเรียนที่เตรียมไว้ แล้วให้นักเรียนติดให้เรียบร้อยหลังจากนั้นให้ยืนเป็น 2 แถว หันหน้าเข้าหากัน และจับมือกันเป็นคู่ๆ 3. ให้นักเรียนคุยกันระหว่างคู่ ทักทาย พูดคุยกันถึงเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง และคู่สนทนา เช่น ถามชื่อ ประวัติส่วนตัว ชอบ – ไม่ชอบอะไรบ้าง มีความรู้สึกอย่างไรกับกิจกรรมนี้ 4. ให้สัญญาณเปลี่ยนคู่ และจับมือกันไว้ (แต่ละคู่ใช้เวลาประมาณ 2 – 3 นาที) โดยให้ฟังสัญญาณนกหวีดจากผู้วิจัย จนกว่าจะพบกันครบทุกคน 5. เมื่อนักเรียนทำความรู้จักกันครบทุกคู่แล้ว ผู้วิจัยใช้การสุ่มให้นักเรียนบอกชื่อเพื่อนที่ร่วมทำกิจกรรม อย่างน้อยคนละ 2 ชื่อและบอกประวัติส่วนตัวของเพื่อนที่ได้พูดคุยกัน จนครบทุกคน 6. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปจุดมุ่งหมายในการทำกิจกรรมครั้งนี้ 7. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ในการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและประโยชน์ของกิจกรรมกลุ่ม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	ชื่อ กิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
2	กิจกรรมกลุ่มเพื่อ ลดพฤติกรรมไม่ ตั้งใจเรียนวิชา ดนตรี	เกมส์ “ ตัวโน้ตอยู่ ไหนใด ”	เพื่อลด พฤติกรรมไม่ ตั้งใจเรียน วิชาดนตรี	ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเรื่องเกี่ยวกับการเรียน การสอนในวิชาดนตรี และอธิบายเกี่ยวกับ วัตถุประสงค์ กติกาในการทำกิจกรรมครั้งนี้ ขั้นที่ 2 ขั้นมีส่วนร่วม 2.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนหนึ่งเป็นวงกลม 2.2 ผู้วิจัยเรียกนักเรียนออกมาทีละ 1 คน แจกบัตรตัวโน้ต และให้นักเรียนนำไปซ่อนภายในห้อง ทำเช่นเดิมจนกว่าจะครบทั้ง 8 คน 2.3 เมื่อนำบัตรตัวโน้ตไปซ่อนครบจนหมดทุกคนแล้ว ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนปรึกษากันถึงวิธีการที่จะไปหาบัตรตัวโน้ต 2.4 ผู้วิจัยบอกให้นักเรียนหาตัวโน้ตทีละตัวตามคำสั่งของผู้วิจัย และในขณะที่หาตัวโน้ตนักเรียนทุกคนจะต้องคล้องมือเพื่อนไว้ไม่ให้หลุด และห้ามส่งเสียง 2.4 เมื่อนักเรียนหาบัตรตัวโน้ตครบแล้ว ให้นักเรียนหนึ่งเป็นวงกลมอีกครั้งหนึ่ง ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์ ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปความรู้ที่ได้รับจากกิจกรรม และความสำคัญของดนตรี ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินผลการเรียนรู้ของตนเองจากกิจกรรม และนำความรู้ที่ได้รับจากกิจกรรมไปใช้ได้

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
3	กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี	อภิปรายกลุ่มเรื่อง “โน้ตเพลงใครคิดว่าไม่สำคัญ”	เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี	ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมครั้งนี้ให้นักเรียนได้ทราบ ขั้นที่ 2 ขั้นมีส่วนร่วม 2.1 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 4 คน 2.2 ผู้วิจัยแจกเอกสารการอภิปรายเรื่อง “โน้ตเพลงใครคิดว่าไม่สำคัญ” พร้อมตั้งประเด็นปัญหาให้นักเรียนได้อภิปรายร่วมกันในกลุ่ม 2.3 ผู้วิจัยให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมารายงาน ผลการอภิปรายให้สมาชิกฟัง ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์ 3.1 ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ถึงข้อคิดที่ได้รับจากการอภิปราย 3.2 ให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับความสำคัญของโน้ตเพลง ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป 4.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์และความรู้ซึ่งกันและกัน 4.2 ผู้วิจัยประเมินผลการเรียนรู้และความสำคัญของโน้ตเพลงให้นักเรียนฟัง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
4	กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี	สถานการณ์จำลองเรื่อง “ แหม ! เสียตายจัง ”	เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี	ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้ ขั้นที่ 2 ขั้นมีส่วนร่วม 2.1 ผู้วิจัยอธิบายถึงสถานการณ์จำลองเรื่อง “แหม ! เสียตายจัง” ผู้วิจัยและนักเรียนช่วยกันเลือกผู้แสดงบทบาทสมมติ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนเลือกบทบาทตามสถานการณ์จำลอง และผู้วิจัยแจกเอกสารแก่นักเรียน 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงบทบาทที่ให้ไปตามเวลาที่กำหนด 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ไม่แสดงเป็นผู้สังเกต การณ์ ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์ผล 3.1 ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ถึงข้อคิดเกี่ยวกับสถานการณ์จำลอง และบทบาทของผู้แสดง 3.2 ให้นักเรียนช่วยกันอภิปรายแนวทางที่เกิดขึ้นในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรม 3.3 ให้นักเรียนวิเคราะห์เกี่ยวกับความสำคัญของดนตรี ความตั้งใจในการเรียน ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปร่วมกันเกี่ยวกับข้อคิดของวิชาดนตรี จากนั้นผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม โดยเน้นให้เกิดความพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเรียนวิชาดนตรี

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
5	กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี	เกมส์ “ จากหลากหลายกลายเป็นหนึ่ง ”	เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี	ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเรื่องเกี่ยวกับการเรียน การสอนในวิชาดนตรี และอธิบายเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ กติกาในการทำกิจกรรมครั้งนี้ ขั้นที่ 2 ขั้นมีส่วนร่วม 2.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม 2.2 ผู้วิจัยนำตะกร้าที่ใส่ภาพวางไว้ตรงกลาง 2.3 ผู้วิจัยเป่านกหวีด แล้วให้นักเรียนออกมาหยิบภาพที่ตนเองต้องการคนละ 1 ภาพ เมื่อได้แล้วให้กลับไปนั่งที่ 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนพิจารณาภาพของตนเอง สามารถจับคู่กับภาพของเพื่อนคนใดได้ ให้นักเรียนรีบจับคู่ให้เร็วที่สุด แล้วให้นั่งด้วยกัน 2.5 ผู้วิจัยถามนักเรียนแต่ละคู่ว่าภาพนั้นจับคู่กันได้อย่างไร และมีสิ่งใดที่ทำให้นักเรียนจับคู่กัน 2.6 ผู้วิจัยให้นักเรียนพิจารณาภาพของตนเองอีกครั้งและพยายามจัดกลุ่มหรือประเภทของภาพต่างๆ ให้สามารถอยู่ด้วยกันอย่างรวดเร็ว 2.7 เมื่อจัดกลุ่มเสร็จแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกตัวแทน 1 คน เพื่อออกมาอธิบายถึงภาพต่างๆในกลุ่มของตนเองว่ามีอะไรบ้าง และเข้ากันได้อย่างไร

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	ชื่อ กิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
				ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์ ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ใจความสำคัญของกิจกรรม ความรู้ที่ได้รับจากกิจกรรม และความรู้เกี่ยวกับดนตรี ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป ผู้วิจัยสรุปใจความสำคัญของกิจกรรมเพิ่มเติม ความรู้ที่ได้รับในการร่วมกิจกรรม และความรู้เกี่ยวกับดนตรี

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	ชื่อ กิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
6	กิจกรรมกลุ่มเพื่อ ลดพฤติกรรมไม่ ตั้งใจเรียนวิชา ดนตรี	อภิปราย กลุ่มเรื่อง “ยังไม่สาย”	เพื่อลดพฤติกรรม ไม่ตั้งใจเรียนวิชา ดนตรี	ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ ต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้ ขั้นที่ 2 ขั้นมีส่วนร่วม 2.1 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 4 คน 2.2 ผู้วิจัยแจกเอกสารการอภิปราย เรื่อง “ยังไม่สาย” พร้อมตั้งประเด็น ปัญหาให้นักเรียนได้อภิปรายร่วมกัน 2.3 ผู้วิจัยให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทน ออกมารายงานผลการอภิปรายให้ สมาชิกฟัง ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์ 3.1 ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ถึง ข้อคิดที่ได้รับจากการอภิปราย 3.2 ให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย เกี่ยวกับความสำคัญของความตั้งใจใน การเรียน ความมุ่งมั่นและความสำเร็จ ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปร่วมกันเกี่ยว กับความตั้งใจในการเรียน การฝึกซ้อมและความสำเร็จ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
7	กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี	สถานการณ์จำลอง เรื่อง “ความตั้งใจของสุรีย”	เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี	ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้อง การให้นักเรียนได้เรียนรู้ ขั้นที่ 2 ขั้นมีส่วนร่วม 2.1 ผู้วิจัยอธิบายถึงสถานการณ์จำลองเรื่อง “ ความตั้งใจของสุรีย ” ผู้วิจัยและนักเรียนช่วยกันเลือกผู้แสดงสถานการณ์จำลอง 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนเลือกบทบาทตามสถานการณ์จำลองและ ผู้วิจัยแจกเอกสารแก่นักเรียน 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงบทบาทที่ ให้ไปตามเวลาที่กำหนด 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ไม่แสดงเป็นผู้สังเกตการณ์ ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์ 3.1 ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ ถึงข้อคิดเกี่ยวกับสถานการณ์จำลอง และบทบาทของผู้แสดง 3.2 ให้นักเรียนช่วยกันอภิปรายแนวทางที่เกิดขึ้นในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรม 3.3 ให้นักเรียนวิเคราะห์เกี่ยวกับ ความสำคัญของดนตรี ความตั้งใจในการเรียนวิชาดนตรี ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปร่วมกันถึงข้อคิด และประโยชน์ของความตั้งใจ และความพยายามในการเรียนวิชาดนตรี

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	ชื่อ กิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
8	กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี	เกมส์ “ ดีด สี ตี เป่า ”	เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี	ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับประเภทของเครื่องดนตรี และอธิบายเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ กติกาในการทำกิจกรรมครั้งนี้ ขั้นที่ 2 ขั้นมีส่วนร่วม 2.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนคิดชื่อของเครื่องดนตรี ให้ตรงกับประเภทที่ครูกำหนด เช่น ให้บอกชื่อเครื่องดนตรีประเภทเป่า ได้แก่ ขลุ่ย , Flute , Trumpet เป็นต้น 2.3 ผู้วิจัยบอกประเภทของเครื่องดนตรีแล้วให้นักเรียนตอบชื่อเครื่องดนตรีในแต่ละประเภท ห้ามซ้ำกัน หากมีผู้ใดกล่าวชื่อเครื่องดนตรีซ้ำกันก็จะถูกคัดออก 2.4 ผู้วิจัยถามบอกประเภทของเครื่องดนตรีไปเรื่อยๆ จนได้สมาชิกจำนวน 4 คน ก็ยุติ 2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ไม่ถูกคัดออก ช่วยกันคิดว่าจะให้เพื่อนแสดงอะไร โดยเน้นถึงความสนุกสนาน ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์ ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันสรุปเกี่ยวกับกิจกรรม และร่วมกันอภิปรายความรู้ความเข้าใจที่ได้รับจากกิจกรรม ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป ผู้วิจัยสรุปใจความสำคัญของกิจกรรมเพิ่มเติม แนะนำการนำความรู้ที่ได้รับจากกิจกรรมไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยเน้นถึงความตั้งใจในการเรียน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
9	กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี	อภิปรายกลุ่ม เรื่อง “ไม่มีอะไรไกลเกินพยายาม ”	เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี	ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้ ขั้นที่ 2 ขั้นมีส่วนร่วม 2.1 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 4 คน 2.2 ผู้วิจัยแจกเอกสารการอภิปรายเรื่อง “ไม่มีอะไรไกลเกินพยายาม” พร้อมตั้งประเด็นปัญหาให้นักเรียนได้อภิปรายร่วมกัน 2.3 ผู้วิจัยให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมารายงานผลการอภิปรายให้สมาชิกฟัง ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์ 3.1 ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ถึงข้อคิดที่ได้รับจากการอภิปราย 3.2 ให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับความสำคัญของดนตรี ความตั้งใจในการเรียน ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป 4.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปร่วมกันเกี่ยวกับข้อคิดและความสำคัญของดนตรี ความตั้งใจเรียน และการฝึกซ้อม 4.2 ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมเกี่ยวกับความสำคัญของดนตรี ความตั้งใจเรียน และการฝึกซ้อม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
10	กิจกรรมกลุ่ม เพื่อลด พฤติกรรมไม่ ตั้งใจเรียนวิชา ดนตรี	สถานการณ์ จำลอง เรื่อง “ พรสวรรค์ หรือพรแสวง”	เพื่อลด พฤติกรรมไม่ ตั้งใจเรียนวิชา ดนตรี	ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้ ขั้นที่ 2 ขั้นมีส่วนร่วม 2.1 ผู้วิจัยอธิบายถึงสถานการณ์จำลองเรื่อง “ พรสวรรค์หรือพรแสวง ” ผู้วิจัยและนักเรียนช่วยกันเลือกผู้แสดง สถานการณ์จำลอง 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนเลือกบทบาทตามสถานการณ์จำลองและผู้วิจัยแจกเอกสารแก่นักเรียน 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงบทบาทที่ให้ไปตามเวลาที่กำหนด 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ไม่แสดงเป็นผู้สังเกตการณ์ ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์ 3.1 ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ ถึงข้อคิดเกี่ยวกับสถานการณ์จำลอง และบทบาทของผู้แสดง 3.2 ให้นักเรียนช่วยกันอภิปรายแนวทางที่เกิดขึ้นในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรม 3.3 ให้นักเรียนวิเคราะห์เกี่ยวกับความสำคัญของดนตรี ความตั้งใจในการเรียนวิชาดนตรี ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปร่วมกันถึงข้อคิดและประโยชน์ของความตั้งใจ และความพยายามในการเรียนวิชาดนตรี

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
11	กิจกรรมกลุ่ม เพื่อลด พฤติกรรมไม่ ตั้งใจเรียนวิชา ดนตรี	เกมส์ “ ดนตรี มนุษย์ ”	เพื่อลดพฤติกรรม ไม่ตั้งใจเรียนวิชา ดนตรี	ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเรื่องเกี่ยวกับการเรียนวิชาดนตรี เสียงต่างๆ ของเครื่องดนตรี และอธิบายเกี่ยวกับวัตถุประสงค์กติกากในการทำกิจกรรมครั้งนี้ ขั้นที่ 2 ขั้นมีส่วนร่วม 2.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนที่ร่วมกิจกรรม สมมติให้ตนเองเป็นนักดนตรี แล้วเลือกเล่นเครื่องดนตรีตามที่นักเรียนชอบ 2.2 นักเรียนทำหน้าที่เป็นนักดนตรี และทุกคนจะต้องทำหน้าที่ของตน โดยการเปล่งเสียงร้องให้เหมือนกับเสียงของเครื่องดนตรีนั้นจริงๆ 2.3 ผู้วิจัยให้สัญญาณเริ่มการบรรเลง ทุกคนก็เริ่มบรรเลง เมื่อให้หยุดก็ต้องหยุด ถ้าสั่งให้เล่นเร็วก็ต้องเล่นเร็ว ถ้าสั่งให้เล่นช้าก็ต้องเล่นช้าตามที่ผู้วิจัยสั่ง ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์ ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ใจความสำคัญของกิจกรรม ความรู้ที่ได้รับจากกิจกรรมนี้เกี่ยวกับความตั้งใจในการเรียนวิชาดนตรี ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป ผู้วิจัยสรุปใจความสำคัญของกิจกรรมเพิ่มเติม ความรู้ที่ได้รับในการร่วมกิจกรรม โดยเน้นถึงความตั้งใจในการเรียนวิชาดนตรี

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
12	ปัจจัยม นิเทศน์	“ ร่วมกันสรุป”	1. เพื่อให้นักเรียนได้ร่วมอภิปรายสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการเข้าร่วมกิจกรรม 2. เพื่อให้นักเรียนได้เห็นถึงประโยชน์ของการตั้งใจเรียน และลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน	1. ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม แล้วให้หนึ่งเป็นวงกลม 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายในกลุ่มของตนเองเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการใช้กิจกรรมกลุ่ม เกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน และพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน แล้วสรุปผลการอภิปราย 3. ผู้วิจัยให้ตัวแทนนักเรียนทั้งสองกลุ่มออกมาสรุปให้สมาชิกทุกคนทราบ 4. ผู้วิจัยช่วยสรุปเพิ่มเติมเกี่ยวกับผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี 5. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณผู้ช่วยผู้วิจัยผู้ร่วมการทดลองและกล่าวขอใจนักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการร่วมกิจกรรม 6. ผู้วิจัยกล่าวปิดการใช้โปรแกรมกิจกรรมกลุ่ม

โปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี ครั้งที่ 1

ชื่อเรื่อง ปฐมนิเทศ

ชื่อกิจกรรม มารู้จักกัน

วัตถุประสงค์ 1. เพื่อให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคยระหว่างนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
2. เพื่อสร้างบรรยากาศที่ดีและเป็นกันเองภายในกลุ่ม
3. เพื่อให้นักเรียนกล้าเปิดเผยตัวเอง กล้าพูด และกล้าแสดงออก

เวลา 45 นาที

อุปกรณ์ 1. ป้ายชื่อสมาชิก
2. กระดาษกาวสองหน้า

วิธีการดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตนเอง และให้นักเรียนร่วมกิจกรรมมารู้จักกัน
2. ผู้วิจัยนำป้ายชื่อนักเรียนที่เตรียมไว้แล้วให้นักเรียนติดให้เรียบร้อย หลังจากนั้นให้ยืนเป็น 2 แถว หันหน้าเข้าหากัน และจับมือกันเป็นคู่ๆ
3. ให้นักเรียนคุยกันระหว่างคู่ ทักทายพูดคุยกันถึงเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวกับตนเองและคู่สนทนา เช่น ถามชื่อ ประวัติส่วนตัว ชอบ – ไม่ชอบอะไรบ้าง มีความรู้สึกอย่างไรกับกิจกรรมนี้
4. ให้สัญญาณเปลี่ยนคู่ และจับมือกันไว้ (แต่ละคู่ใช้เวลาประมาณ 2 – 3 นาที) โดยให้ฟังสัญญาณนกหวีดจากผู้วิจัย จนกว่าจะพบกันครบทุกคน
5. เมื่อนักเรียนทำความรู้จักกันครบทุกคู่แล้ว ผู้วิจัยใช้การสุ่มให้นักเรียนบอกชื่อเพื่อนที่ร่วมทำกิจกรรม อย่างน้อยคนละ 2 ชื่อและบอกประวัติส่วนตัวของเพื่อนที่ได้พูดคุยกัน จนครบทุกคน
6. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปจุดมุ่งหมายในการทำกิจกรรมครั้งนี้
7. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ในการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและประโยชน์ของกิจกรรมกลุ่ม

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียน
2. สังเกตการแสดงความคิดเห็นของนักเรียน และการสรุปของนักเรียน

โปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

ครั้งที่ 2

ชื่อเรื่อง กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

ชื่อกิจกรรม เกมส์ “ ตัวโน้ตอยู่ไหนใด ”

วัตถุประสงค์ เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

เวลา 45 นาที

อุปกรณ์ 1. บัตรตัวโน้ต 2. นกหวีด

วิธีการดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเรื่องเกี่ยวกับการเรียน การสอนในวิชาดนตรี และอธิบายเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ กติกาในการทำกิจกรรมครั้งนี้

ขั้นที่ 2 ขั้นมีส่วนร่วม

2.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม

2.2 ผู้วิจัยเรียกนักเรียนออกมาทีละ 1 คน แจกบัตรตัวโน้ต และให้นักเรียนนำไปซ่อนภายในห้อง ทำเช่นเดิมจนกว่าจะครบทั้ง 8 คน

2.3 เมื่อนำบัตรตัวโน้ตไปซ่อนครบจนหมดทุกคนแล้ว ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนปรึกษากันถึงวิธีการที่จะไปหาบัตรตัวโน้ต

2.4 ผู้วิจัยบอกให้นักเรียนหาตัวโน้ตทีละตัวตามคำสั่งของผู้วิจัย และในขณะที่หาตัวโน้ตนักเรียนทุกคนจะต้องคล้องมือเพื่อนไว้ไม่ให้หลุด และห้ามส่งเสียง

2.5 เมื่อนักเรียนหาบัตรตัวโน้ตครบแล้วให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลมอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์

ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปความรู้ที่ได้รับจากกิจกรรม และความสำคัญของดนตรี

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินผลการเรียนรู้ของตนเองจากกิจกรรม และนำความรู้ที่ได้รับจากกิจกรรมไปใช้ในชีวิตประจำวัน

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจของนักเรียนขณะร่วมกิจกรรม และการอภิปรายสรุปของนักเรียน

โปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี ครั้งที่ 3

ชื่อเรื่อง กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

ชื่อกิจกรรม อภิปรายกลุ่มเรื่อง “ โน้ตเพลงใครคิดว่าไม่สำคัญ ”

วัตถุประสงค์ เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

เวลา 45 นาที

อุปกรณ์ 1. เอกสารเรื่อง “โน้ตเพลงใครคิดว่าไม่สำคัญ ”
2. ใบกำหนดงาน

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยใช้เทคนิค “ การอภิปรายกลุ่ม ” ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมครั้งนี้ให้นักเรียนได้ทราบ

ขั้นที่ 2 ขั้นมีส่วนร่วม

- 2.1 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 4 คน
- 2.2 ผู้วิจัยแจกเอกสารการอภิปรายเรื่อง “โน้ตเพลงใครคิดว่าไม่สำคัญ ” พร้อมตั้งประเด็นปัญหาให้นักเรียนได้อภิปรายร่วมกันในกลุ่ม
- 2.3 ผู้วิจัยให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมารายงานผลการอภิปรายให้สมาชิกฟัง

ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์

- 3.1 ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ถึงข้อคิดที่ได้รับจากการอภิปราย
- 3.2 ให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับความสำคัญของโน้ตเพลง

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป

- 4.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์และความรู้ซึ่งกันและกัน
- 4.2 ผู้วิจัยประเมินผลการเรียนรู้และความสำคัญของโน้ตเพลงให้นักเรียนฟัง

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม
3. สังเกตจากการตอบคำถาม การอภิปรายกลุ่ม และการสรุปของนักเรียน

เอกสารที่ใช้ในการอภิปรายกลุ่ม เรื่อง “ โน้ตเพลงใครคิดว่าไม่สำคัญ ”

พัชรีเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เธอเป็นนักเรียนที่มีความสามารถในด้านกิจกรรม ไม่ว่าจะเป็นดนตรี กีฬา ศิลปะ อีกทั้งยังเป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับดี วิชาที่พัชรีชอบเรียนมากที่สุดคือดนตรี พัชรีจะชอบมากเมื่อถึงเวลาเรียนวิชาดนตรี เพราะเธอจะได้ร้องเพลง ฝึกอ่านโน้ตในเพลงต่างๆ ทำให้พัชรีมีพัฒนาการในการอ่านโน้ตเพลงได้เร็วกว่าเพื่อนนักเรียนในห้องเรียน กิจกรรมหลักของพัชรีคือการร้องเพลงให้เพื่อนในกลุ่มฟัง

อุมาภรณ์เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นเพื่อนร่วมชั้นเดียวกับพัชรี อุมาภรณ์เป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง วิชาที่เธอชอบมากที่สุดก็คือวิชาดนตรีเช่นเดียวกับพัชรี แต่เธอไม่ชอบที่จะฝึกอ่านโน้ตเพลง บางครั้งในการเรียนวิชาดนตรีต้องมีการเขียนและอ่านโน้ตเพลง อุมาภรณ์ก็มักจะให้พัชรีช่วยเป็นประจำ อุมาภรณ์ ไม่เคยฝึกอ่านโน้ตเพลง แม้ว่าครูจะให้ที่บ้านก็ตาม เธอคิดว่าการอ่านโน้ตเพลงเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น เพียงแค่ร้องเพลงได้ไพเราะก็เพียงพอแล้ว

วันหนึ่งมีประกาศจากครูดนตรีว่าจะเปิดรับสมัครนักเรียนเข้าร่วมวงนักร้องประสานเสียงของโรงเรียน เพื่อเป็นตัวแทนเข้าร่วมการแข่งขันการร้องประสานเสียงของโรงเรียนในเครือข่าย ซึ่งจะมีขึ้นเป็นประจำทุกปี นักเรียนที่ได้เข้าร่วมการแข่งขันทุกคนจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่มีความสามารถ และช่วยสร้างชื่อเสียงให้แก่โรงเรียน

พัชรีและอุมาภรณ์สนใจที่จะเข้าสมัครเป็นนักร้องประสานเสียงของโรงเรียน แต่ในการเข้าร่วมวงนั้นมีกติกาอยู่ คือ อ่านโน้ตเพลงได้เป็นอย่างดี และร้องเพลงได้ถูกเสียงตามที่กำหนด ซึ่งในกติกาที่กำหนดนั้น ไม่เป็นปัญหาต่อพัชรีเลย ผิดกับอุมาภรณ์เธอสนใจในเรื่องของการอ่านโน้ตเพลงมากที่สุด

อุมาภรณ์คิดหาวิธีที่จะสามารถผ่านการคัดเลือกเข้าร่วมวงประสานเสียง มีเวลาเพียง 3 วันเท่านั้นที่อุมาภรณ์จะได้ฝึกอ่านโน้ตเพลงก่อนการคัดเลือก

อุมาภรณ์ต้องฝึกอ่านโน้ตเพลงต่างๆ ให้คล่องก่อนวันคัดเลือกจะมาถึง เธอขอความช่วยเหลือจากพัชรีให้ช่วยสอนเธออ่านโน้ตเพลง พัชรีเต็มใจที่จะสอนอุมาภรณ์เพราะเป็นการช่วยเพื่อน อีกทั้งยังเป็นการทบทวนตนเองไปด้วย หลังเลิกเรียนในเวลา 3 วันที่เหลืออุมาภรณ์และพัชรีจะมานั่งหัดอ่านโน้ตเพลง และฝึกร้องเพลงเป็นประจำ รวมถึงเมื่ออุมาภรณ์กลับบ้านเธอก็ฝึกฝนเพื่อที่จะได้สามารถอ่านโน้ตเพลงได้คล่องขึ้น แต่อุมาภรณ์ก็ยังรู้สึกว่ายากที่ยังอ่านโน้ตได้ไม่ดีเท่าที่ควร

แล้ววันคัดเลือกนักร้องประสานเสียงก็มาถึง อุมาภรณ์และพัชรีเข้าร่วมการคัดเลือกครั้งนั้น การสอบคัดเลือกดำเนินไปอย่างเรียบร้อย จนถึงช่วงเวลาประกาศผล ปรากฏว่าพัชรีได้รับคัดเลือกให้

เข้าร่วมวงนักร้องประสานเสียงของโรงเรียน แต่อุมาภรณ์ไม่ได้รับคัดเลือก เธอรู้สึกเสียใจกับการไม่ได้รับคัดเลือกครั้งนี้ แต่เมื่อการประกาศผลเสร็จสิ้นลง ก็มีครูดนตรีท่านหนึ่งออกมาประกาศเพิ่มเติมว่า อาจจะมีการคัดเลือกนักร้องประสานเสียงอีกครั้ง สำหรับผู้ที่พลาดในครั้งนี้อย่าฝึกร้องเพิ่ม เติมเพื่อการคัดเลือกครั้งต่อไป

หลังจากวันนั้นทำให้อุมาภรณ์เริ่มที่จะใส่ใจกับการอ่านโน้ตเพลง ตั้งใจฝึกร้อง และเห็นความสำคัญของการอ่านโน้ตเพลงมากขึ้น

.....

ใบกำหนดงาน

ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มปฏิบัติดังนี้

1. เลือกหัวหน้ากลุ่มๆ ละ 1 คน ทำหน้าที่เป็นผู้นำการอภิปรายกลุ่ม
2. เลือกเลขานุการกลุ่มๆ ละ 1 คน ทำหน้าที่บันทึกผลงานของกลุ่ม
3. อ่านเอกสารเรื่อง “ โน้ตเพลงใครคิดว่าไม่สำคัญ” แล้วให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มร่วมกันแสดงความคิดเห็น เพื่อตอบคำถามต่อไปนี้
 - 3.1 นักเรียนคิดว่าการอ่านโน้ตเพลงได้มีความสำคัญหรือไม่ อย่างไร
 - 3.2 เพราะเหตุใดพัชรีจึงได้รับคัดเลือกเข้าร่วมวงนักร้องประสานเสียง แต่อุมาภรณ์ไม่ได้รับคัดเลือกในครั้งนี้
 - 3.3 ถ้านักเรียนเป็นอุมาภรณ์นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร และจะอย่างไรกับการคัดเลือกในครั้งนี้ต่อไป
 - 3.4 ระหว่างพัชรีกับอุมาภรณ์นักเรียนอยากเป็นใครมากกว่ากัน เพราะเหตุใด

โปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี ครั้งที่ 4

ชื่อเรื่อง กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

ชื่อกิจกรรม สถานการณ์จำลอง เรื่อง “ แหม ! เสียใจจัง ”

วัตถุประสงค์ เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

เวลา 45 นาที

อุปกรณ์ เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง “ แหม ! เสียใจจัง ”

วิธีการดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้

ขั้นที่ 2 ขั้นมีส่วนร่วม

2.1 ผู้วิจัยอธิบายถึงสถานการณ์จำลองเรื่อง “ แหม ! เสียใจจัง ” ผู้วิจัยและนักเรียนช่วยกันเลือกผู้แสดงบทบาทสมมติ

2.2 นักเรียนแต่ละคนเลือกบทบาทตามสถานการณ์จำลองและผู้วิจัยแจกเอกสารแก่นักเรียน

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงบทบาทที่ไปทำตามเวลาที่กำหนด

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ไม่แสดงเป็นผู้สังเกตการณ์

ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์

3.1 ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ถึงข้อคิดเกี่ยวกับสถานการณ์จำลอง และบทบาทของผู้แสดง

3.2 ให้นักเรียนช่วยกันอภิปรายแนวทางที่เกิดขึ้นในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรม

3.3 ให้นักเรียนวิเคราะห์เกี่ยวกับความสำคัญของดนตรี ความตั้งใจในการเรียน

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปร่วมกันเกี่ยวกับข้อคิดของวิชาดนตรี จากนั้นผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมโดยเน้นให้เกิดความพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเรียนวิชาดนตรี

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม
3. สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็น และการสรุปของนักเรียน

เอกสารประกอบการใช้สถานการณ์จำลอง

เรื่อง “ แหม ! เสียตายจัง ”

ฉากที่ 1 ที่ตึก ST. Anne ในห้องดนตรีสากล Mr. Lolito กำลังสอนการร้องเพลง

เพลง The Contest ในขณะที่ Mr. Lolito กำลังสอนนั้น นักเรียนส่วนใหญ่ให้ความสนใจในการเรียนดี ตั้งใจฟัง และร้องเพลงได้ดี แต่ก็มีบางส่วนที่ไม่ตั้งใจ นั่นคือ ชิดชนกกับพรสุดานั่งคุยกัน อิกษณียิบเครื่องดนตรีในห้องมาเล่นอยู่หลังห้อง ส่วนเพ็ญนากับสุวิภาที่นั่งอยู่ที่มุมห้องด้านหลังทำท่าเบื้อเพื่อน ๆ ที่นั่งอยู่ข้างๆ และทั้งคู่ก็กระซิบกันว่า

เพ็ญนภา สุวิภา เธอร้องเพลงที่คุณครูสอนได้ไหม ฉันร้องไม่ได้เลย เพราะไม่ค่อยได้ยินเสียงครูสอนได้ยินแต่เสียงเพื่อน ๆ คุยกัน

สุวิภา ฉันก็ร้องไม่ได้เหมือนกันแหละ ก็ชิดชนกกับพรสุดาคุยกันตลอดเวลาเลย อยากย้ายที่ไปนั่งข้างหน้าจัง

บรรยาย เมื่อ Mr. Lolito สอนเสร็จจึงหันมาถามนักเรียนว่า

Mr. Lolito มีใครไม่เข้าใจ ร้องไม่ได้หรือมีข้อซักถามไหม ถ้าไม่มีเดี๋ยวครูจะให้นักเรียนลองมาทดสอบทีละ 1 คนนะ เพื่อเป็นการสอบเก็บคะแนนในส่วนของการร้องและการอ่านโน้ตนะครับ เพลงที่ครูสอนในวันนี้เป็นเพลงที่ไม่ยากสักเท่าไร ถ้าตั้งใจฟังครูสอนก็คงจะสามารถสอบได้ แต่ถ้าไม่ตั้งใจฟัง มัวแต่คุยกันรับรองได้ว่าคะแนนของนักเรียนคงไม่เป็นที่น่าพอใจอย่างแน่นอน มีนักเรียนคนไหนไม่เข้าใจในสิ่งที่ครูสอนบ้างไหมครับยกมือถามได้เลยนะ

สุวิภา คุณครูคะ หนูยังร้องไม่ค่อยได้เลยคะ เพราะเพื่อน ๆ คุยกันเสียงดังหนูเลยไม่ได้ยินว่าเพลงที่ครูสอนนั้นร้องอย่างไรเลยคะ ครูช่วยสอนใหม่อีกรอบได้ไหมคะ

Mr. Lolito ไหนมีใครต้องการให้ครูสอนใหม่อีกรอบ ยกมือหน่อยสิ

บรรยาย นักเรียนยกมือแสดงความต้องการที่จะให้ Mr. Lolito สอนร้องเพลงใหม่อีกรอบเกือบทั้งห้อง

Mr. Lolito เอาเป็นว่าเดี๋ยวครูร้องให้ฟังอีกรอบแล้วกันนะครับ แต่ถ้ารอบนี้นักเรียนยังไม่ตั้งใจฟังอีก มัวแต่สนใจเรื่องอื่นอยู่ละก็ ครูช่วยอะไรไม่ได้แล้วนะครับ ถ้าสอบไม่ได้คะแนนเก็บก็ไม่ดีก็อย่ามาว่ากันนะ

บรรยาย แล้ว Mr. Lolito ก็เริ่มสอนเพลง The Contest อีกครั้ง ระหว่างนั้นชิดชนกกับพรสุดาที่ยังไม่สนใจในสิ่งที่ครูสอน และนั่งคุยกันเหมือนเดิม ส่วนอิกษณียิบเครื่องดนตรีมาเล่นอีกเหมือนเดิมโดยไม่สนใจคำเตือนของครู

- Mr. Lolito ยังมีใครที่ไม่เข้าใจอีกไหมครับ สุวิภาเธอเข้าใจหรือยัง
- สุวิภา เข้าใจแล้วค่ะ
- Mr. Lolito ถ้าเข้าใจกันหมดแล้วก็เตรียมตัวสอบกันนะครับ อ้อ! ลืมบอกไปว่าการสอบของครูวันนี้จะต้องอ่านโน้ตด้วยนะครับ ไม่ใช่ร้องเพลงอย่างเดียว
- บรรยาย Mr. Lolito เรียกนักเรียนเข้าทดสอบทีละ 1 คน จนเสียงออกดังขึ้น
- Mr. Lolito เอาล่ะครับนักเรียนวันนี้หมดเวลาแล้ว เดี่ยวเวลาเดินแถวกลับห้องเรียนเดินให้เป็นระเบียบนะครับ หัวหน้าบอกทำความเคารพครับ
- บรรยาย หลังจากที่เพื่อน ๆ เดินออกจากห้องดนตรีหมดแล้วชิตชนกเดินเข้ามาหา Mr. Lolito ที่โต๊ะ แล้วพูดว่า
- ชิตชนก ครูคะ หนูร้องเพลงที่ครูสอนไม่ได้เลยคะ เพราะหนูมัวแต่คุยกับเพื่อนอยู่ หนูเลยไม่เข้าใจและก็ไม่รู้เรื่องในสิ่งที่ครูสอนในวันนี้
- Mr. Lolito หนูนั่งคุยอยู่กับใครล่ะ
- ชิตชนก คุยกับพรสุดาคะ
- Mr. Lolito อ้าว ! นี่ไงพรสุดามาพอดี พรสุดาหนูนั่งคุยกับชิตชนกตอนที่ครูสอนอยู่ใช้หรือไม่
- พรสุดา ค่ะ หนูร้องเพลงที่ครูสอนในวันนี้ไม่ได้เลยคะ แล้วหนูก็ร้องเพลงตอนสอบไม่ได้ด้วยคะ หนูอยากให้ครูช่วยสอนใหม่อีกสักครั้งได้ไหมคะ แล้วหนูก็อยากจะมาขอสอบแก้ตัวใหม่อีกด้วยคะ
- Mr. Lolito ดินะที่ผิดแล้วยังยอมรับผิด อย่างนั้นก็ต้องมาหลังจากที่เลิกเรียนนะ เดี่ยวครูสอนใหม่อีกครั้ง
- ชิตชนก ขอบคุณคะครู
- พรสุดา ขอบคุณคะ ครูใจดีที่สุดเลยคะ
- บรรยาย หลังจากที่ชิตชนกกับพรสุดาออกจากห้องดนตรีได้ไม่นาน อิกษณีก็นั่งเดินเข้ามาหา Mr. Lolito แล้วพูดว่า
- อิกษณี ครูคะ เมื่อสักครูเห็นชิตชนกกับพรสุดาเขาเล่าให้หนูฟังว่าวันนี้หลังจากเลิกเรียนครูจะสอนเพลงที่ครูสอนไปเมื่อเช้าให้ฟังอีกครั้ง และเขาก็บอกว่าเขาจะขอคุณครูสอบใหม่จริงหรือคะ
- Mr. Lolito จริงครับ ครูจะสอนเพลงที่ครูสอนไปเมื่อเช้าให้กับชิตชนกกับพรสุดาฟังอีกครั้ง แต่เรื่องที่จะมาสอบใหม่นั้นเห็นทีคงจะไม่ได้ เพราะมันจะเป็นการเอาเปรียบเพื่อนคนอื่น ๆ มากเกินไป
- อิกษณี แหม ! เสียดายจัง
- Mr. Lolito เสียดายอะไรเธอ

- อิกษณีย์ เสียตายอะไรหรือ
- อิกษณีย์ ก็หนูนึกว่าครูจะอนุญาตให้สอบใหม่จริงอย่างที่ชิตชนกกับพรสุดาบอก หนูก็เลยคิดว่า จะมาขอด้วยเหมือนกัน
- Mr. Lolito ทำไมเธอถึงร้องไม่ได้ล่ะ มันยากเกินไปหรือ
- อิกษณีย์ เปลา่ะครู เพลงมันไม่ยากหรอกค่ะ แต่หนูไม่ได้ฟังตอนที่ครูสอน หนูมัวหยิบเครื่องดนตรีในห้องมาเล่น เลยไม่ได้ฟังครูสอนนะคะ
- ฉากที่ 2 ในชั่วโมงเรียนวิชาดนตรี
- Mr. Lolito หัวหน้านักเรียนบอกทำความเคารพได้แล้วครับ วันนี้ครูมีเรื่องที่จะคุยกับนักเรียนหลายเรื่อง
- บรรยาย หัวหน้านักเรียนบอกทำความเคารพ หลังจากนั้น Mr. Lolito จึงพูดขึ้นว่า
- Mr. Lolito สวัสดีนักเรียนทุกคน วันนี้เป็นชั่วโมงที่เราต้องแยกเรียนในภาคปฏิบัติ ตามเครื่องดนตรีที่นักเรียนถนัด แต่ก่อนที่จะแยกย้ายไปเรียนตามเครื่องดนตรีตามที่นักเรียนถนัด ครูขอแสดงความยินดีกับนักเรียนที่สอบได้คะแนนเต็ม ซึ่งมีหลายคนที่สามารถทำได้ นักเรียนคงจะทราบผลคะแนนกันทุกคนแล้ว ครูก็ต้องขอแสดงความเสียใจกับนักเรียนบางส่วนที่ได้คะแนนไม่น่าพอใจเท่าใดนัก ที่เป็นเช่นนี้เพราะนักเรียนไม่สนใจในสิ่งที่ครูสอน สิ่งหนึ่งที่ครูอยากจะบอกกับนักเรียนก็คือในการเรียนถ้าเราไม่สนใจในสิ่งที่ครูสอน แม้ว่านักเรียนจะเป็นคนที่เรียนเก่งแค่ไหน นักเรียนก็จะไม่สามารถประสบความสำเร็จในการเรียนได้ ไม่ใช่แต่ในวิชาดนตรีของครูแต่เพียงเท่านั้น แต่ครูหมายถึงทุก ๆ วิชาที่นักเรียนไม่ตั้งใจเรียนด้วย
- อิกษณีย์ ค่ะครูจากบทเรียนที่หนูได้รับในครั้งนี้นี้ หนูทราบแล้วว่า ถ้าเราขาดความสนใจในการเรียนจะทำให้เราไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนได้เลย หนูขอบคุณคุณครูมากค่ะที่ทำให้หนูได้รับบทเรียนในครั้งนี้

โปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี ครั้งที่ 5

ชื่อเรื่อง กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

ชื่อกิจกรรม เกมส์ “ จากหลากหลายกลายเป็นหนึ่ง ”

วัตถุประสงค์ เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

เวลา 45 นาที

อุปกรณ์ 1. ภาพเครื่องดนตรี ตัวโน้ตและสัญลักษณ์ต่างๆ

2. ตระกร้าขนาดพอเหมาะที่จะใส่ภาพ

3. นกหวีด 1 อัน

วิธีการดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเรื่องเกี่ยวกับการเรียน การสอนในวิชาดนตรี

และอธิบายเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ กติกาในการทำกิจกรรมครั้งนี้

ขั้นที่ 2 ขั้นมีส่วนร่วม

2.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม

2.2 ผู้วิจัยนำตะกร้าที่ใส่ภาพวางไว้ตรงกลาง

2.3 ผู้วิจัยเป่านกหวีด แล้วให้นักเรียนออกมาหยิบภาพที่ตนเองต้องการ

คนละ 1 ภาพเมื่อได้แล้วให้กลับไปนั่งที่

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนพิจารณาภาพของตนเอง ว่าสามารถจับคู่กับภาพของเพื่อนคนใดได้ ให้นักเรียนรีบจับคู่ให้เร็วที่สุด แล้วให้นั่งด้วยกัน

2.5 ผู้วิจัยถามนักเรียนแต่ละคู่ว่าภาพนั้นจับคู่กันได้อย่างไร และมีสิ่งใดที่ทำให้นักเรียนจับคู่กัน

2.6 ผู้วิจัยให้นักเรียนพิจารณาภาพของตนเองอีกครั้งและพยายามจัดกลุ่มหรือประเภทของภาพต่างๆ ให้สามารถอยู่ด้วยกันอย่างรวดเร็ว

2.7 เมื่อจัดกลุ่มเสร็จแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกตัวแทน 1 คน เพื่อออกมาอธิบายถึงภาพต่างๆในกลุ่มของตนเอง ว่ามีอะไรบ้าง และเข้ากันได้อย่างไร

ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์

ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ใจความสำคัญของกิจกรรม ความรู้ที่ได้รับจากกิจกรรม และความรู้เกี่ยวกับดนตรี

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยสรุปใจความสำคัญของกิจกรรมเพิ่มเติม ความรู้ที่ได้รับในการร่วมกิจกรรม และความรู้เกี่ยวกับดนตรี

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจของนักเรียนขณะร่วมกิจกรรม และการอภิปรายสรุปของนักเรียน

โปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี ครั้งที่ 6

ชื่อเรื่อง กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

ชื่อกิจกรรม อภิปรายกลุ่มเรื่อง “ ยังไม่สาย ”

วัตถุประสงค์ เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

เวลา 45 นาที

อุปกรณ์ 1. เอกสารเรื่อง “ ยังไม่สาย ”

2. ใบกำหนดงาน

วิธีการดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้

ขั้นที่ 2 ขั้นมีส่วนร่วม

2.1 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 4 คน

2.2 ผู้วิจัยแจกเอกสารการอภิปรายเรื่อง “ ยังไม่สาย ” พร้อมตั้งประเด็นปัญหาให้นักเรียนได้อภิปรายร่วมกัน

2.3 ผู้วิจัยให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมารายงานผลการอภิปรายให้สมาชิกฟัง

ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์

3.1 ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ถึงข้อคิดที่ได้รับจากการอภิปราย

3.2 ให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับความสำคัญของความตั้งใจในการเรียน ความมุ่งมั่น และความสำเร็จ

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป

4.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปร่วมกันเกี่ยวกับความตั้งใจในการเรียน การฝึกซ้อมและความสำเร็จ

4.2 ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมเกี่ยวกับความตั้งใจเรียน การฝึกซ้อมและความสำเร็จ

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม
3. สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็น และการสรุปของนักเรียน

เอกสารที่ใช้ในการอภิปรายกลุ่ม

เรื่อง “ยังไม่สาย”

ชามรเป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับดีเกือบทุกวิชา เขาเป็นนักเรียนที่มีความขยันหมั่นเพียร มุมานะในการเรียนดีมาก วิชาไหนที่เขาไม่เข้าใจเขาจะพยายามศึกษาค้นคว้าหาคำตอบ ชามรสนุกสนานกับการได้ศึกษาค้นคว้าตำราเรียนในห้องสมุดเป็นอย่างยิ่ง ด้วยความที่เธอเป็นคนใฝ่รู้ และชอบศึกษาค้นคว้าตำราเรียนอยู่เสมอเพื่อนๆ จึงตั้งฉายาให้เธอว่า “ชามร หนอนหนังสือ” ถึงแม้ว่าชามรจะเป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนดีเกือบทุกวิชา แต่ก็มีบางวิชาที่ชามรรู้สึกว่าตนเองมีผลการเรียนที่ยังไม่เป็นที่น่าพอใจนัก นั่นก็คือ วิชาดนตรี

ชามรรู้สึกว่าตนเองไม่ชอบและไม่มีความถนัดในเครื่องดนตรีที่ปฏิบัติอยู่เลย โดยเฉพาะ Saxophone ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีที่เธอปฏิบัติอยู่ ถึงแม้ว่าเธอจะพยายามตั้งใจฝึกปฏิบัติอย่างเต็มที่แล้วก็ตาม เขาก็ยังไม่สามารถบรรเลงเครื่องดนตรีชนิดนี้ให้เกิดความไพเราะได้เช่นเดียวกับเพื่อนคนอื่นๆ ด้วยสาเหตุนี้จึงทำให้ชามรรู้สึกเบื่อ และไม่อยากเรียนวิชาดนตรี เพราะเขารู้สึกว่าวิชาดนตรีเป็นวิชาที่ยากเกินความสามารถ และไม่สนุกเหมือนวิชาอื่นๆ อย่างไรก็ตามด้วยความที่ชามรเป็นเด็กที่มีความตั้งใจ และมีความพยายามที่จะศึกษาหาความรู้ เขาจึงตัดสินใจเล่าปัญหาของเขาให้คุณครูประจำวิชาฟัง พร้อมทั้งขอคำแนะนำจากคุณครู

หลังจากที่คุณครูได้รับฟังปัญหาของชามรแล้ว คุณครูจึงแนะนำให้ชามรเปลี่ยนเครื่องดนตรีจาก Saxophone เป็นเครื่องดนตรีประเภทอื่น แล้วแต่ความถนัดของชามร โดยคุณครูจะเป็นผู้คอยแนะนำแนวทางในการฝึกปฏิบัติ บอกเทคนิคการบรรเลงในเครื่องดนตรีที่ชามรเลือก แต่มีข้อแม้ว่าชามรจะต้องหาเวลาว่างมาฝึกซ้อม

เมื่อชามรได้รับคำแนะนำจากคุณครู ชามรตกลงใจที่จะเลือกเรียน Flute เพราะเป็นเครื่องดนตรีที่มีวิธีการปฏิบัติได้ง่ายกว่าเครื่องดนตรีชนิดอื่น และเป็นเครื่องดนตรีที่เขาเคยเรียนมาบ้างแล้ว เมื่อไหร่ที่ชามรมีเวลาว่างชามรมักจะมาซ้อมเป่า Flute กับคุณครูเสมอจนเขาเกิดทักษะความชำนาญในการบรรเลง สามารถบรรเลงเพลงต่างๆ ตามที่คุณครูกำหนดให้ได้อย่างไพเราะ และเมื่อถึงชั่วโมงเรียนวิชาดนตรีชามรก็สามารถบรรเลงเครื่องดนตรีตามบทเพลงที่คุณครูกำหนดให้พร้อมกับเพื่อนๆ ได้อย่างสนุกสนาน ชามรรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่งที่เขาสามารถบรรเลงดนตรีได้ไพเราะเช่นเดียวกับเพื่อนๆ อีกทั้งเขายังรู้สึกสนุกสนานทุกครั้งที่ได้เรียนวิชาดนตรี

ใบกำหนดงาน

ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มปฏิบัติดังนี้

1. เลือกหัวหน้ากลุ่ม ๆ ละ 1 คน ทำหน้าที่เป็นผู้นำการอภิปรายกลุ่ม
2. เลือกเลขานุการกลุ่ม ๆ ละ 1 คน ทำหน้าที่บันทึกผลงานของกลุ่ม
3. อ่านเอกสารเรื่อง “ยังไม่สาย” แล้วให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มร่วมกันแสดงความคิดเห็นเพื่อตอบคำถามต่อไปนี้
 - 3.1 ถ้านักเรียนเป็นชาวมร นักเรียนจะเปลี่ยนเครื่องดนตรีตามคำแนะนำของคุณครูหรือไม่ เพราะเหตุใด
 - 3.2 นักเรียนเคยรู้สึกอย่างชาวมรหรือไม่ ถ้าเคย นักเรียนมีวิธีการแก้ไขปัญหาอย่างไร
 - 3.3 นักเรียนคิดว่าความสนุกสนานในการเรียนวิชาดนตรีอยู่ที่ใด และเพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

โปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี ครั้งที่ 7

ชื่อเรื่อง กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

ชื่อกิจกรรม สถานการณ์จำลอง เรื่อง “ความตั้งใจของสุริย์”

วัตถุประสงค์ เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

เวลา 45 นาที

อุปกรณ์ 1. เอกสารสถานการณ์จำลองเรื่อง “ความตั้งใจของสุริย์”

2. เครื่องดนตรี

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยใช้เทคนิค “สถานการณ์จำลอง” ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้

ขั้นที่ 2 ขั้นมีส่วนร่วม

2.1 ผู้วิจัยอธิบายถึงสถานการณ์จำลองเรื่อง “ความตั้งใจของสุริย์” ผู้วิจัยและนักเรียนช่วยกันเลือกผู้แสดงสถานการณ์จำลอง

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนเลือกบทบาทตามสถานการณ์จำลองและผู้วิจัยแจกเอกสารแก่นักเรียน

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงบทบาทที่ให้ไปตามเวลาที่กำหนด

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ไม่แสดงเป็นผู้สังเกตการณ์

ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์

3.1 ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ ถึงข้อคิดเกี่ยวกับสถานการณ์จำลองและบทบาทของผู้แสดง

3.2 ให้นักเรียนช่วยกันอภิปรายแนวทางที่เกิดขึ้นในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรม

3.3 ให้นักเรียนวิเคราะห์เกี่ยวกับความสำคัญของดนตรี ความตั้งใจในการเรียนวิชาดนตรี

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปร่วมกันถึงข้อคิดและประโยชน์ของความตั้งใจและความพยายามในการเรียนวิชาดนตรี

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม
3. สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็น และการสรุปของนักเรียน

เอกสารประกอบการใช้สถานการณ์จำลอง

เรื่อง “ความตั้งใจของสุรีย์”

- บรรยาย** เสวรัตน์และสุรีย์เป็นเพื่อนรักกันมาก ทุกๆ เช้าทั้งสองคนมักจะนัดกันทานข้าวกันที่
ร้านอาหารเสมอ
- ฉากที่ 1** บริเวณร้านอาหารโรงเรียนสารสาสน์พิทยา
- บรรยาย** เสวรัตน์นั่งรอสุรีย์อยู่ที่โต๊ะอาหารในโรงเรียน ขณะนั่งรออยู่นั้น เธอก็ท่องโน้ตเพลง
วิชาดนตรี ที่จะต้องใช้ในการสอบปฏิบัติในวันนี้พอดี
สุรีย์เดินเข้ามาทักทายเสวรัตน์ว่า
- สุรีย์** เธอท่องโน้ตทำไมเธอ ! เสวรัตน์
- เสวรัตน์** เธอจำไม่ได้หรือว่าวันนี้คุณครูนัดพวกเราสอบปฏิบัติเก็บคะแนน นี่ไง ! เราเอาสมุด
โน้ตมาท่องด้วย เวลาสอบจะได้จำโน้ตได้ยังไงล่ะ
- สุรีย์** ตายล่ะ ! นี่ฉันลืมซะสนิทเลย ทำยังไงดีล่ะ ฉันยังจำโน้ตเพลงที่จะสอบไม่ได้เลย
ยิ่งร้ายไปกว่านั้นก็คือ ฉันไม่ได้เอาสมุดโน้ตมาด้วย แต่ไม่เป็นไรหรอก เพราะฉันคิด
ว่าวันนี้คงสอบไม่ถึงเลขที่เราหรอก
- เสวรัตน์** ไม่แน่นะสุรีย์ วันนี้คุณครูอาจจะสอบเก็บคะแนนทั้งห้องเลยก็ได้ ฉันว่าเธอเอาสมุดโน้ต
ของฉันไปถ่ายเอกสาร และเธอก็เตรียมท่องโน้ตไว้จะดีกว่า พอถึงเวลาสอบเธอจะได้
ปฏิบัติได้ไง
- สุรีย์** ได้เลยเดี๋ยวฉันจะตั้งใจอ่านนะเพื่อจะได้ให้ทันก่อนเข้าสอบ แล้วเสวรัตน์ก็ต้องช่วย
สอนฉันด้วยนะ
- เสวรัตน์** ได้สิจ๊ะ
- ฉากที่ 2** ห้องดนตรีสากล ในชั่วโมงเรียน
- บรรยาย** หลังจากที่หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจ
คุณครู สวัสดีคะนักเรียนทุกคน วันนี้เป็นวันที่ครูนัดกับนักเรียนสอบเก็บคะแนนใช้ไหมคะ
นักเรียน ใช่ค่ะ
คุณครู เอาล่ะ ถ้าอย่างนั้นให้นักเรียนทุกคนเตรียมเครื่องดนตรีที่ตนเองจะใช้สอบออกมา
และครูให้เวลาฝึกซ้อม 10 นาทีนะ
- เสวรัตน์** สุรีย์เดี๋ยวเธอรีบหยิบเครื่องมานะ แล้วมาซ้อมด้วยกัน
- สุรีย์** เดี่ยวเธอรอฉันแป๊บหนึ่งนะ เดี่ยวฉันหยิบเครื่องก่อน แล้วเรามาซ้อมกันให้พร้อมที่จะ
สอบเลยนะ

- บรรยาย** ในช่วงเวลาที่ครูให้เวลาช้อนั้นเสาวรัตน์และสุรีย์ตั้งใจซ้อมอย่างมากเพื่อหวังว่าจะสอบได้จนถึงเวลาที่คุณครูเรียกนักเรียนสอบเป็นรายบุคคล
- คุณครู** เอาละคะนักเรียน หยุดซ้อมได้แล้ว เตรียมตัวให้พร้อมนะค่ะ การสอบครั้งนี้ครูจะเริ่มสอบจากเลขที่มากไปหาเลขที่น้อย ก่อนสอบนักเรียนตรวจสอบความพร้อมของเครื่องดนตรีก่อนนะค่ะ ถ้าพร้อมแล้วเริ่มจากเลขที่สุดท้ายเลยคะ เลขที่ 34 เด็กหญิงสุรีย์ หยิบเครื่องที่หนูจะใช้สอบมาด้วยนะค่ะ พร้อมแล้วก็บรรเลงได้เลย
- เสาวรัตน์** สุรีย์เล่นให้เต็มที่เลยนะ ไม่ต้องกลัวหรือตื่นเต้น เล่นตามที่เราซ้อมกันไว้ ฉันจะเอาใจช่วย
- สุรีย์** ขอบใจมากนะ
- บรรยาย** หลังจากที่เสาวรัตน์สอบเสร็จ คุณครูกล่าวว่า
- คุณครู** เอาละคะนักเรียน วันนี้หมดเวลาแล้วส่วนเลขที่ที่ยังไม่ได้สอบเราคงต้องสอบกันในคาบเรียนต่อไปนะค่ะ ส่วนนักเรียนที่สอบไปแล้วหลายคนก็เตรียมตัวมาดี แต่ก็ยังมีหลายคนที่ไม่ค่อยพร้อมกับการสอบครั้งนี้ คะแนนที่ได้ส่วนใหญ่ก็จัดว่าอยู่ในเกณฑ์ดีหลายคน อยู่ในเกณฑ์พอใช้ก็มีบ้าง
- พัชชา** คุณครูคะ คนที่สามารถบรรเลงได้จบเพลงได้คะแนนเต็มใช่คะ
- คุณครู** ไม่ใช่จ๊ะ ครูดูตั้งแต่การเตรียมตัวในขณะที่ฝึกซ้อมก่อนจะสอบ ความตั้งใจในการเรียนและความสามารถของแต่ละคน บางครั้งคนที่เล่นได้จบเพลงก็อาจจะไม่ได้คะแนนเต็มเสมอไปก็ได้นะส่วนนักเรียนคนที่ยังไม่ได้สอบก็เตรียมตัวให้พร้อมในคราวหน้านะจะวันนี้หมดเวลาแล้วละ
- บรรยาย** หลังจากที่หัวหน้าชั้นบอกทำความเคารพ คุณครูก็ปล่อยนักเรียนให้เดินกลับห้องเรียนเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป
- ฉากที่ 3** หลังจากเลิกเรียนคาบสุดท้าย สุรีย์เดินไปหาเสาวรัตน์ที่โต๊ะพร้อมกับพูดว่า....
- สุรีย์** เสาวรัตน์ฉันขอบใจเธอมากนะสำหรับความช่วยเหลือของเธอนี้มีให้กับเราวันนี้ ถ้าไม่มีเธอ ฉันคงสอบไม่ได้แน่เลยละ
- เสาวรัตน์** ไม่เป็นไรหรอกสุรีย์ เราเป็นเพื่อนกันนี่เพื่อนก็ต้องช่วยเพื่อนสิ จริงไหม
- สุรีย์** เธอช่างเป็นเพื่อนที่แสนดีจริงๆ เลย เราภูมิใจที่มีเพื่อนอย่างเธอ เพื่อนที่ดีต่อกันอย่างนี้ตลอดไป
- เสาวรัตน์** แน่แน่นอนจ๊ะ

โปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี ครั้งที่ 8

ชื่อเรื่อง กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

ชื่อกิจกรรม เกมส์ “ดีด สี ตี เป่า”

วัตถุประสงค์ เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

เวลา 45 นาที

อุปกรณ์ -

วิธีการดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับประเภทของเครื่องดนตรี และอธิบายเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ กติกาในการทำกิจกรรมครั้งนี้

ขั้นที่ 2 ขั้นมีส่วนร่วม

2.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนคิดชื่อของเครื่องดนตรี ให้ตรงกับประเภทที่ครูกำหนด เช่น ให้บอกชื่อเครื่องดนตรีประเภทเป่า ได้แก่ ขลุ่ย , Flute , Trumpet เป็นต้น

2.3 ผู้วิจัยบอกประเภทของเครื่องดนตรีแล้วให้นักเรียนตอบชื่อเครื่องดนตรีในแต่ละประเภท ห้ามซ้ำกัน หากมีผู้ใดกล่าวชื่อเครื่องดนตรีซ้ำกันก็จะถูกคัดออก

2.4 ผู้วิจัยถามบอกประเภทของเครื่องดนตรีไปเรื่อย ๆ จนได้สมาชิกจำนวน 4 คน ก็ยุติ

2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ไม่ถูกคัดออก ช่วยกันคิดว่าจะให้เพื่อนแสดงอะไร โดยเน้นถึง

ความสนุกสนาน

ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์

ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันสรุปเกี่ยวกับกิจกรรม และร่วมกันอภิปรายความรู้ ความเข้าใจที่ได้รับจากกิจกรรม

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยสรุปใจความสำคัญของกิจกรรมเพิ่มเติม แนะนำการนำความรู้ที่ได้รับจากกิจกรรมไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยเน้นถึงความตั้งใจในการเรียนและการทำกิจกรรม

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจของนักเรียนขณะร่วมกิจกรรม และการอภิปรายสรุปของนักเรียน

โปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี ครั้งที่ 9

ชื่อเรื่อง กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

ชื่อกิจกรรม อภิปรายกลุ่ม เรื่อง “ไม่มีอะไรไถ่กินพยายาม ”

วัตถุประสงค์ เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

เวลา 45 นาที

อุปกรณ์ เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง “ไม่มีอะไรไถ่กินพยายาม ”

วิธีการดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้

ขั้นที่ 2 ขั้นมีส่วนร่วม

2.1 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 4 คน

2.2 ผู้วิจัยแจกเอกสารการอภิปรายเรื่อง “ไม่มีอะไรไถ่กินพยายาม” พร้อมทั้งประเด็นปัญหาให้นักเรียนได้อภิปรายร่วมกัน

2.3 ผู้วิจัยให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมารายงานผลการอภิปรายให้สมาชิกฟัง

ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์

3.1 ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ถึงข้อคิดที่ได้รับจากการอภิปราย

3.2 ให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับความสำคัญของดนตรี ความตั้งใจในการเรียน

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป

4.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปร่วมกันเกี่ยวกับข้อคิดและความสำคัญของดนตรี ความตั้งใจเรียน และการฝึกซ้อม

4.2 ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมเกี่ยวกับความสำคัญของดนตรี ความตั้งใจเรียน และการฝึกซ้อม

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม
3. สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็น และการสรุปของนักเรียน

เอกสารที่ใช้ในการอภิปรายกลุ่ม เรื่อง “ไม่มีอะไรไถ่ถอนความพยายาม”

พรเทพเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง ผลการเรียนของเขายู่ในระดับปานกลาง พรเทพชอบและตั้งใจเรียนวิชาดนตรีมากเป็นพิเศษ เพราะเขารู้สึกว่าทุกครั้งที่เขาได้บรรเลง หรือเป่าเพลงต่างๆ เขาจะรู้สึกผ่อนคลาย และช่วยฝึกให้เขามีสมาธิในการเรียนให้ดียิ่งขึ้น และเครื่องดนตรีที่เขาถนัดและสามารถเล่นได้ชำนาญมากที่สุดคือ Trumpet แต่ด้วยความที่เขาไม่ค่อยมีเวลาที่จะฝึกซ้อม ทุกครั้งที่เขาบรรเลง เพื่อนๆ จะหัวเราะในฝีมือของเขา และมักจะบอกให้เขาหยุดเล่นเพราะท่วงเสียงเพลงที่พรเทพบรรเลงไม่ได้

พรเทพรู้สึกอายที่ไม่สามารถบรรเลงตามที่ครูกำหนดให้ได้ ไพเราะเหมือนดังเช่นที่ผ่านมา ทั้งๆ ที่เขาพยายามเล่นอย่างเต็มความสามารถแล้ว ด้วยความที่พรเทพมีความตั้งใจจริงเขาจึงตัดสินใจขอคำแนะนำจากคุณครูดนตรี ครูจึงแนะนำให้พรเทพหาเวลาว่างมาฝึกซ้อม เพราะการบรรเลงเครื่องดนตรีให้ไพเรานั้น นอกจากจะขึ้นอยู่กับพรสวรรค์ของแต่ละบุคคลแล้ว ยังขึ้นอยู่กับความขยันในการฝึกซ้อมด้วย

หลังจากที่พรเทพได้รับคำแนะนำจากคุณครู เขาก็จะหาเวลาว่างไปฝึกเป่า Trumpet เสมอ ไม่ว่าจะเป็นหลังรับประทานอาหารกลางวัน หรือหลังเลิกเรียน นอกจากนี้พรเทพยังขอให้ครูสอนเทคนิควิธีการเป่าที่ถูกต้อง แนวทางในการบรรเลงให้ไพเราะ ตลอดจนสอนเพลงที่นอกเหนือจากบทเรียนให้กับเขาเพื่อนำไปเป่าในโอกาสต่างๆ

ด้วยความที่พรเทพมีความตั้งใจจริง และขยันฝึกซ้อม ทำให้เขาสามารถที่จะเป่า Trumpet ได้ไพเราะจนเป็นที่ชื่นชมในบรรดากลุ่มครูและเพื่อนๆ นอกจากนั้นเขายังได้รับคัดเลือกให้เป็นนักดนตรีของโรงเรียนและเป็นตัวแทนของโรงเรียนไปบรรเลงเพลงร่วมกับนักดนตรีของโรงเรียนในเครือ เนื่องในงานประจำปีของโรงเรียน

ใบกำหนดงาน

ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มปฏิบัติดังนี้

1. เลือกหัวหน้ากลุ่มๆ ละ 1 คน ทำหน้าที่เป็นผู้นำการอภิปรายกลุ่ม
2. เลือกเลขานุการกลุ่มๆ ละ 1 คน ทำหน้าที่บันทึกผลงานของกลุ่ม
3. อ่านเอกสารเรื่อง “ไม่มีอะไรไถลเกินความพยายาม” แล้วให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มร่วมกันแสดงความคิดเห็น เพื่อตอบคำถามต่อไปนี้
 - 3.1 นักเรียนคิดว่าการบรรเลงดนตรีให้ไพเราะนั้นขึ้นอยู่กับความขยันในการฝึกซ้อมจริงหรือไม่ เพราะเหตุใด
 - 3.2 นักเรียนคิดว่าคนที่มีความพรสวรรค์ในการเล่นดนตรีไม่จำเป็นต้องฝึกซ้อมก็สามารถบรรเลงดนตรีให้ไพเราะได้จริงหรือไม่ อย่างไร
 - 3.3 ถ้านักเรียนต้องตกอยู่ในสภาพเดียวกับพรเทพ นักเรียนจะอย่างไร เพราะเหตุใด

โปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

ครั้งที่ 10

ชื่อเรื่อง กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

ชื่อกิจกรรม สถานการณ์จำลอง เรื่อง “ พรสวรรค์หรือพรแสวง ”

วัตถุประสงค์ เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

เวลา 45 นาที

อุปกรณ์ เอกสารสถานการณ์จำลองเรื่อง “ พรสวรรค์หรือพรแสวง ”

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยใช้เทคนิค “สถานการณ์จำลอง” ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้

ขั้นที่ 2 ขั้นมีส่วนร่วม

2.1 ผู้วิจัยอธิบายถึงสถานการณ์จำลองเรื่อง “ พรสวรรค์หรือพรแสวง ” ผู้วิจัยและนักเรียนช่วยกันเลือกผู้แสดงสถานการณ์จำลอง

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนเลือกบทบาทตามสถานการณ์จำลองและผู้วิจัยแจกเอกสารแก่นักเรียน

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงบทบาทที่ให้ไปตามเวลาที่กำหนด

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ไม่แสดงเป็นผู้สังเกตการณ์

ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์

3.1 ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ ถึงข้อคิดเกี่ยวกับสถานการณ์จำลอง และบทบาทของผู้แสดง

3.2 ให้นักเรียนช่วยกันอภิปรายแนวทางที่เกิดขึ้นในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรม

3.3 ให้นักเรียนวิเคราะห์เกี่ยวกับความสำคัญของดนตรี ความตั้งใจในการเรียนวิชาดนตรี

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปร่วมกันถึงข้อคิดและประโยชน์ของความตั้งใจ และความพยายามในการเรียนวิชาดนตรี

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม
3. สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็น และการสรุปของนักเรียน

เอกสารประกอบการใช้สถานการณ์จำลอง

เรื่อง “ พรสวรรค์หรือพรแสวง ”

บรรยาย จรรยาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นเด็กที่มีพรสวรรค์ในการร้องเพลง แต่มีข้อเสียอยู่ที่ว่าเธอไม่ชอบการฝึกซ้อม ผิดกับนาตาลีที่เป็นเด็กที่มีความตั้งใจที่จะฝึกซ้อมร้องเพลง แต่ขาดพรสวรรค์ในด้านของดนตรี

ฉากที่ 1 บริเวณโรงอาหารในช่วงเช้า

พัชรี จรรยา คุณครูปิยวรรณให้มาตามเธอไปซ้อมร้องเพลงนะ

จรรยา เหนื่อยจะ ฉันเดี๋ยวฉันตามไปนะ

นาตาลี อ้าวทำไมไม่รีบไปละจรรยา เดี๋ยวก็โดนดุหรอก

พัชรี อ้อ เธอด้วยนะนาตาลี ครูก็เรียกเธอเหมือนกัน

นาตาลี จริงเหรอ ฉันฉันไปก่อนนะจรรยา เดี๋ยวฉันร้องไม่ได้จะแย่

จรรยา จะ เดี๋ยวฉันตามไปนะ

บรรยาย ในห้องดนตรีมีการฝึกซ้อมร้องเพลง นักเรียนทุกคนมาซ้อมกันตามปกติ ขาดเพียงแต่จรรยาเท่านั้นที่ยังไม่ได้มาซ้อม

ฉากที่ 2 ห้องดนตรี

ครูปิยวรรณ พัทรี เธอได้ไปตามจรรยาหรือเปล่าจ๊ะ

พัชรี ไปมาแล้วค่ะ จรรยาบอกว่าเดี๋ยวจะตามมาค่ะ

ครูปิยวรรณ เหนื่อยจะ

จรรยา ขออนุญาตเข้าห้องค่ะ

ครูปิยวรรณ เข้ามาได้จ๊ะ จรรยาเธอร้องเพลงแผ่นดินของเราได้หรือยังจ๊ะ

จรรยา ได้แล้วค่ะ

ครูปิยวรรณ ดีจ๊ะ ฉันเราซ้อมต่อแล้วกัน

นาตาลี ดีจังเลยนะจรรยา ที่เธอร้องได้แล้วนะ เก่งจัง ส่วนฉันยังร้องไม่ได้เลย คงต้องฝึกซ้อมอีกเยอะเลยละ

จรรยา จะ ถ้ามีอะไรสงสัยก็ถามได้นะ

บรรยาย หลังจากฝึกซ้อมกับคุณครูปิยวรรณเสร็จ นักเรียนทุกคนก็แยกย้ายกันไปพัก เหลือเพียงนาตาลีคนเดียวที่อยู่ฝึกซ้อมต่อ

ครูปิยวรรณ นาตาลี เธอไม่ไปพักก่อนหรือ

นาทาลี ไม่ค่ะ หนูขอซ้อมร้องเพลงต่อดีกว่าค่ะ เหลืออีกท่อนเดียวหนูก็จะร้องได้
หมดทั้งเพลงแล้วละค่ะ

ครูปิยวรรณ ถ้าอย่างนั้นก็แล้วแต่เธอจะ เธอเป็นเด็กมีความตั้งใจดีมาก เธอต้องทำได้แน่นอน
ถ้ามีอะไรก็ปรึกษาครูได้นะจ๊ะ

นาทาลี ค่ะ ขอบคุณมากค่ะอาจารย์

จรรยา นาทาลียังไม่ไปพักอีกเหรอ

นาทาลี ยังหรือค่ะ ฉันขอซ้อมก่อนแล้วกัน

จรรยา งั้นฉันไปพักก่อนนะ

บรรยาย 1 สัปดาห์ผ่านไป นักเรียนทุกคนสามารถร้องเพลงแผ่นดินของเราได้ และได้รับ
ประกาศจากกองอำนวยการถึงการประกวดร้องเพลง

ครูปิยวรรณ สวัสดีค่ะ วันนี้ครูมีข่าวมาบอกจ๊ะ

พัชรี ข่าวอะไรคะครู

ศิริลักษณ์ ใช่ว่า ข่าวอะไรคะ หรือว่าจะมีการแข่งร้องเพลงคะ

ครูปิยวรรณ ใช่จ๊ะ จะมีการแข่งขันร้องเพลง ดังนั้นจะมีการคัดเลือกนักเรียนเป็นตัวแทนไปประกวด
ร้องเพลงกับนักเรียนโรงเรียนอื่น

นาทาลี ดีจังเลยคะ หนูจะขยันฝึกซ้อมให้มากขึ้นค่ะ

บรรยาย นักเรียนทุกคนตั้งใจฝึกซ้อมอย่างมาก เพื่อที่จะได้เป็นตัวแทนไปประกวดร้องเพลงกับ
โรงเรียนอื่น ยกเว้นแต่จรรยา

นาทาลี จรรยา เธอไม่ซ้อมเหรอ

จรรยา ไม่หรือค่ะ ฉันร้องได้แล้วละ

นาทาลี ดีจังเลยนะ ที่เธอไม่ต้องซ้อมก็ร้องได้

จรรยา งั้นฉันไปก่อนนะ

บรรยาย นาทาลีตั้งใจฝึกซ้อมอย่างมุ่งมั่นและตั้งใจ โดยหวังว่าจะได้เป็นตัวแทนของโรงเรียน
เธอฝึกหนักกว่าเพื่อนทุกคน จนถึงวันคัดเลือกตัวแทนนักเรียน

ครูปิยวรรณ เอาละจ๊ะ เดี่ยวครูเรียกชื่อนักเรียนทีละคนนะจ๊ะ พัทรี คนแรกจ๊ะ

พัชรี ค่ะ

บรรยาย นักเรียนทุกคนได้ทดสอบความสามารถเรียบร้อยแล้ว การประกาศผลก็เริ่มขึ้น

ครูปิยวรรณ นาทาลี เธอได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนของโรงเรียนไปร่วมประกวดการร้องเพลงนะจ๊ะ

นาทาลี จริงหรือคะ ขอบคุณค่ะ

ครูปิยวรรณ ส่วนนักเรียนคนอื่นไม่ต้องเสียใจนะจ๊ะ แล้วก็หมั่นฝึกซ้อมให้มากขึ้นนะจ๊ะ
 เพราะการแข่งขันจะมีอีกหลายรายการเลยทีเดียวนะจ๊ะ

ฉากที่ 3 โรงอาหารของโรงเรียน

จรรยา ทำไมฉันถึงไม่ได้รับเลือกนะ

ศิริลักษณ์ ก็ฉันไม่เห็นเธอซ้อมเลยนี่นา ส่วนนาตาสีนั้นะ ฉันเห็นเขาซ้อมทุกวันเลย ก็สมควร
 แล้วล่ะที่เขาได้รับคัดเลือกนะ

บรรยาย เมื่อจรรยาได้ฟังดังนั้นก็นึกขึ้นได้ว่า หากตนขยันฝึกซ้อมให้มากกว่านี้ คงจะทำให้เธอ
 ได้รับคัดเลือกให้เป็นตัวแทนเข้าร่วมการแข่งขันประกวด เธอเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์แต่พรแสวง
 เท่านั้นแหละที่เธอขาดไป เธอจะต้องฝึกซ้อมให้มากขึ้น เพราะการฝึกซ้อมจะช่วยให้
 เกิดการพัฒนาในทักษะการร้องเพลง และจะต้องฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ

โปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี ครั้งที่ 11

ชื่อเรื่อง กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

ชื่อกิจกรรม เกมส์ “ ดนตรีมนุษย์ ”

วัตถุประสงค์ เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี

เวลา 45 นาที

อุปกรณ์ -

วิธีการดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเรื่องเกี่ยวกับการเรียนวิชาดนตรี เสียงต่างๆ ของเครื่องดนตรีและอธิบายเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ กติกาในการทำกิจกรรมครั้งนี้

ขั้นที่ 2 ขั้นมีส่วนร่วม

2.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนที่ร่วมกิจกรรม สมมติให้ตนเองเป็นนักดนตรีแล้วเลือกเล่นเครื่องดนตรีตามที่นักเรียนชอบ

2.2 นักเรียนทำหน้าที่เป็นนักดนตรี ทุกคนจะต้องทำหน้าที่ของตน โดยการเปล่งเสียงร้องให้เหมือนกับเสียงของเครื่องดนตรีนั้นจริงๆ

2.4 ผู้วิจัยเป่านกหวีดเป็นสัญญาณเริ่มการบรรเลง ทุกคนก็เริ่มบรรเลง เมื่อให้หยุดก็ต้องหยุด ถ้าสั่งให้เล่นเร็วก็ต้องเล่นเร็ว ถ้าสั่งให้เล่นช้าก็ต้องเล่นช้าตามที่ผู้วิจัยสั่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์

ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ใจความสำคัญของกิจกรรม ความรู้ที่ได้รับจากกิจกรรม

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยสรุปใจความสำคัญของกิจกรรมเพิ่มเติม ความรู้ที่ได้รับในการร่วมกิจกรรม

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจของนักเรียนขณะร่วมกิจกรรม และการอภิปรายสรุปของนักเรียน

โปรแกรมการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรี ครั้งที่ 12

ชื่อเรื่อง ปัจฉิมนิเทศน์

ชื่อกิจกรรม “ ร่วมกันสรุป ”

วัตถุประสงค์ 1. เพื่อให้นักเรียนได้ร่วมอภิปรายสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการเข้าร่วมกิจกรรม
2. เพื่อให้นักเรียนได้เห็นถึงประโยชน์ของการตั้งใจเรียน และลดพฤติกรรม
ไม่ตั้งใจเรียน

เวลา 45 นาที

อุปกรณ์ -

วิธีการดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม แล้วให้นั่งเป็นวงกลม
 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายในกลุ่มของตนเองเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการใช้กิจกรรมกลุ่ม เกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน และพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน แล้วสรุปผลการอภิปราย
 3. ผู้วิจัยให้ตัวแทนนักเรียนทั้งสองกลุ่มออกมาสรุปให้สมาชิกทุกคนทราบ
 4. ผู้วิจัยช่วยสรุปเพิ่มเติมเกี่ยวกับผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
- วิชาดนตรี
5. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณผู้ช่วยผู้วิจัย ผู้ร่วมการทดลองและกล่าวขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการร่วมกิจกรรม
 6. ผู้วิจัยกล่าวปิดการใช้โปรแกรมกิจกรรมกลุ่ม

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจและความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรม
2. สังเกตจากการอภิปรายและการสรุปของนักเรียน

ภาคผนวก ค

- 1 ตารางความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลอง
ตลอด 3 ระยะ
- 2 ตารางความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มควบคุม
ตลอด 3 ระยะ
- 3 ตารางคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง
- 4 ตารางคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง
- 5 ตารางแสดงผลต่างของคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง
และกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง
- 6 กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลอง ตลอด
3 ระยะ
- 7 กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มควบคุม ตลอด
3 ระยะ

ตาราง 4 ตารางความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนเป็นรายบุคคล
ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ

ระยะที่	สัปดาห์ที่	ครั้งที่	นักเรียนคนที่								มัธยฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
A1	1	1	15	13	16	16	10	14	15	14	14.5
		2	14	15	15	17	13	15	16	15	15
	2	1	16	14	13	15	12	15	14	14	14.5
		2	13	16	15	14	13	16	13	17	14.5
มัธยฐาน			14.5	14.5	15	15.5	12.5	15	14.5	14.5	14.5
B	3	1	13	12	13	11	9	10	9	11	11
		2	11	9	9	8	9	7	8	8	8.5
	4	1	9	8	8	6	6	7	5	8	7.5
		2	7	6	6	5	4	5	4	7	4.5
	5	1	5	5	4	3	5	4	4	5	4.5
		2	4	4	3	3	4	3	2	4	3.5
	6	1	4	3	3	2	2	2	2	3	2.5
		2	2	3	4	2	3	2	2	2	2
	7	1	2	2	2	1	2	1	1	2	2
		2	1	1	2	1	1	2	1	1	1
	8	1	1	1	1	0	1	1	0	0	1
		2	1	2	0	1	0	1	0	0	0.5
มัธยฐาน			4	3.5	3.5	2.5	3.5	2.5	2	3.5	3
A2	9	1	1	1	1	1	1	0	1	1	1
		2	1	1	1	2	1	1	1	1	1
	10	1	2	2	3	1	1	2	2	2	2
		2	2	1	1	1	2	1	1	1	1
มัธยฐาน			1.5	1	1	1	1	1	1	1	1

ตาราง 5 ตารางความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนเป็นรายบุคคล
ในกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ

ระยะที่	สัปดาห์ ที่	ครั้งที่	นักเรียนคนที่								มัธยฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
A1	1	1	18	17	17	15	16	14	17	15	16.5
		2	17	17	16	16	17	15	16	17	16.5
	2	1	15	15	16	17	14	13	15	16	15
		2	13	14	16	15	13	13	16	15	14.5
มัธยฐาน			16	16	16	15.5	15	13.5	16	15.5	15.75
B	3	1	13	12	14	13	13	13	15	14	13
		2	13	13	15	14	12	10	14	14	13.5
	4	1	14	13	14	13	12	12	12	13	13
		2	12	11	12	11	11	10	12	11	11
	5	1	10	10	11	10	10	9	10	10	10
		2	8	9	10	8	9	8	9	9	9
	6	1	8	8	9	9	9	9	10	8	9
		2	10	7	9	8	8	8	11	7	8
	7	1	8	6	8	7	8	9	9	6	8
		2	9	7	6	7	6	7	7	6	7
	8	1	8	6	7	6	7	6	7	8	7
		2	7	6	8	8	8	9	8	7	8
มัธยฐาน			9.5	8.5	9.5	8.5	9	9	10	8.5	9
A2	9	1	8	8	7	7	7	7	7	6	7
		2	7	7	5	5	6	7	8	8	7
	10	1	6	6	6	7	5	6	6	7	6
		2	6	8	6	6	5	6	7	6	6
มัธยฐาน			6.5	7.5	6	6.5	5.5	6.5	7	6.5	6.5

ตาราง 6 ตารางคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนกลุ่มทดลอง
ก่อนและหลังการทดลอง

นักเรียน คนที่	พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชา ดนตรี		ผลต่างของ พฤติกรรม ไม่ตั้งใจ เรียนของ นักเรียน	อันดับ	R^-	R^+
	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง				
1	58	6	62	7	0	7
2	58	5	63	8	0	8
3	59	6	53	2.5	0	2.5
4	62	5	57	6	0	6
5	48	5	43	1	0	1
6	60	4	56	5	0	5
7	58	5	53	2.5	0	2.5
8	60	5	54	4	0	4
Mdn.	58.5	5.00	55.00	4.5	$\Sigma R^- = 0$	$\Sigma R^+ = 36$
Q.D	1.00	0.00	2.00	1.75		

$T = 0^{**}$

$**$ มีนัยทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 7 ตารางคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนกลุ่มควบคุม
ก่อนและหลังการทดลอง

นักเรียน คนที่	พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชา ดนตรี		ผลต่างของ พฤติกรรม ไม่ตั้งใจ เรียนของ นักเรียน	อันดับ	R^-	R^+
	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง				
1	63	27	36	4	0	4
2	63	29	34	2	0	2
3	65	24	41	8	0	8
4	63	25	38	6	0	6
5	60	23	39	7	0	7
6	55	26	29	1	0	1
7	64	28	36	4	0	4
8	63	27	36	4	0	4
Mdn.	63.00	26.5	36.00	4.00	$\Sigma R^- = 0$	$\Sigma R^+ = 36$
Q.D	1.50	1.50	1.50	2.00		

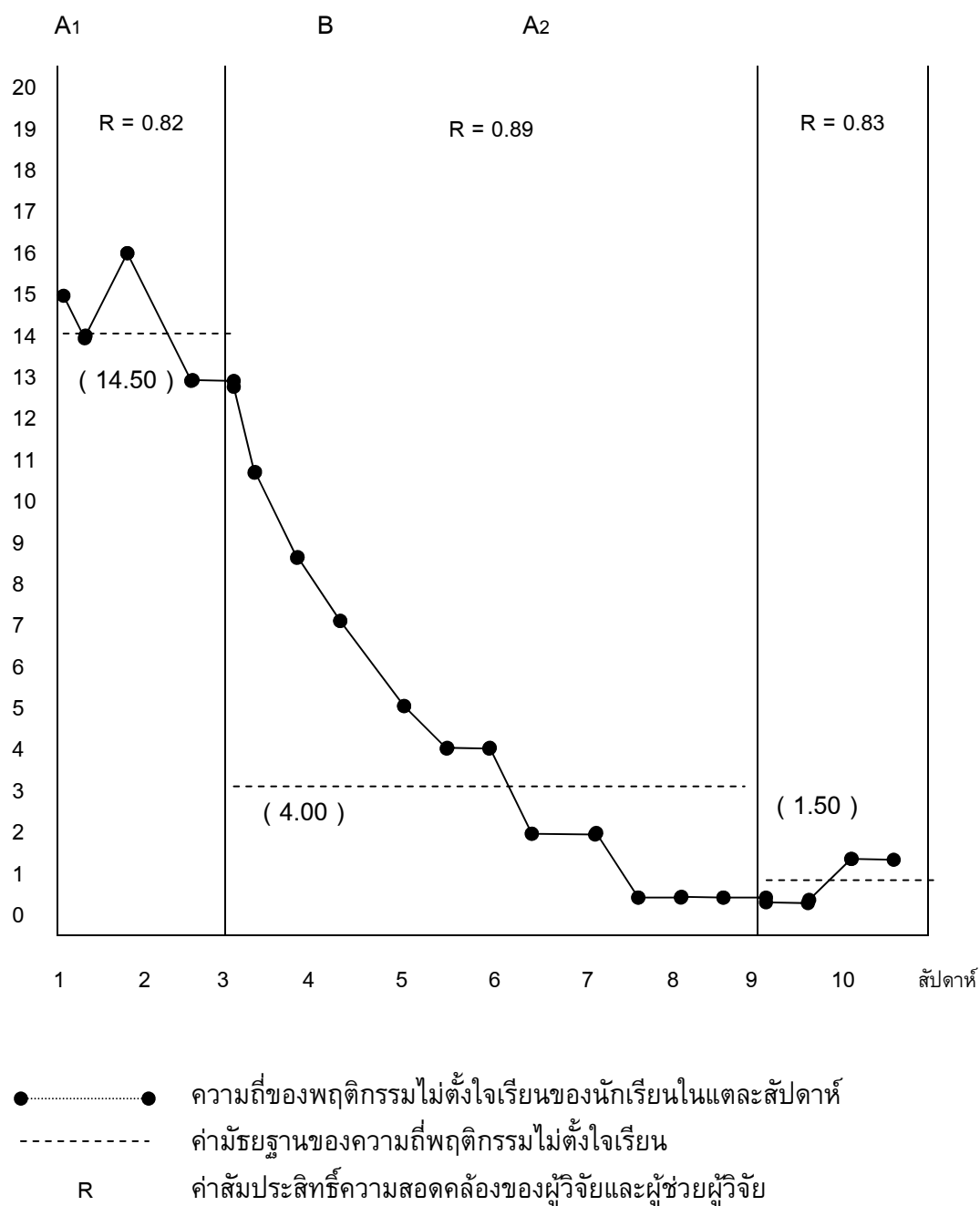
$$T = 0 **$$

** มีนัยทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 8 แสดงผลต่างของคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนกลุ่มทดลอง
และกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

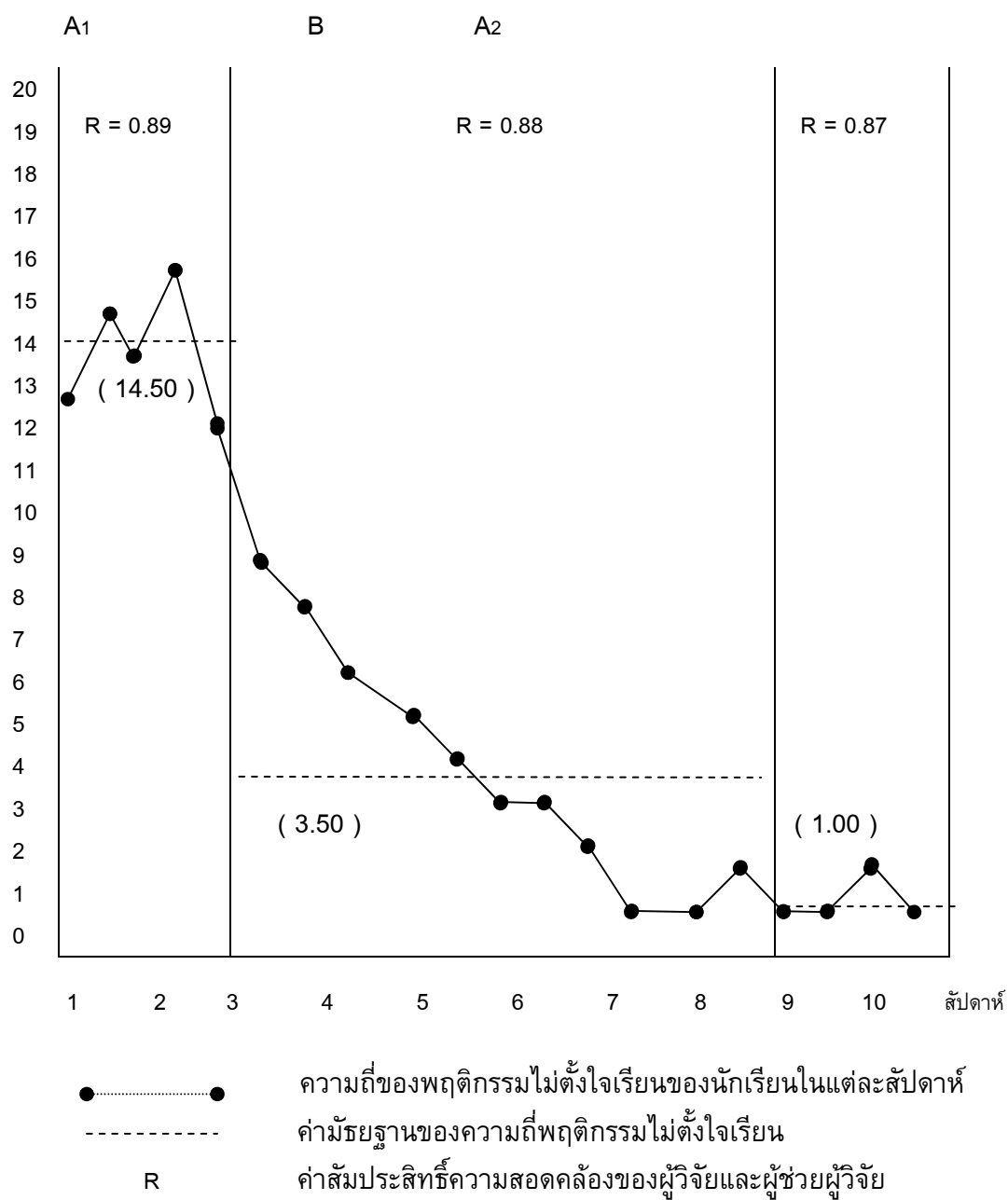
นักเรียน คนที่	กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
	ก่อน ทดลอง	หลัง ทดลอง	ผลต่าง	อันดับที่	ก่อน ทดลอง	หลัง ทดลอง	ผลต่าง	อันดับที่
1	58	6	62	15	63	27	36	4
2	58	5	63	16	63	29	34	2
3	59	6	53	10.5	65	24	41	8
4	62	5	57	14	63	25	38	7
5	48	5	43	9	60	23	37	6
6	60	4	56	13	55	26	29	1
7	58	5	53	10.5	64	28	36	4
8	60	5	54	12	63	27	36	4
Mdn.	58.5	5.00	55.00	$\Sigma R_1 = 100$	63.00	26.5	36.00	$\Sigma R_2 = 36$
Q.D	1.00	0.00	2.00		1.50	1.50	1.50	

กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

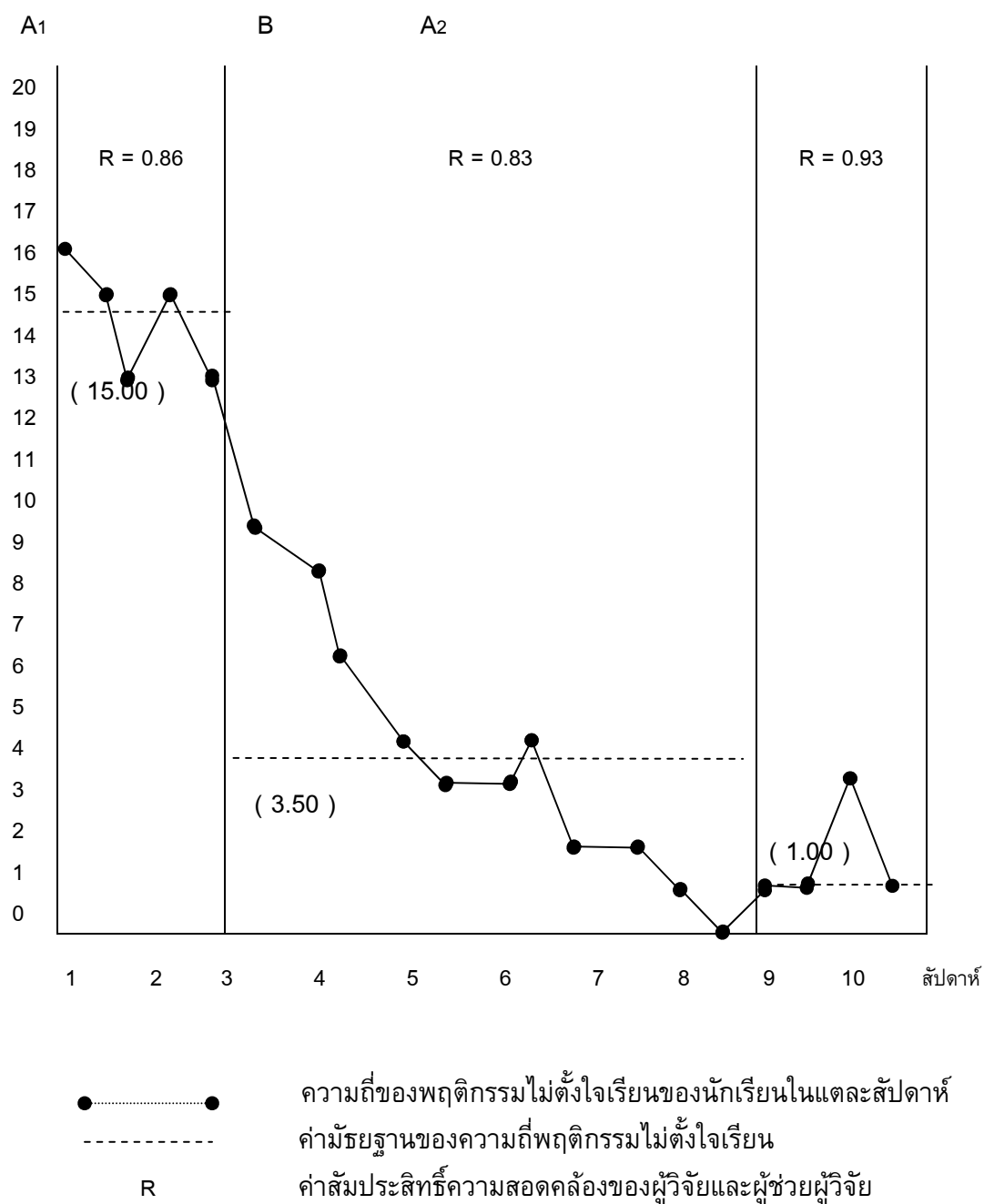
ภาพประกอบ 4 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ

กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

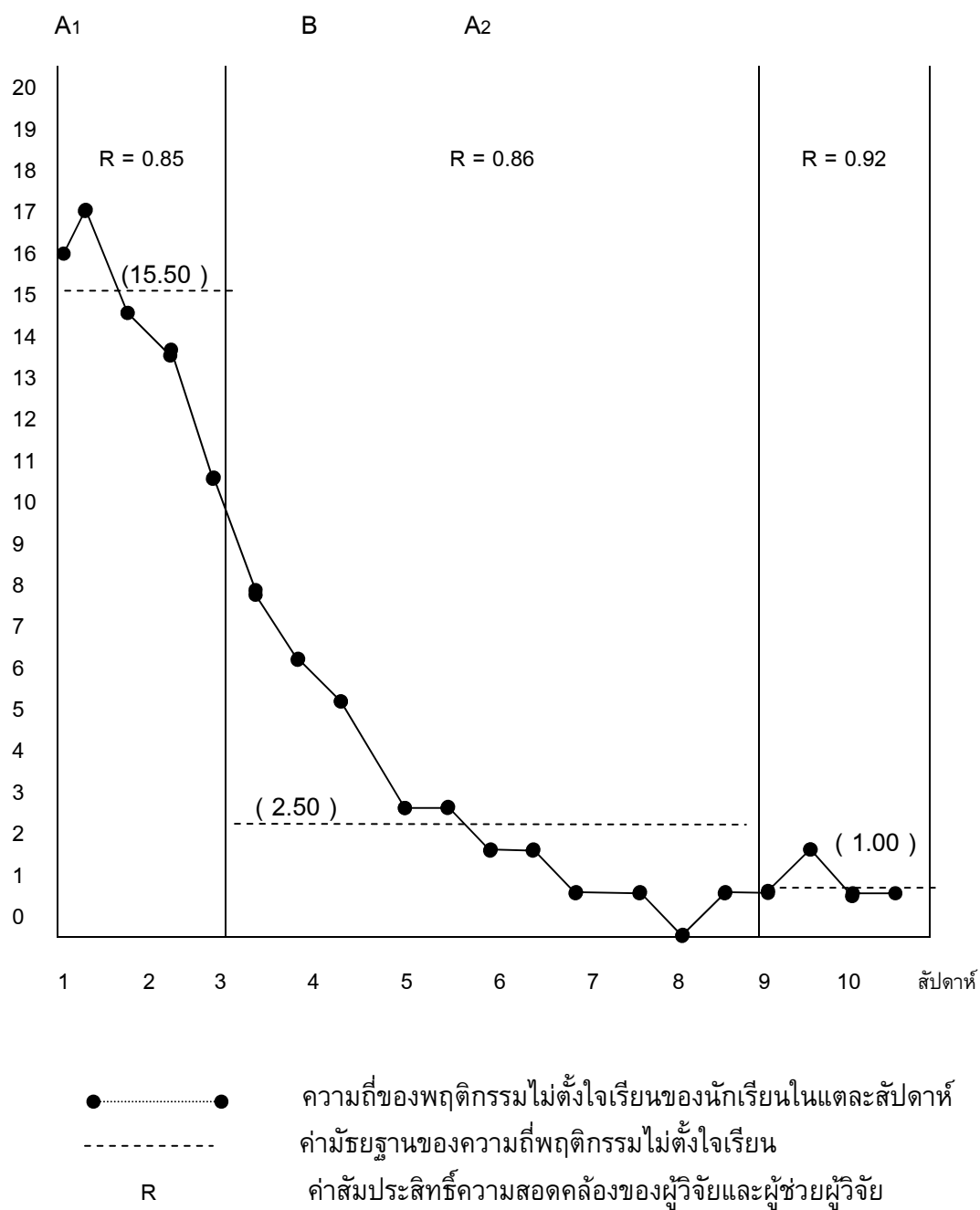
ภาพประกอบ 5 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ

กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

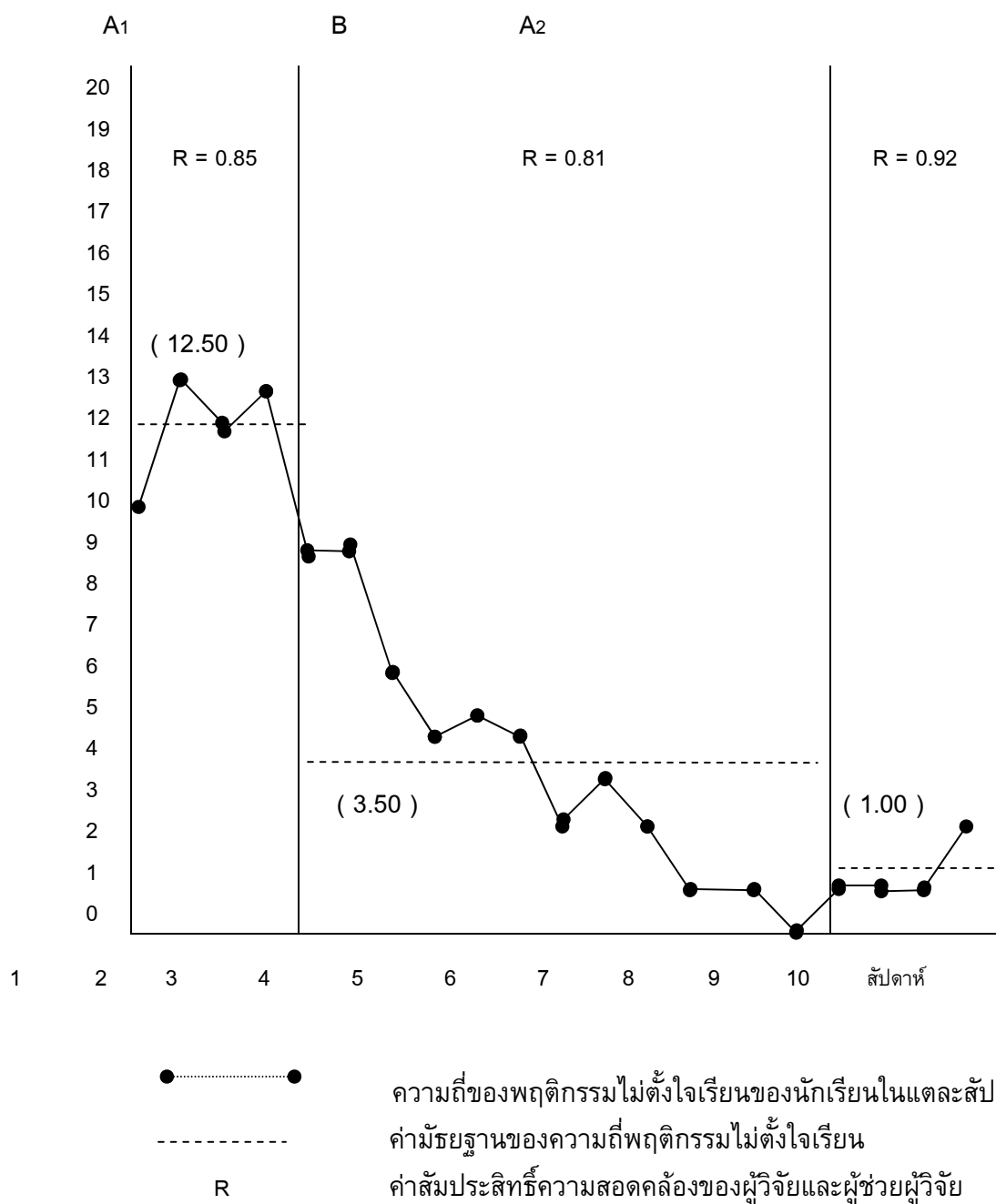
ภาพประกอบ 6 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ

กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

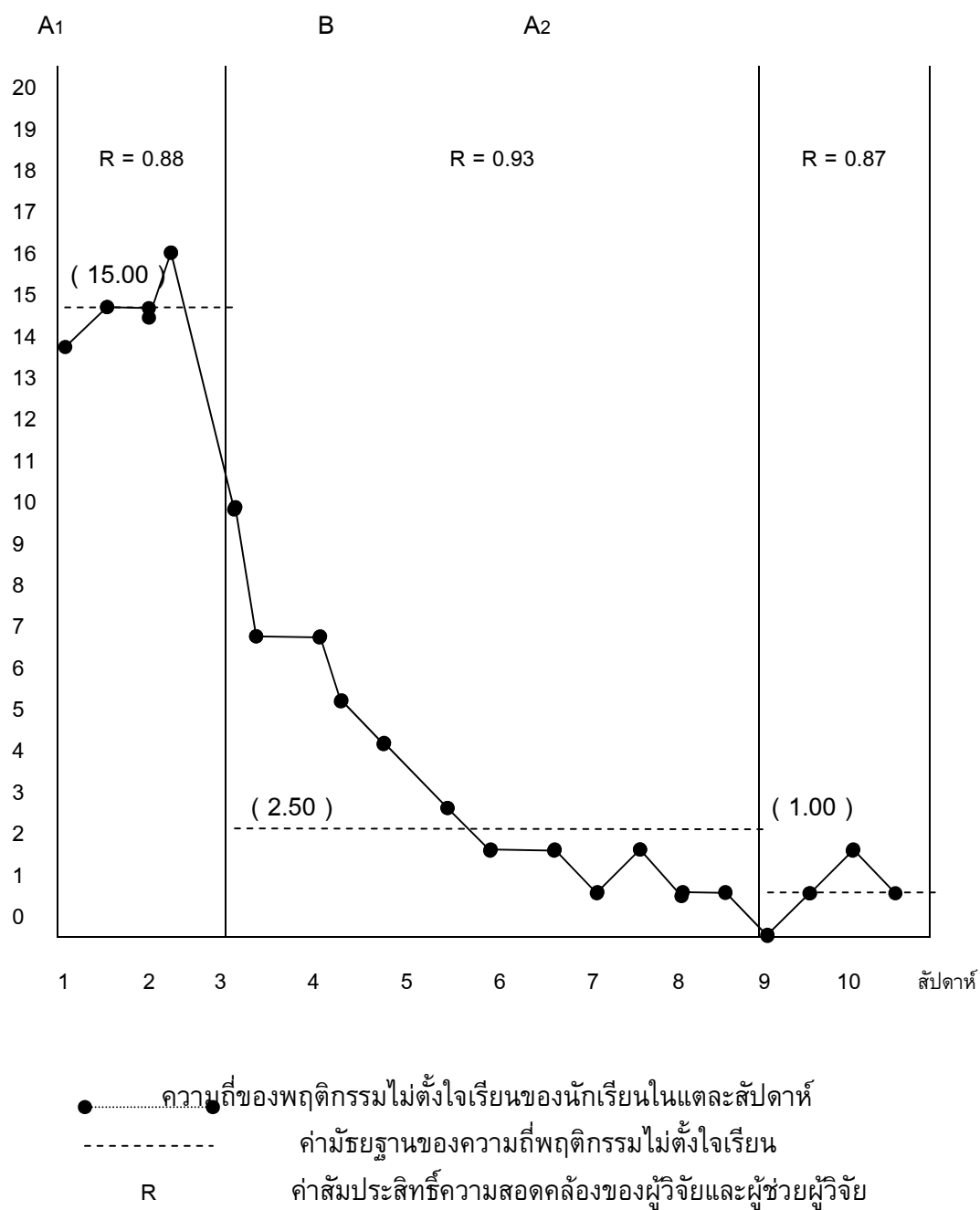
ภาพประกอบ 7 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ

กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

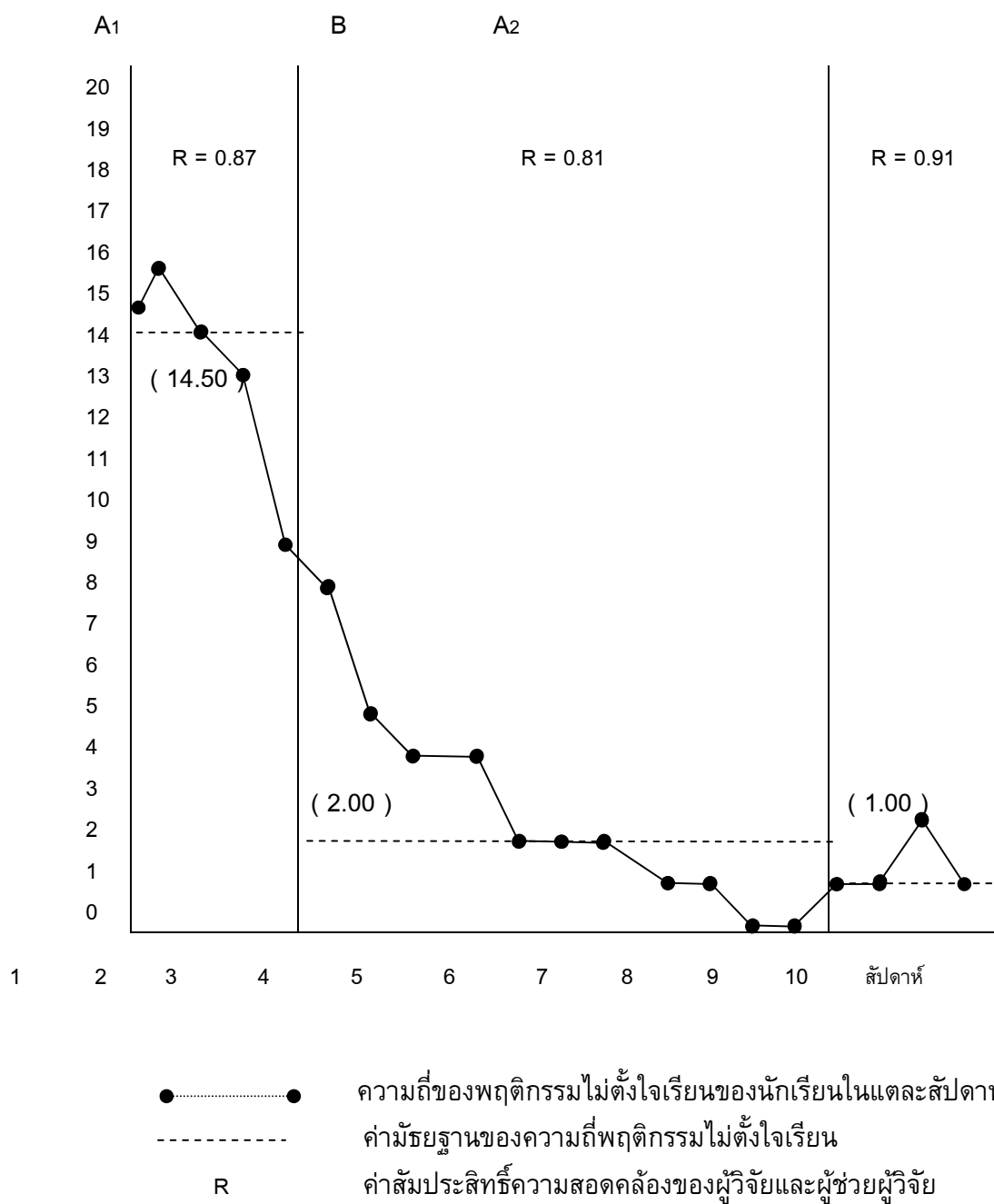
ภาพประกอบ 8 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ

กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

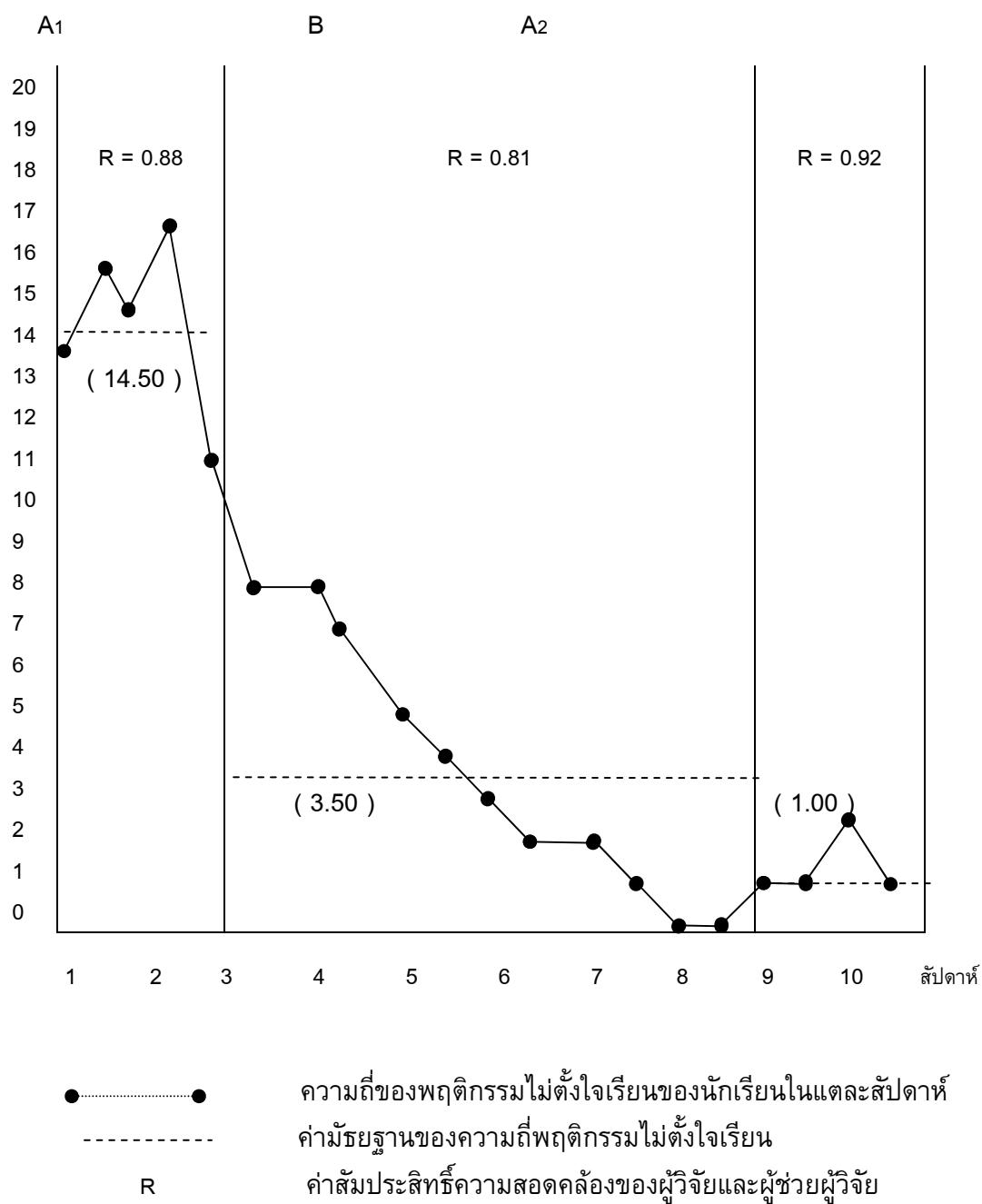
ภาพประกอบ 9 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ

กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

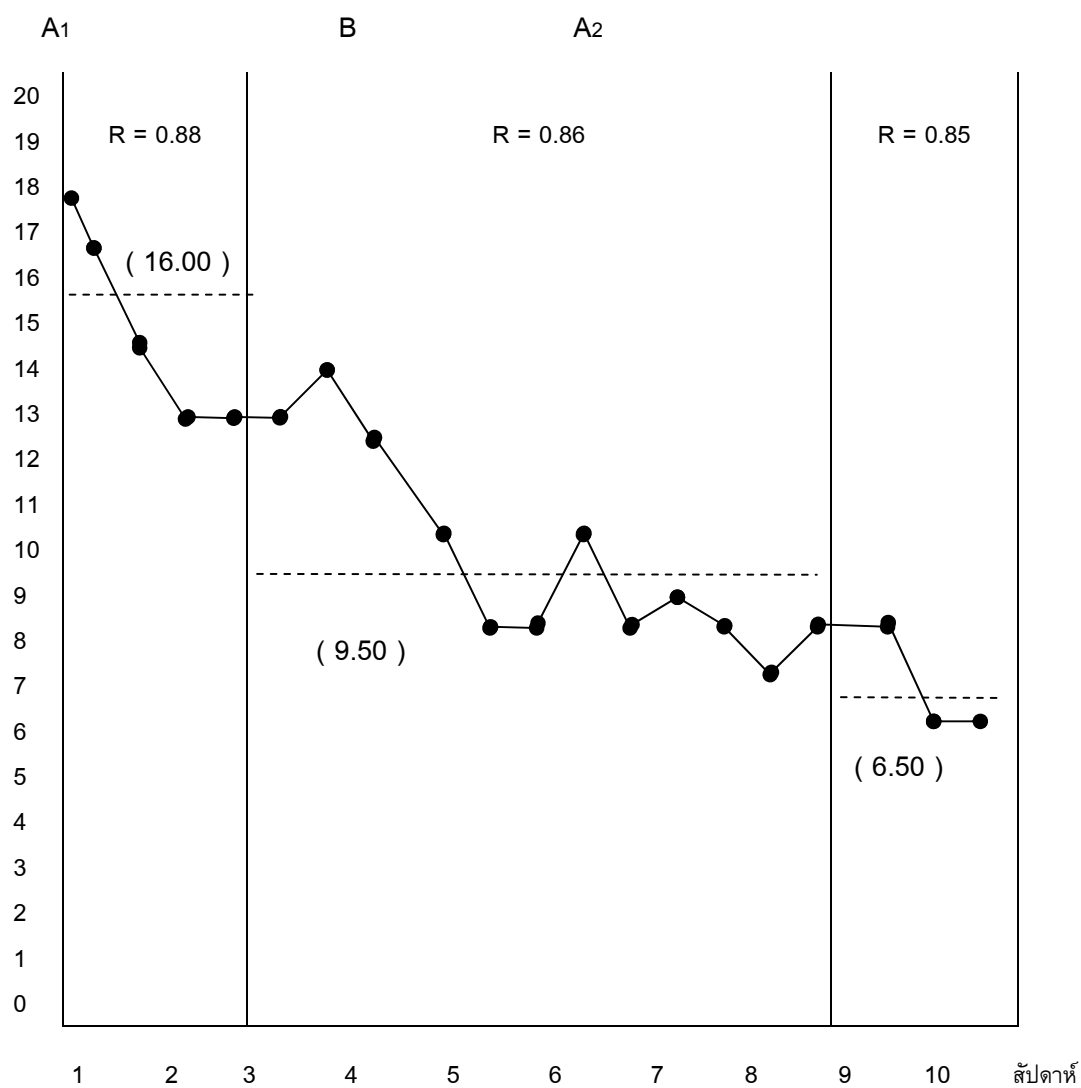
ภาพประกอบ 10 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ

กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ภาพประกอบ 11 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ

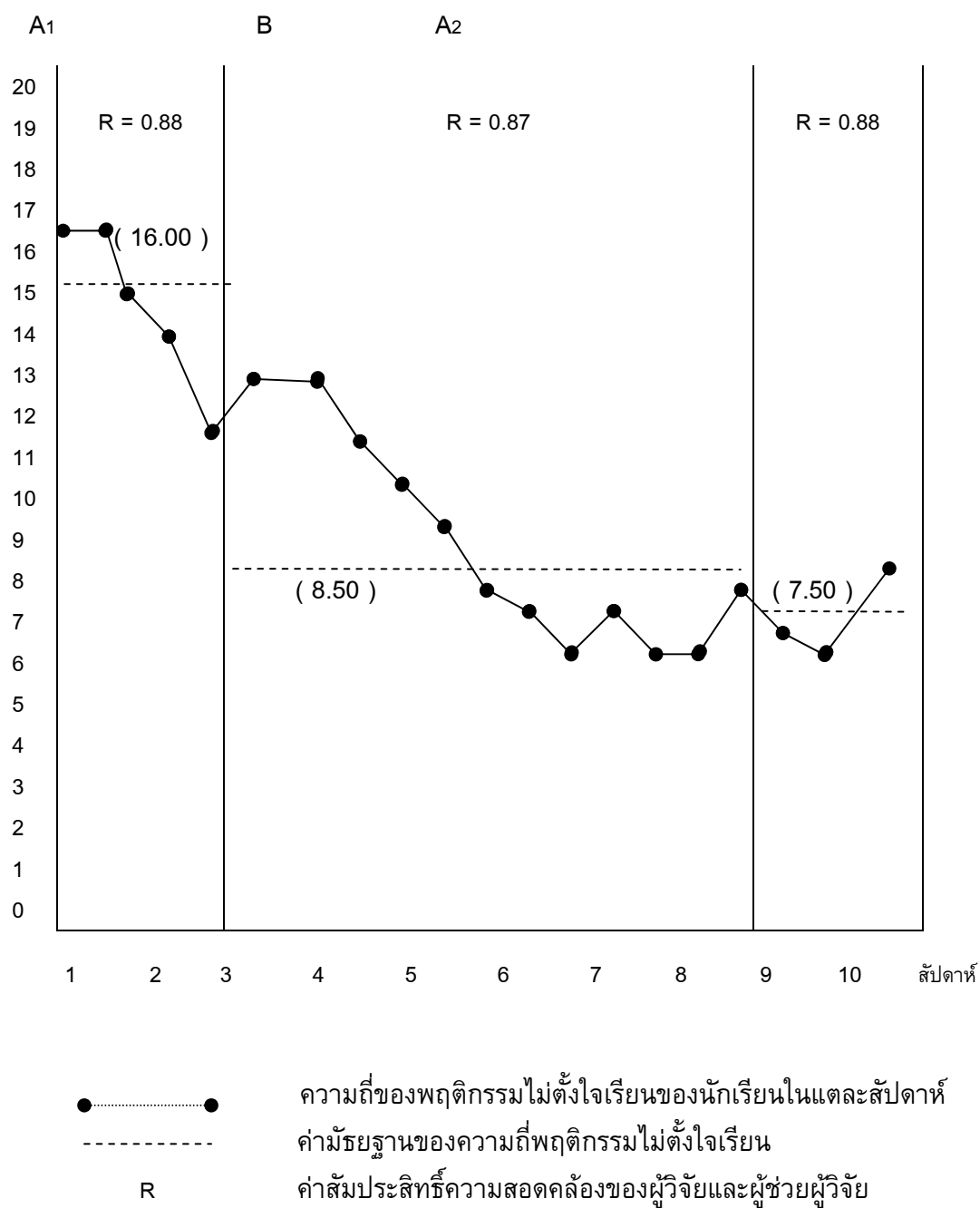
กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

● ● ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ค่ามัธยฐานของความถี่พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย

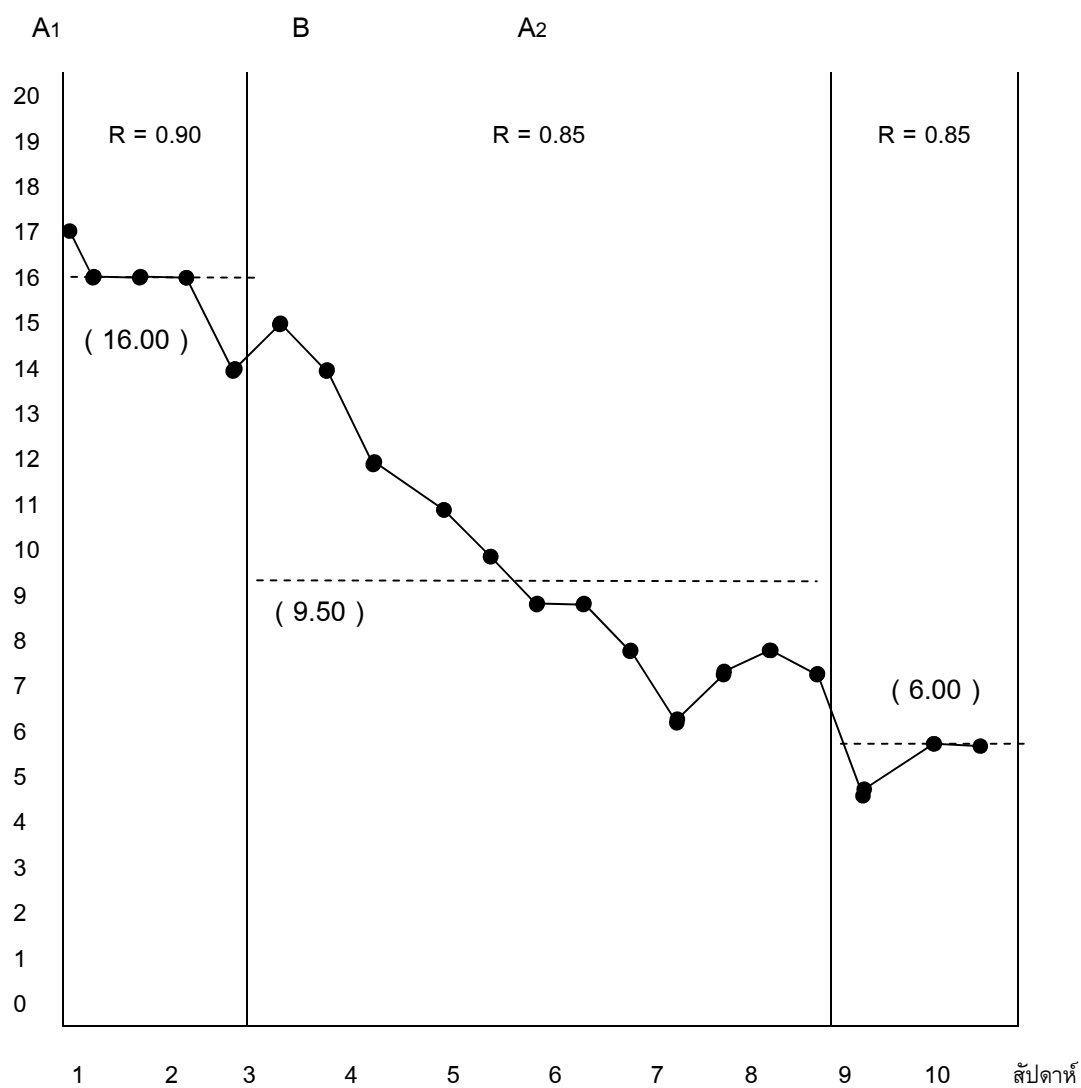
ภาพประกอบ 12 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ

กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ภาพประกอบ 13 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ

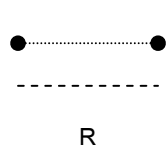
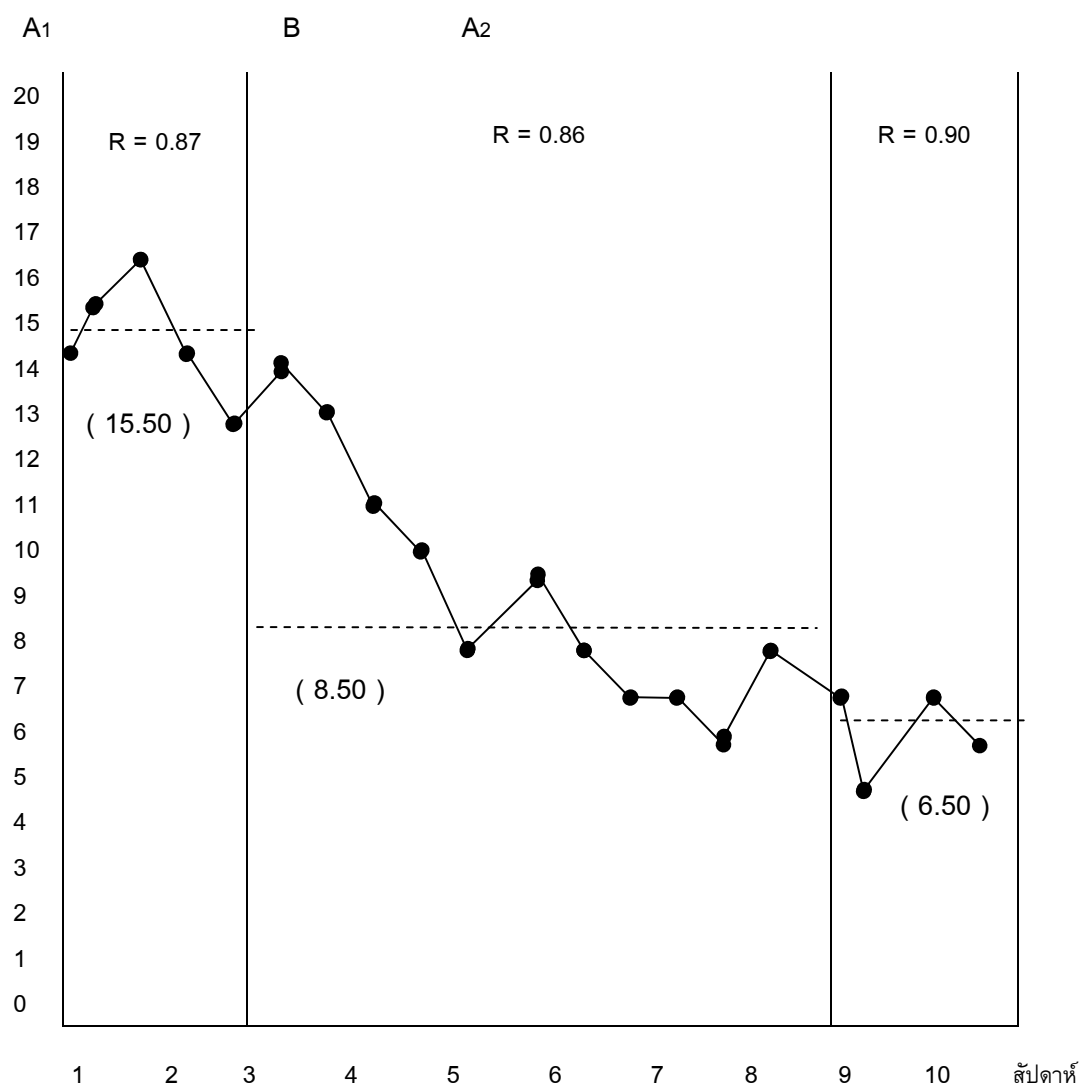
กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

●.....● ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ค่ามัธยฐานของความถี่พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย

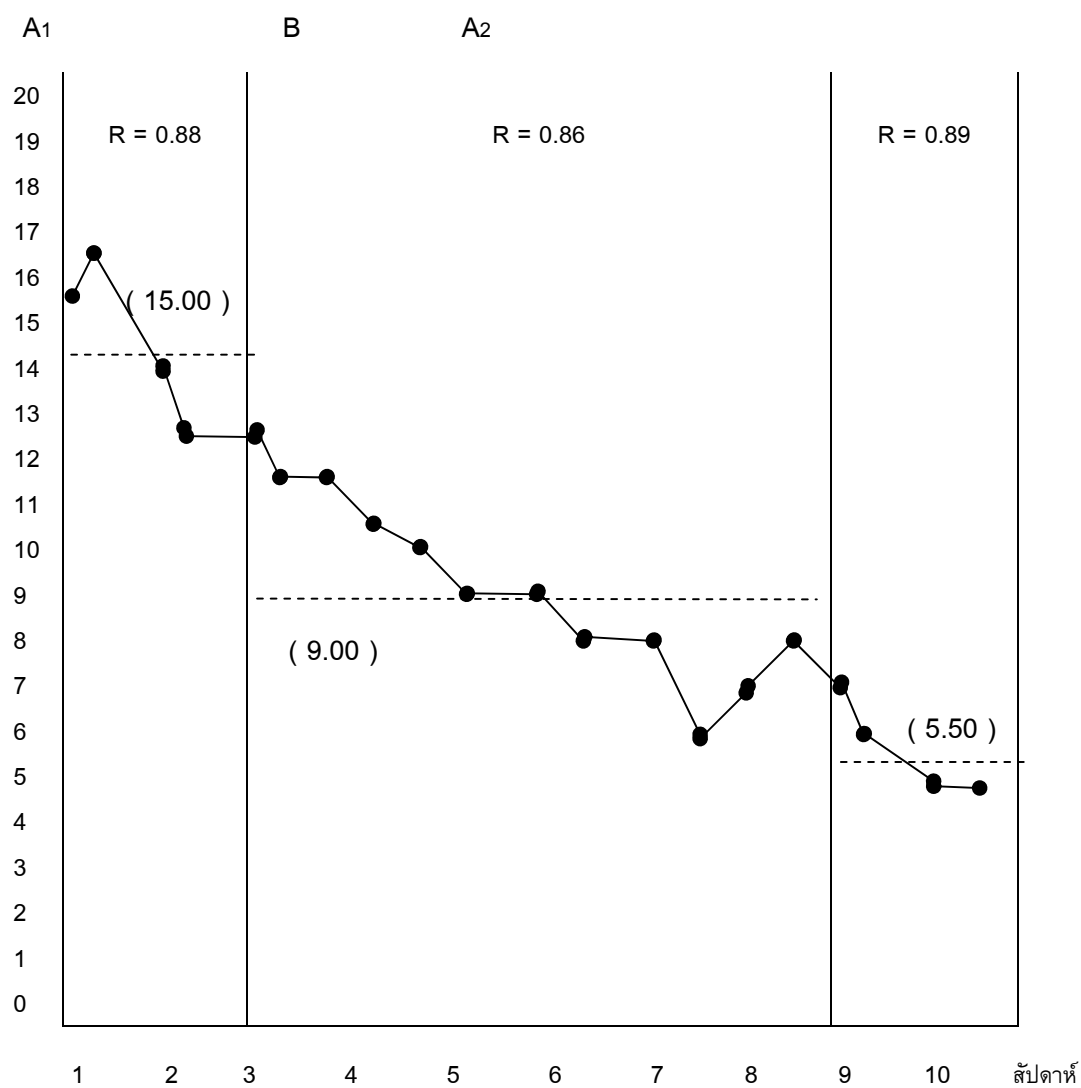
ภาพประกอบ 14 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ

กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ภาพประกอบ 15 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ

กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

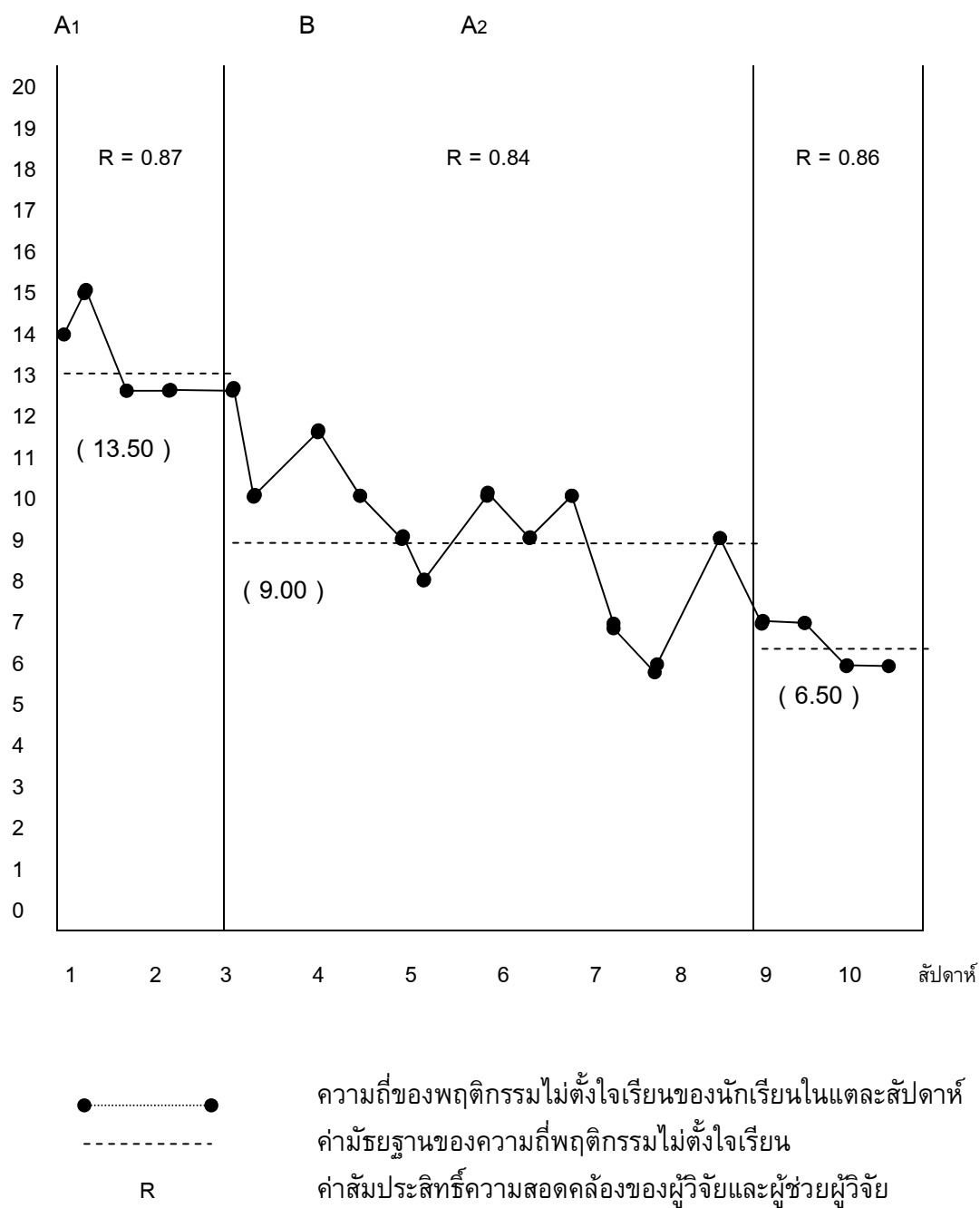
● ●

 R

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของความถี่พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
 ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย

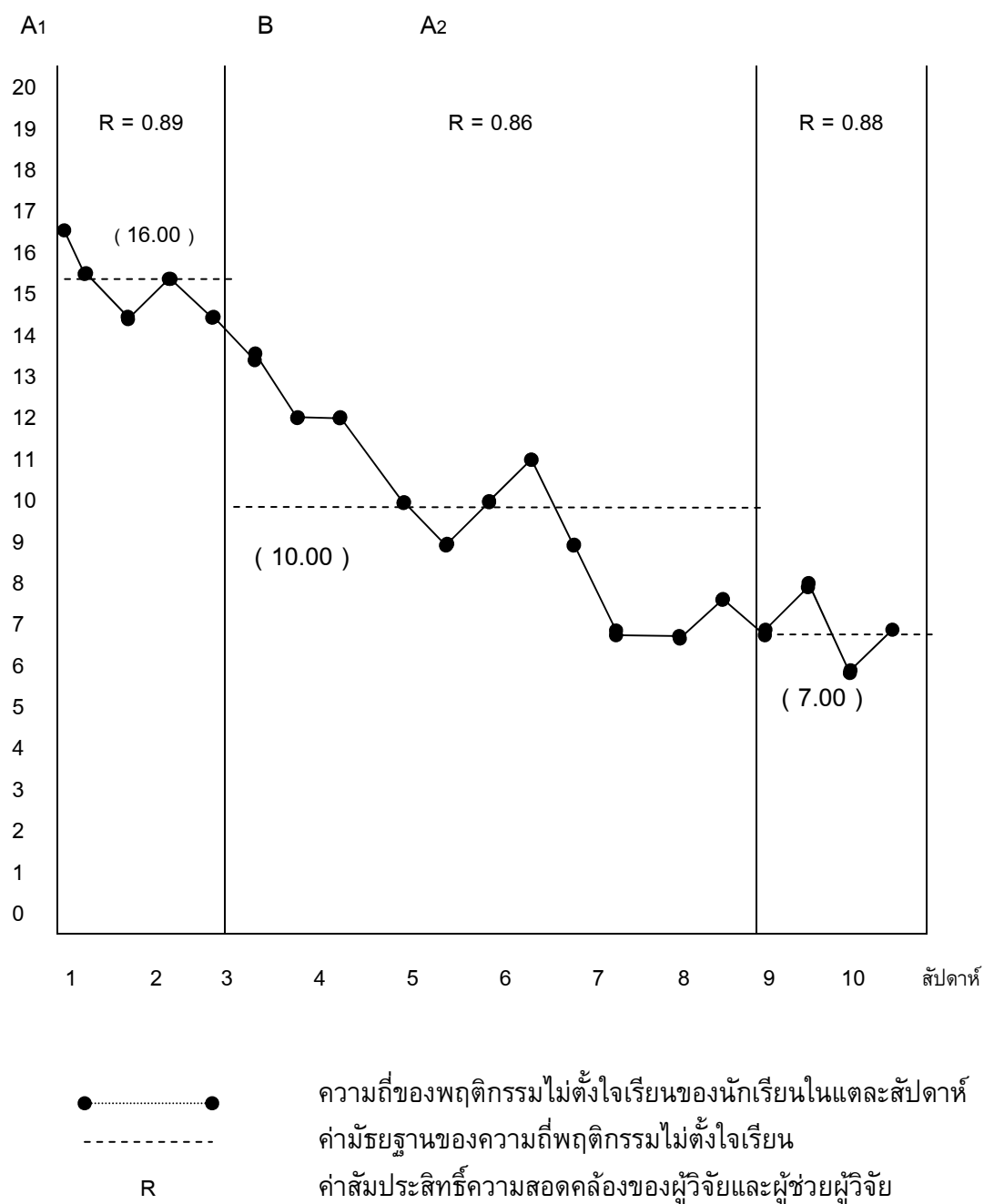
ภาพประกอบ 16 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ

กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

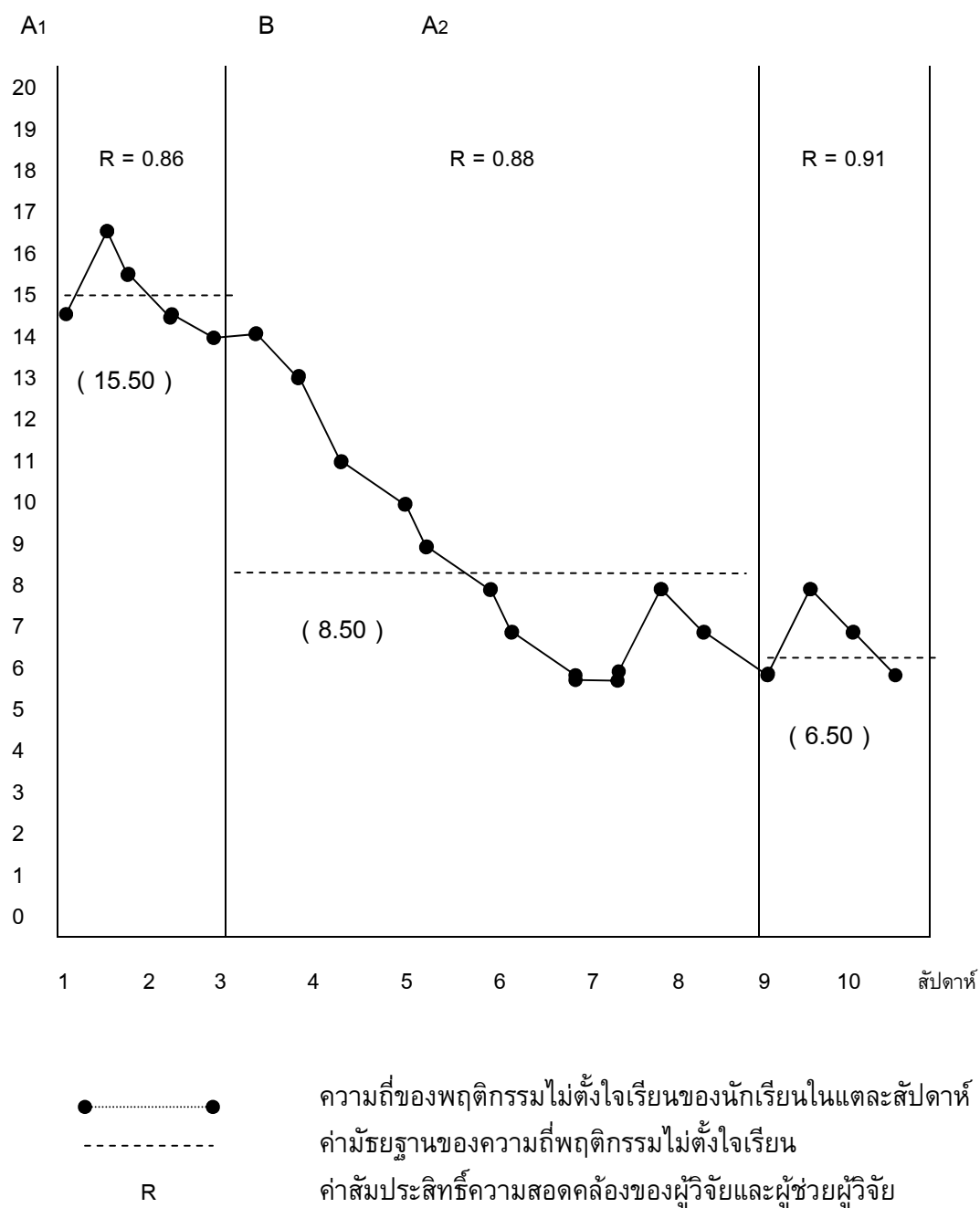
ภาพประกอบ 17 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ

กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ภาพประกอบ 18 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ

กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ภาพประกอบ 19 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล
วันเดือนปีเกิด
สถานที่เกิด
สถานที่อยู่ปัจจุบัน

นางสาวศิริลักษณ์ เจริญมงคลกิจ
13 เมษายน 2526
จังหวัดสมุทรปราการ
105/1 ต. คลองด่าน อ.บางบ่อ จ. สมุทรปราการ

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2533

ประถมศึกษา

จากโรงเรียนวัดสร้างโคก จังหวัดสมุทรปราการ

พ.ศ. 2538

มัธยมศึกษา

จากโรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สวนกุหลาบวิทยาลัย สมุทรปราการ

พ.ศ. 2544

ปริญญาตรีศึกษาศาสตร์บัณฑิต วิชาเอกดุริยางคศาสตร์ (สากล)

จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

พ.ศ. 2550

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จังหวัดกรุงเทพมหานคร